

Jerome Bixby

Díry na Marsu

Prvním a nejdůležitějším zřetelem při vyberu členů posádky kosmické lodi by měla být zásada nebrat žádného protivu. To znamená vyloučit všechny notorické kverulanty, každého hypochondra, uklízivé maniačky - a zejména pak se vyhnout lidem postiženým nutkavou potřebou stát se vůdčí osobností. Tohle říkám poučen vlastní zkušeností.

Neboť na oné prvé výpravě k Marsu neměl Hugh Allenby daleko k tomu, aby nás svým nekonečným vtipkováním zahnal všechny na samý pokraj hysterie. Nezbylo nám nakonec, než naučit se všechny ty jeho žertíčky a veršičky a slovní hříčky prostě ignorovat.

Což nelze pochopitelně vztáhnout "na nejposlednější z celé té dlouhé řady bonmotů - ten prostě nelze nebrat na vědomí už proto, že se destal až do análů astronomie a tam je mu také souzeno navěky zůstat,

Allenbymu připadlo, jakožto veliteli celé expedice, vystoupit z lodi první. Ovšem jak slézal z otevřené výstupní komory a došlapoval špičkou zatěžkané boty na nejbližší příhodné skalisko, uvízl v jakémsi otvoru v onom kameni, noha se mu nějak zvrtila a Allenby nejen žuchl na povrch Marsu zadkem napřed, ale zvrtl *pi* při tom i kotník.

Zůstal sedět, y očích za průhledným štítkem kyslíkové masky zjevnou bolest, ale přesto jen civěl dál na tu skálu,

Byl to hřebínek vysoký sotva pět stop. Běžný kus žuly - tvarem nijak nápadný. Jenomže pár palců pod jeho vrcholem, skrz naskrz severovýchodním směrem, vedl jakýsi hladký tunýlek, asi tak čtyři palce v průměru.

"Padl jsem na tu díru šitou na míru," zabručel. "Úplně mě to vyvedlo z rovnováhy. Tedy duševní," dodal.

Vysoukali jsme se všichni do jedno-

ho z lodi a obstoupili jsme našeho baculatého šéfa,

"Nezломil sis něco, Hughu?" vyptával se Burton, náš pilot, a poklekl u něho.

"Uhni, Burtone," řekl Allenby. "Zacláníš."

Burton jen zamrkal. Byl to obezřetný dlouhán, samá kost, odklonil se malinko a rozhlížel se, kde a v čem by mohl překážet.

Pak si všiml toho balvanu a díry v něm. Tiše se postavil a upřeně ji pozoroval. My taktéž,

"Kurník." prohlásil Janus, náš fotograf. "Doura."

"Do kamene," dodal botanik Gonzales.

"Kruhový otvor," poznamenal Randolph, biolog výpravy.

"Od nějakých potvor," dopověděl tiše Allenby

Burton mu pomohl vstát. Mlčky jsme se shromáždili kolem skaliska.

Janus se naklonil a přitiskl oko k jednomu konci díry. Já jsem se také shýbl a podíval se dovnitř druhým koncem. Mrkli jsme po sobě.

Čekalo se na mé vyjádření jakožto mineraloga. "Vrt to není," řekl jsem pomalu. "Okraje nejsou odštípané. A protaveno to také není. A erodováno to už vůbec nemohlo být."

Těsně u hlavy jsem zaslechl škrábání a vzhlédl jsem. Burton přejížděl po hraně otvoru palcem. "Ale zato je to - pěkně zvětřené," poznamenal. "Pořádně stará záležitost. Ovšem průřez to má perfektně kruhový, o to bych se vsadil. To si konečně změříme."

Janus už si chystal fídlátka a ověřoval si expozimetrem, nakolik mu bude platné skomírá ve světlo mrňavého a vzdáleného sluníčka.

"Zvětřalosti lépe ověřiti než uvěřiti," pravil Allenby.

Burton se vytasil s ocelovým pás-

mem. Otvor v průměru přesně Čtyři celé tři osminy palce. Profil byl dokonale kruhový, jeho celková délka byla něco kolem šestnácti palců. A výška nad terénem přibližně čtyři stopy.

"Ale nač to tu je?" otázal se Randolph. "K čemu by tu někdo uprostřed téhle pouště potřeboval provrtat čtyřpalcový průchozí tunýlek zrovna touhle skálou?"

"Zřejmě nějaký náboženský symbol," pravil Janus. Rozhlédl se, ruku na pažbě. "Měli by smět si dát bacha - kdoví, kde jsme to vlastně přistáli, klidně by to mohla být nějaká posvátná půda nebo co."

"Díra coby totem, obehnaný plotem?" zaveršoval Allenby.

"To asi ne," odpověděl Randolph - Janusovi, nikoli Allenbymu. Jak už jsem povídal, naučili jsme se Allenbyho duchaplnosti nebrat na vědomí. "Všimni si, že tu chybí jakýkoli ornamentální prvek. Pro religiózní objekty je to přece naprosto typický rys."

"Na Zemi možná," připomínal Gonzales. "Třeba by to ale mohlo mít spíš užitkový než symbolický význam."

"Y jakém smyslu užitkový?" optal se Janus.

"Oltář pro hady," řekl suše Burton.

"Respektive hadice," vnucoval se Allenby, "jak račte uznat, hadice by byla v duchu náboženské tradice."

"Dej pryč tu ruku, Petersi," dožadoval se Janus.

Poslechl jsem ho. Když jeho kamera cvakla, sehnul jsem se opět a koukl jsem dírou na druhou stranu průzorem. "Míří to k tamhletomu hřebítku," řekl jsem. "Třeba je to nějaké geodetické zařízení. Půjdu se tam podívat."

"Dávej pozor," napomínal Janus. "Co kdyby na té posvátnosti přece jen něco bylo."

Ještě na odchodu jsem zaslechl, jak Allenby říká: "Odškrábni vzorek

zevnitř, Gonzalesi. Snad by se dalo zjistit, jestli se v té dutině něco nepřechováá..."

Na jednom ze stvolů zakrslých, purpurově zabarvených sudovitých sukulentů jsem našel podlouhlý vertikální zářez ... téměř jako kdyby se byl někdo pokusil vytnout shora dolů tvar písmene U, končícího dole dokonale kruhovitým půlobloučkem. Řez byl zcela ostrý a rýha byla hladká jako vnitřní strana podkovovitého magnetu.

Křikl jsem na ostatní. Když příběhli, beze slova jsem ukázal rukou.

"Pane na nebi!" vydechl Allenby. "Druhá taková."

Dřeň kaktusu v zářezu tvaru U i kolem něho byla uschlá a odumřelá.

Burton mlčky vytáhl pásma. Díra měla čtyři celé tři osminy palce v průměru. Hluboká byla jedenáct palců. Její půlkruhové dno bylo asi jednu stopu nad úrovní terénu.

"Tahle teráska převyšuje asi o tři stopy rovinku, na které jsme přistáli. Dám krk za to, že otvor v té skalce a díra v tomhle l'aktusu jsou ve stejné úrovni."

Gonzales zvolna poznamenal: "Jenže k tomuhle nedošlo najednou. Je to výsledek opakovaného působení. Podívejte se semhle, a tady taky. Ty deprese na vnějších okrajích zářezu," ukazoval prstem, "se na téhle straně kaktusu trochu překrývají. To ukazuje na sérii impaktů. A tady na druhé straně docházelo k lasturovitému rýhování, zřejmě tu pronikalo navenek něco, co má tu díru na svědomí - ať to bylo cokoli. Tady ještě dokonce prýští trochu šťávy."

Otočili jsme se k místu, odkud se ozvalo vzdálené zvolání. Burton stál u skaliska, vedle naší lodi. Byl sehnutý, oko pritištěné k otvoru záhadného tunýlku, na opačné straně balvanu.

Snad ještě vteřinu věnoval pozorování, pak se napřímil a rozběhl se k nám.

"Jsou přesně v jedné čáře," vyrazil, když k nám dospěl. "Když se podíváte tou dírou ve skále, je spodek zářezu v tomhle kaktusu přesně uprostřed."

"Jako kdyby sem někdo pravidelně chodil a to účko v kaktusu pečlivě dopižlával," řekl Janus a ostražitě se rozhlížel.

"A to všechno jen aby zachoval výhled tím kukátkem?" podívoval jsem se. "Proč by raději neodstranil celý ten kaktus?"

"No, přece z náboženských důvodů," měl Janus pohotově vysvětlit.

Vydali jsme se dál za onu terásku, ke skalnatému úbočí asi o sto yardů dále. Šli jsme mlčky, každý z nás v duchu uvažoval, zda tam vskutku

najdeme to, co jsme vlastně v duchu očekávali.

A také že jsme našli, v jednom ze zvětřalých jehlanů čnějících nad okolní terén, přibližně deset stop pod jeho vrcholem a asi čtyři stopy nad jeho patou, zel čtyřpalcový, okrouhlý otvor.

Allenby se posadil na kámen, hladil si kotník a poznamenal, že jestli snad někdo nevěří té fantasmagorii, co tu právě prožívá, tak má sám prostě pěknou díru v paměti.

Burton přitiskl oko k okraji díry a hvízd. "Dobrých šedesát stop dlouhá, když nekoukám na nějaký ten palec," řekl.

"Otvor na druhé straně je sotva jak špendlíková hlavička. Ale vidět je dobře. Ta díra je, pře vít ^absolutně rovná."

Ohlédl jsem se směrem, odkud jsme připutovali. Tam na té římsě stále ještě strměl kaktus se zářezem ve tvaru U, vzadu za ním byla naše loď a vedle ní, perfektně v zákrytu s kaktusem, ono proděravělé skalisko.

"Kdybychom to proměřili teodolitem," řekl jsem, "tak se vsadím, že všechny ty tři díry jsou na milimetr v jedné přímce."

"Jenomže," namítl Randolph, "proč by si někdo dával takovou práci a vrtal tady po té poušti bůhvíjaké díry?"

"Říkán'ti, že je v tom nějaký ten pánbiček," bručel Janus, "takže vůbec nic tu nemusí dávat žádný smysl."

Stanuli jsme opodál za čnějícími skalními jehlami a zahleděli jsem se do táhlé narudlé pustiny před námi. Rozprostírala se na míle daleko k jihu, k Marsovu rovníku - mrtvá písčitá plán protkaná "kanály", které jsme měli možnost v průběhu přistání identifikovat jako neuspořádané pásy vegetace, sledující s největší pravděpodobností nějaké podpovrchové vodní toky.

BLONG-G-G-G-...st-st-st...

Pořádně to s námi trhlo. Do nozder nám začpěl ozón. Elektrický chaos v ovzduší nám zježil vlasy.

"Po-podívejte se tamhle," zablekotal Janus a sklonil dýmající zbraň k zemi.

Asi čtyřicet stop nalevo od nás vystrčilo zpoza skály hlavu zvířátko podobné králíku a s nevýslovným děsem nás sledovalo.

Janus opět pozvedl zbraň.

"Nech toho, prosím tě," řekl otráveně Allenby. "Tohle určitě nemá nejmenší úmysl na nás zaútočit."

"Ale -"

"Povídám ti, že to není žádný marťanský náboženský fanatik."

Janus si olízl rty, vypadal trochu zahnaně. "Asi mi trochu povolily nervy."

"My nervy mi nervi," uzavřel diskusi Allenby.

Tvoreček vyrazil ze skalního úkrytu, ohlédl se po nás přes rameno a všemá šesti nožičkami natahoval řetízek drobounkých, ale zato velice rychlých stop.

Obrátili jsme pozornost opět k pustině, v dáli, na pozadí azurového marťanského obzoru, se rýsovala řádka nízkých černých vrchů.

"Půjdem se tam podívat?" zeptal se Burton, oči celé rozhořelé tou záhadou.

Janus nervózně potěžkal zbraň. Dosud to v ní po výboji tiše praskalo. "Heleďte, pojďme se radši vrátit k lodi!"

Allenby jen hekl. "Ta noha přece jen dost bolí." Prohlížel si kopečky. "Půjčte mi triedr."

Randolph mu ho podal. Allenby si ho přiložil k plexistítu masky a zaostřil.

Po chvílce znovu vzdychl. "Je tam otvor, v takové té ploché stěně, do které se opírá slunce. Pitomá, kulatá a absurdní díra."

"A přitom ty kopce musí mít tloušťku hezkých pár tisíc stop," uvažoval nahlas Burton.

Debata nám vydržela celou zpáteční cestu k lodi.

Janus, nevzdávaje se přesvědčení, že celá ta záležitost má nějaké náboženské pozadí, ani na okamžik nepřestal vyhlížet Marťany, jako by očekával, že se na nás co chvíli s jekotem sesypou z okolních návrší.

Burton se vytasil s domněnkou, že otvory mohl docela dobře způsobit i paprsek dezintegrátoru.

"Klidně," připouštěl Allenby. "Třeba se zrovna tady odehrála nějaká velká bitva -"

"A to ji vybojovali s jednou jedinou takovouhle zbraní?" namítl jsem já.

Allenby o něco klopýtl a zaklel. "Co tím chceš říct?"

"Nevídel jsem Žádné jiné takové řetězce děr - jen tenhle jediný. A přitom, kdyby se tu byla skutečně odehrála bitva, tak by tím rozparcelovali celou tu skalní parádu na hromádku šterku."

Stačilo ho to umlčet jen na chvíli, jen co v tichu zapřemýšlel. Pak Allenby řekl: "Jedna ze stran se s tím mohla vytasit jako s esem v rukávě. Prostě najedrifou díra do světa, ne?"

Byl jsem v silném pokušení vyhlásit vzpouru, ale odolal jsem. "Jenomže - copak i jediná taková zbraň, při použití v bitvě, by způsobila jen jedinou sérii děr? Copak by ji nevyužili k palbě rozsevem? Víš dobře, že ano!"

"No, ale -"

"A nevytínala by v takovém případě z terénu spíše odřezky, místo aby ho provrtávala jednou dírou? a nepodléhala by alespoň nějakému tomu posunu anebo vibraci, takže by díry na

míle vzdálené nebyly tak dokonale válcovité?"

"Mohla být namontována na dostatečně pevném podstavci."

"A připadlo by ti to pořád ještě jako dostatečně praktická zbraň, Hughu?"

Dvě sekundy ticha. "Ovšem," pravil potom, "nemusela to být zrovna valká, taky to třeba všechno bylo naraženo jen proto, aby odsud vystrnadili nějakou primitivní řasu, nebo možná zvěř, par force, per fprs, perforacemi. Prostě demonstrační zapůsobení na jejich cítění -"

"Náboženské,⁰ zavrčel. Janus* nepřestává se bedlivě rozhlížet.

"Je to pozoruhodné," přemítal Gonzales. "Mám na mysli důkazy, které svědčí pro to, že se ten jev znovu a znovu opakuje nebo opakuje. Obávám se, že žádná teorie o válečném využití -"

"Pro Krista!" vydechl Burton.

Upřel jsme na něj oči.

"Loď!" šeptl jen. "Je v přímém zákrytu se všemi těmi otvory. Jestli to, co je způsobovalo, je stále ještě aktivní..."

"Honem!" vriskl Allenby a pale jsme se rozběhli jako štvaní běsem.

^Nastartovali jsme a loď se vznesla mimo pomyslnou čáru spojující všechny ty díry, až tam, kde jsme se začali cítit v jakéms takéms bezpečí, a v tom okamžiku jsme si také uvědomili, že si tím současně připouštíme obavu, že by onen záhadný perforátor stále ještě mohl číhat v skrytu někde blízko.

Koneckonců tu existoval důkaz pro takovou možnost, jak nám všem připomněl Gonzales - míza dosud prýstící z poraněného kaktusu.

Křížovali jsme ve výši dvacet tisíc stop a znovu jsme to všechno probírali a zvažovali.

Janus, jehož jedinou specializací byla fotografie a nic víc, povídal: "A co takhle nějaké všežravé zvíře? Nebo pták? Co žere kamení a všechno na světě?"

"Nechci samozřejmě absolutně vylučovat existenci takového tvora," řekl Randolph. "Ale představu, že se tím vším prožírá s geometrickou přesností, prosadíte jen přes mou mrtvolu."

Po chvíli Allenby nařídil Burtonovi: "Přistán. Tamhle u toho 'kanálu'. Je tam bohatý rostlinný pokrov - i nějaká fauna. Provedeme odběry."

Burton s námi dosedl jako peříčko na samém okraji rozlehlé plochy vegetace, a poznamenal, že mu to tady trochu připomíná rodné texaské pláně.

Rozptýlili jsme se po rovině ve štíplavě mrazivém vzduchu, každý z nás kromě Burtona šel za svou specializací. Randolph neúnavně sledoval dalšího z králíkovitých živočichů. Gon-

zales pečlivě vyrýval rostlinky a ukládal je do kyvet. Janus se Činil s aparáty, cvakal všechno, co se z Maršovův tváře dalo vtěsnat na film. Allenby bloumal sem a tam a pomáhal komukoli, kdo o to stal. Jako astronom si odpracoval svoje už za cesty k Marsu, druhá půle ho čekala při návratu. Burton se hrál na sluníčku, zády opřen o stabilizační plochu lodi, a přehrával partii šachu s Allenbyi, vyřvávaje každý tah tuřím **basemj** Já jsem si hleděl svých kamínků.

Sběr měř zaváděl dál a dál od ostatních - okolo ^kanálu' byl sainý drobný Štěrka a já jsem si potřeboval odstípnout nějaký větší kousek. Šel jsem směrem k protáhlé vyvýšenině, asi tak pět míle vzdálené, za níž se zdvíhala slibná skupinka skal zvicí rodinného domku.

Ještě než jsem se dostal z doslechu, doneslo se ke mně Randolphovo žehrání: "Burtone, přestal bys laskavě hale-*kat to věčné 'Jezdec na bé dvě, šach*? Jen spustíš ten svůj megafon, tak mi ta potvůrka vždycky vezme roha."

A pak jsem spatřil tu rýhu.

Začínala přesně v místě, kde se terén lehce zvedal - jako slabounký, mělký zářez s okrouhlým dnem přímo v hlině u mých nohou, asi půl palce široký, směřující přímo čarou proti mírnému svahu.

Šel jsem, s očima jako přikovanými k rýze. Půda zvolna stoupala. Drážka se prohlubovala, nabývala na šíři - mohla teď mít asi tak tři palce v průměru, hluboká byla asi půl druhého palce.

Se zatajeným dechem jsem pokračoval dál v cestě. Šíře čtyři palce. Hloubka dva.

Terén se ještě trochu vyklenul. Šíře čtyři celé tři osminy palce. Nemusel jsem to ani měřit - věděl jsem to.

Jak svazek stoupal dál, začínaly se okraje rýhy nahoře uzavírat. Pak se spojily. Rýha končila.

Terén se zvyšoval, rýha zachovávala horizontální směr a zanořovala se pod povrch.

Jenže teď už to nebyla žádná rýha. Byl to kruhový tunýlek.

Díra.

O pár kroků dal jsem dupl podpadkem v místě, kde by byla díra měla být. Hlína se pod botou propadla a objevila se chodbička rozbíhající se přímkou na obě strany.

Postupoval jsem dál, terén tam opět poklesával. Celý proces se opakuoval v obráceném pořadí, v hlině se objevila vlasová trhlina, šířila se, stávaly se z ní chlopně, které se pozvolna rozevíraly a odhalovaly úhlednou čtyřpalcovou válcovou drážku, která se pak smrškovála do mělkého žlábků - až najednou zmizela.

Pohlédl jsem přímo před sebe. Mezi mnou a obrovitými balvany se zvedala další nizounká terénní vlna. v jejím temeni byl vykroužen přesný půlkroužek. a v balvanu velkém jak barák, přímo za ním, svítil čtyřpalcový otvor.

Když jsem se vrátil a informoval Allenbyho, svolal nás všechny dohromady.

"Takže se zdá, že se nám ta záhadička jaksi zavrtává pod kůži," - prohlásil ke shromážděným. "TPetersi, jako šéfvrták běž první, ostatní v zástup vchod!*"

Díky bohu, že si odpustil ještě nějaké to V závrt v chod!'

Série otvorů vedla přímým směrem napříč skalním městečkem - skalisko bylo provrtáno napříč a o kus dál, deset nebo dvacet stop opodál, zela další díra v jiném balvanu. A nové a nové za nimi, v jedné přímce skrze všechno to kamení. Celkem jsme napočítali těch děr přes třicet.

Burton stál u skály, kterou jsem zpozoroval jako první, a posvítil do chodbičky baterkou. Randolph, až docela na druhé straně celého skalního bludiště - oko u posledního otvoru, záblesk zpozoroval.

Jako podle Šňůry.

Terén se za skupinou skal opět svažoval - žádné další díry už vidět nebylo - jen míle a míle pouště. Takže po chvílce okukování všech těch děr, které ne a ne zmizet, jsme se vydali zpět ke kanálu.

"A neexistuje nějaká možnost," vypítl se na pochodu Janus, "že by mohlo přece jen jít o přírodní jev?"

"V přírodě se absolutně nevyskytují žádné přímkové linie," odpověděl poněkud úsečně Randolph. "Totéž platí o množině válcovitých útvarů seřazených v přímce za sebou. A taky o přesných kruhových profilech."

"Jenže planeta přece je kruh," namítal Janus.

"Zploštělý sféroid," opravil ho Allenby.

"Tak teda oběžná dráha planety -"

"Ib je zase elipsa."

Janus zamračeně ušel pár kroků a pak řekl: "Jenže já jsem určitě někde četl, že v přírodě existuje něco zatraceně blízkého dokonalému kruhu." Na okamžik se odmlčel. "Obří hrnce." a podíval se na mne jako na mineraloga, abych mu to dosvědčil.

"A jaký druh obřích hrnců," zeptal jsem se obezřetně, "máš na mysli? Když je rozpuštěna a vyplavena část vápencového podloží -"

"Ne. Četl jsem jednou, že když se ledovec posouvá po tvrdém balvanu, pod kterým je nějaká měkká skála, zatlačí ten tvrdší kámen do měkké podložky a oba se pak nějak omelou, až

zapadají jeden do druhého a na konci je zkrátka v tom měkkém kameni dokonalý kruh."

"Žádný kámen není úplně homogenní," vysvětloval jsem Janusovi. "Měkkí složky v kameni by se v tomto případě abradovaly rychleji. A výsledkem by zase nebyl dokonalý kruh."

Janus protáhl tvář.

"Ovšem," pokračoval jsem, "podal byste někdo laskavě definici toho pojmu 'dokonalý kruh', se kterou tu s tak lehkým srdcem operujeme? Ony totiž ty díry, o kterých se zmínil Janus, bývají někdy skutečně po čertech blízko kruhovému průřezu." / Randolph řekl: "No dobrá, ale..."

"Takže bychom to měli, panstvo," prohlásil s trochou sarkasmu Gonzales. "Podle příspěvků přednesených v diskusi se to jeví tak, že dlouhatánské horizontálně vedené otvory byly způsobeny procesy v průběhu zalednění."

"Ale kdepak," bránil Janus pravdu ve vši vážnosti. "Já jsem totiž někde Četl, že na Marsu nikdy žádné ledovce neexistovaly."

Trochu to s námi začloumalo.

Asi po půl hodině jsme narazili na další díry, zhruba o míli dále, stále v téže přímce, napříč pouští, napříč Kaktusy, balvany, skalami, pahorky, ba dokonce i skrze vrcholky cípu nízké vegetace v 'kanálu', v délce asi třiceti stop. Byl to prachpitomý pocit, shýbnout se a vidět skrz naskrz vsí tou pokroucenou flórou... okrouhlým tunelem ven až na druhý okraj cípu.

Sledovali jsme díry ještě asi míli, až ke hřbetu lemujícímu rozsáhlé mísovitě údolí, které se před námi otevřelo a snižovalo kdesi v mnohamílové vzdálenosti o dobrých tisíc stop. Hleděli jsme na jeho opačný břeh a přemítali, jak to asi vypadá tam naproti.

A pak řekl Allenby zhurta: "Ještě jsem se nepodělal před nějakou dírou. My si na tu perforaci posvítíme. Zpátky směr loď, mládenci!"

Pochodovali jsme zpět, nasoukali jsme se dovnitř a odstartovali.

Ve výšce padesáti stop srovnal Burton loď přídi s poslední nalezenou sérií otvorů a přeletěli jsme celou tu propadlinu.

Na její druhé straně se zvedal hřeben mohutných vrchů. Díra jimi vedla napříč, s přímkovou přesností. Přiblížili jsme se k jednomu z kopců a Burton manipuloval frontální obrazovkou tak dlouho, až jsme otvor konečně zahlédli -, pak jsme se přenesli přes hřeben a druhý otvor jsme uviděli v zářovém monitoru.

Sama tahle jediná dírka měřila dvě stě osmdesát mil.

O čtyři hodiny později jsme za sebou měli let kolem poloviny obvodu planety Marsu.

Randolph seděl u průzoru na levoboku, bradu opřenou o pěst, a nevěřícně hleděl před sebe. "Kolem dokola," opakoval si, "kolem celé planety ..."

"Přinejmenším kolem půlky," uvažoval Allenby nahlas. "A dá se předpokládat, že takovouhle přímkou pokračuje i dál, skrz naskrz všechno, do jí přijde do cesty ..." Zahleděl se předovým průzorem na nerovný povrch zamženeho modrozeleného 'kanálu' opodál, vlevo od našeho kursu. "Ale kvůli čemu, pro smilování boží, proč?"

A pak sebou Švihl na zem. Všichni jsme se takhle složili.

Burton totiž hmátl do svých tlačítek, loď prudce zbrzdila let a nabrala stěmhlavý kurs jako potrefená kachna, v posledním okamžiku Burton srovnal krátkým zážehem nos s terénem, kola Škrta o písečnou poušť a po dalších pěti stech yardech drncání jsme konečně stanuli.

Allenby vstával z podlahy. "Co to, prosímte, vyvádíš?" zeptal se ohleduplně Burtona a mnul si naražený lpek.

Burton se nosem téměř opíral o sklo předového průzoru. "Heleďte!" řekl a ukázal před sebe.

Ze vzdálenosti asi dvou mil vyhlížela ta marťanská osada jako hrstka žlutých stavebnicových kostek rozhozených po poušti.

Zkontrolovali jsme zbraně. Nasadili jsme si kyslíkové masky. Pak jsme zbraně překontrolovali ještě jednou. Vystoupili jsme z lodi a přesvědčili jsme se, že přechodová komora je skutečně dobře uzamčena.

Po hodině jsme se obezřetně, krůček po krůčku, doplížili k vrcholku písečné duny a vystrčili jsme hlavy nad její hřeben.

Marťané byli zakrslíci - největší z nich měřil sotva pět stop - a vyzábli byli jak tužka. Byli celí takoví vyschlí, hnědí, na sobě zástěrky z nějakého tkaného materiálu.

Stáli tam mezi uprášenými vesnickými chýšemi, které vypadaly jako překlopené misky, a všichni do jednoho na nás upírali nemžikající hnědé oči.

Šest pojistek na našich šesti puškách zachřestilo zvukem vrhaných kostek. Marťani stali a civěli dál.

"Zřejmě musejí mít vířehle řídké atmosféře vysoce vyvinutý sluch," zamumlal Allenby. "Slyšeli nás asi přicházet."

"Pak jim ovšem to Brutonovo dosednutí připadalo přímo jako zemětřesení," poznamenal Randolph nakysle.

"Marsotřesení," opravil ho Janus. Jediný pohled na ty postavicky vesničanů ho zjevně dostatečně ubezpečil, že jeho život není v prázdném nebezpečí.

Z vrcholku třicetistopové duny jsme si prohlíželi vesnici, zbraně v trvalé pohotovosti.

Kopulovité stavbičky byly slepeny z čehosi, co se podobalo adobe. Okna žádná - stavitelé měli zřejmě na paměti písečné bouře. Dveře byly asi v polovině zaoblené stěny a od nich vedla u každého domku až k zemi šikmá kamenná teráska, ovíjející celou budovu - bezpochyby rovněž ochrana proti prашným víchřům, aby postupující duny nemohly zatarasit vchod.

Střed vesnice tvořila široká ulice, dlouhý písečný pás dobrých třicet stop napříč. Domky byly roztroušeny bez ladu a skladu po obou jejích stranách, jako by si každý z Marťanů prostě někde vybral co nejpohodlnější místočko k sezení a pak si kolem sebe vybudoval chalupu.

"Podívejte se," šeptl Randolph.

Jeden z Marťanů vystoupil ze skupinky na opačné straně ulice. Vydal se napříč, kulatá hnědá očka upřená na nás, a plahočil se na bosých nožkách pískem; zpozorovali jsme, že k bederní roušce měl na sobě navíc i cosi jako ozdoby - tepanou kovovou obroučku na jednom kostnatém kotníku. Slunce se zachytilo měděným zášlehem na jeho úzké lysé lebce a uviděli jsme, že na ní má nasazen další kovový kruh, asi tak v místech, kde by měl mít obočí.

"Supernáčelník," zabručel Allenby. "Maxitraslík."

Když se ošperkovaný Marťan přiblížil ke středu ulice, pohlédl krátce na zem, k nohám. Poté zdvihl hlavu, důstojně překročil pomyslný přesný střed ulice a vydal se k nám, mijeje prachem pokryté budovy své říše a neméně zaprášené skupinky svých poddaných.

Dosáhl paty duny, za níž jsme zalehli, stanul a zdvihl ručky nad hlavu, dlaněmi k nám.

"Tak se mi zdá," řekl Allenby, "že každý antropolog by vsadil krk na to, že tohle gesto znamená mír."

Vstal, pistoli zasunul do pouzdra, ale knoflík u něho nezapnul - a rovněž vztyčil obě paže. Následovali jsme ho.

Marťanský jazyk se v podstatě skládal z nejružnějších zaječení ček.

Ozvali jsme se přátelským chlácholivým tónem, náčelník cosi odjekl a vzápětí jsme byli obklopeni kruhem okatých Marťanů, z nichž se ovšem žádný neodvážil ani hlesnout. Zjevně nebylo dovoleno sebemenší pípnutí, zatímco náčelník škvíkal - do vysokých funkcí se patrně nejvýřečnější z Marťanů prostě prokvíleli. Allenby samo-

zřejmě neopomněl podotknout, že náčelník pronesl uvítací 'projek'.

Sám se pak dal do práce, nakreslil do písku tři sousledné kruhy, ukázal na třetí oběžnou dráhu od Slunce a poplácal si na prsa. Zástup kolem nás narůstal, jak se z kupolovitých chýší rojili další a další Marťané, aby se podívali, co se to venku děje. Sbíhali po šikmých rampičkách svých obydlí na naší straně široké prašné ulice, a také z druhé strany se k nám plouhali pís-kem, civěli na nás hnědýma očima a nevydávali ani hlásku.

Allenby ukázal na třetí orbitu a udeřil se v hrud'. Náčelník si jekl, rovněž si zabušil na prsíčka a ukázal na měděné lesklou obroučku, kterou měl nasazenou na hlavě. Poté ukázal na Allenbyho.

"Zatím se mi ho zřejmě podařilo přesvědčit jen o tom," podotkl suše Allenby, "že tomu. tady Šeíuju. No, pojďme to zkusit ještě jednou."

Pustil se znovu do výkladu kolem oběžných drah. Nezdálo se, že by to někam vedlo, takže iny ostatní jsme se zatím věnovali pozorování Marťanů. Poslední hrstka se courala napříč pís-ecnou ulicí.

"To je zajímavé," řekl Gonzales. "Podívejte se, co dělají, když přijdou doprostředka."

Každý z Marťanů, když dospěl k středové čáře ulice, pohlédl na své nohy - na pouhý okamžik - aniž nějak zvolnil krok. Poté pokračoval v cestě.

"Na co se to tam vlastně koukají?" divil se Gonzales.

"Ten jejich náčelník udělal totéž," přemítal Burton. "Vzpomínáte si, jak to vypadalo, když se k nám poprvé vydal?"

Upřeně jsme všichni pozorovali střed ulice. Neviděli jsme naprosto nic než písek.

Marťané se tlačili okolo nás a sledovali Allenbyho s jeho malůvkami oběž-ných drah. Mezi dvěma chýšemi naproti přes ulici se vynořilo marťan-ské dítě. Vydalo se na svých kratoun-kých nožičkách směrem k nám, v půli cesty se kouklo na zem - a pak teprve pokračovalo.

"Tomu nerozumím," řekl Burton. "Co to tam, k čertu, na té zemi můžou vidět?"

Dítě dospělo až k zástupu a vysokým tenkým hláskem cosi písklo.

Naráz se začala dít spousta věcí.

Několik jednotlivců z hloučku kolem nás pohlédlo na zem a v těch místech, kde zástup postával kolem středové Čáry ulice, to zašumělo pohybem, jak se Marťané rozestupovali na

obě strany od ní. Dělo se to v poklidu - nebudilo to dojem ničeho závažného. Prostě se dali všichni do pohybu, aby uvolnili střed ulice, nespouštějíce z nás při tom ani na okamžik zraky*

I náčelník na okamžik vzhédl od Allenbyho kruhů, když se to dítě ozva-lo. A Randoiph, jež celý nesvůj nějak přešlapoval z nohy na nohu a pramálo sledoval, co si vyprávíme, se v tu chvíli rozhodl, že musí uposlechnout jistého volání přírody. Vydal se k dunám ob-klopujícím vesnici. Nebo se spíš chtěl vydat.

V okamžiku^ kdy vykročil napříč přes ulici, skočil před něho marťanský minínáčelník, hnědá očka vykulena, paže napřažené, jako by chtěl Randol-pha odstrkat zpátky.

Znovu zacvakalo Šestero pojistek. Marťané ani nemrkli při pohledu na naše pistole. Zřejmě jediná zbraň, jakou kdy v životě poznali, byl klacek, nebo možná kámen.

"Co zas má"? řekl Randoiph.

Udělal další krok kupředu. Náčel-ník jen jekl, ale nehnul se z místa. Randoiph měl dvě možnosti, zůstat stát anebo do náčelníka vrazit. Ran-doiph se zastavil.

Náčelník pojekával a hleděl rovnou do ústí Randolphovy pistole.

"Když se to těleso zformovalo,"

řikal, "pohybovalo se tak fantastickou rychlostí, že -" ztišil hlas téměř do šepotu, "že dokázalo prorazit otvor každou pevnou překážkou."

Sluchátka kvákla.

"Třeba skálou," říkal Allenby, "celým pohořím, zkrátka vším, co mu stálo v cestě. A teď tvoří ty díry podstatnou část jeho ustálené orbity."

Kvákik.

"- procesem: postupných perforací překážek bylo zbržděno, takže nyní obíhá rychlostí právě postačující, aby -"

Kvek.

"- si zachovalo existující oběžnou dráhu a pronikalo náhodnými překážkami, jako jsou například -"

Kvoke.

"- anebo písečné duny. -"

Kvokvokvokvo.

"K čertu, já přece vím- nejlíp, že po matematické stránce je to prostě monstrum," odštěkl Allenby. "Ale já ho na tu dráhu nevypustil."

Kvkv.

Allenby na okamžik ztichl. A pak povídal: "Jméno? Jaké jméno?"

Kvakvaku.

"Aha," zabručel Allenby. "No, dobrá." a pak se jeho tvář opět rozjasnila. "Takže já jako velitel výpravy mám právo ho pojmenovat, jo?"

Kukva.

"No tak tedy jo," mlaskl.

V jeho hlase se ozval onen známý skřípavý žertěrský tón. Až příliš často jsme ho v minulosti měli příležitost slyšet. Zachvěl námi, čekali jsme, co přijde.

"Takže jelikož a protože Marsův první měsíc slově Deimos, to jest Hrůza, a druhý Phobos, čili Strach," pravil Allenby, "dávám tedy jeho třetímu satelitu, provrtávajícímu Marsův povrch, jméno Díros."

*přeložil Vladimír Svoboda
ilustroval Theodor Rotrekl*

John Brunner

Mlčeti zlato

Hesketh znal svou celu tak dobře, že už téměř byla součástí jeho samého. Ale mnoho věcí k poznání se v ní nenabízelo.

Od podlahy ke stropu měřila sedm stop; od jednoho konce ke druhému měřila sedm stop; od jedné strany ke druhé měřila také sedm stop. Tento stroze symetrický prostor narušovaly dvě akcelerační palandy s bezpečnostními popruhy a jakási výlevka, která sloužila k mytí a zároveň jako hygienické zařízení. Kdysi tu taky byla vysílačka s mimoprostorovým volacím klíčem, ale ta je pryč už tak dávno, že vybledl i obrys na zdi, kde visívala.

Ve skutečnosti (protože Hesketh si ještě dokázal vzpomenout, pokud se soustředil, ale to bylo zřídka) to byla přesná kopie vnitřku záchranné kapsle. Nebo možná - protože Charnogové mysleli ekonomicky - to opravdu byl vnitřek záchranné kapsle. Hesketh myslel na důležitější věci než na takové nicotné rozdíly.

Charnog, který mu nosil jídlo, ještě nepřišel.

Nikdy dřív se to nestalo, a Heskethův žaludek, navyklý neměnné rutiny, se začínal bouřit. Trpělivě si sedl na krajíček palandy, které odjakživa dával přednost před tou druhou (i když mezi nimi nebyl žádný rozdíl). Ale tato neobvyklá událost ho zneklidnila.

Jin*dy mu mozek nedělal žádné potíže. Proud myšlenek tekł stejnoměrně jako voda z pootevřeného kohoutku. Ted' ale zjistil, že v něm roste jakýsi pocit: přání, aby přišli a nakrmili ho, aby mohl jít spát s plným žaludkem.

Že by pro to mohl něco udělat, takový nápad mu samozřejmě nepřišel na mysl. On s tím prostě nemohl nic dělat.

Zdálo se mu, že ho na zádech cosi svědí; zkroutil se, aby se poškrábal. Když toto rozptýlení pominulo, zjistil, že se chvěje, a to bylo divné, šaty, které měl na sobě, když ho sem poprvé

přivedli, už byly plné roztrhané, ale Charnogové měli rádi teplé klima a jemu nikdy zima nebyla.

Když ho chytili, dovolili mu, aby si nechal náramkové hodinky s kalendářem, protože zjistili, že nemá vlastní smysl pro čas, ale neměnný rytmus života v jeho cele ho přikoval k rutině tak, že už nepotřeboval dívat se na hodinky. Ted' to udělal, a námahou svažtil obočí, když vzpomínal, v jaké pozici ručičky jsou, když je čas jít.

Ať byl jaký chtěl, hodinky ho teď neukazovaly.

Nakonec vstal. Šel ke dveřím a přitiskl k nim ucho. Věděl, že je tam chodba, jednak proto, že ji dobře viděl, když ho sem vedli, i když se na tu dobu už moc jasně nepamatuje, a taky proto, že víc než často slýchal, jak se Charnogové klouzavě šourají z jednoho konce na druhý.

Ted' se za dveřmi cosi ozvalo.

Charnog to ale nebyl.

Byl to opatrný zvuk, ozývaly se v něm jakési nepravidelné dvojité údery, a vypadalo to, že se tam pohybuje cosi velkého a velice neohrabaného, v Heskethově mozku to vzbudilo něco, co tam velmi dlouho spalo, a Hesketh se začal neovladatelně třást.

Znovu si sedl na palandu a schoulil se, aby si uchránil tělesné teplo. Napadlo ho, že ten zvuk musí mít něco společného s tím, že mu nenesou jídlo, a pocítil nejasné roztrpčení.

Po chvíli to, co vydávalo zvuky, přišlo k jeho dveřím a tam se zastavilo. Zvenčí kolem madla na výsuvném panelu se ozývalo šátrání; pak několik netrpělivých pohybů a cosi do běla rozpaleného a syčícího propálil zámek. A na protější stěně vypálilo šmouhu. Hesketh vyskočil a obrátil se na útek.

Utíkat nebylo kaní.

"No tohle to se mi snad jenom zdá!" zaříz se mu do uší ryčný hlas. "Člověk!"

Hesketh se pomalu otočil tváří k postele ve ve skafandru a s přilbou, která

stála ve dveřích. Už to bylo dávno, kdy používal slova, ale mozek zpracoval základní význam toho, co tu bylo řečeno. "Člověk," zkusil si říct sám pro sebe, a i když se zdálo, že hlas mu zrezivěl, jeho zvuk zněl uspokojivé. "Ano, jsem člověk."

"To se mi snad zdá," opakoval příchodí. O krok ustoupil a zařval, až se to rozlehlo celou chodbou. Pak napřáhl ruku.

Ale Hesketh už zapomněl, co s ní.

Cizinec pokrčil rameny, ukázal zuby a sundal si přilbu. Začichal, zašklebil se a znovu promluvil tím burácivým hlasem: "Chlape jeden, vsadím se, že mě zatraceně rád vidíš! Jmenuju se Walters - Druhá konsolidační flotila. Dneska jsme dostali Charnogy z tohoto sektoru a zrovna se koukáme, co jsme to vlastně obsadili. Řekni, jak dlouho už trčíš v tyhle smrdutý díře? Ne, nic neříkej - asi to nevíš."

"Jmenuju se Hesketh¹ řekl vězeň velice tiše, nesnažil se napodobit hlas toho druhého. "A vím, jak dlouho tu jsem. Dvacet osm let, dva měsíce a sedmáct dní."

Další muži, kteří se tísnili v chodbě, zbraně opatrně ve střehu, sborově vykřikli údivem. Hesketh za celé své dlouhé věznění neslyšel žádný zvuk kromě svých vlastních chodidel, ťapajících po cele, šplouchání vody a Šustivé pohyby Charnogů; zapomněl, jak hlasitý může být lidský hlas. Snažil se ucpat si před tím halasem uši.

Přinesli mu šaty a skafandr, nějak ho na sebe navlékl a vzpomněl si, že venku je vesmír, který se dávno proměnil v zašlou vzpomínku, starou dvacet osm let. Ale to nebylo tak aktuální v porovnání s nepohodlím, jaké cítil jeho žaludek.

Když ho vyváděli do chodby, dychtivě se rozhlédl, doufal, že uvidí svou misku ležet vedle některého z mrtvých Charnogů, kterými byla podlaha poseta. Walters si všiml jeho počínání a zažubil se.

"Je to fajn, vidět je, že dostali na prdel, co, Heskethe?" prohodil hlasitě. Hesketh zavrtěl hlavou; toto gesto se mu vybavilo automaticky.

"Ne, mám hlad," vysvětlil.

"Týrali tě hladem, když tě zavřeli, co? Ti darebáci! Hned jak tě nalodíme, pořádně se o tebe postaráme."

Hesketh chtěl vysvětlit, že netrpěl hladem, že ti lidé jenom nabourali pečlivě vypracovaný systém, podle kterého se o něj Charnogové starali, ale v té chvíli ho strčili do těsné kabiny, která náhle vyletěla vzhůru, tím se k jeho hladu přidal další nepříjemný pocit. Pak se dveře kabiny otevřely, a oni se ocitli na temné plošině. Z černého nebe vyskočily veliké, zářící hvězdy a dopadaly Heskethovi přímo na mozek; vzdálený obzor mu přitáhl oči do úhlu zaostření, na jaký nebyl zvyklý po dobu, kdy žil ve své cele sedmkrát sedmkrát sedm stop.

Hesketh omdlel.

"Doktor mu dal kapačkou výživu, takže by měl být dost silnej, až se probudí. Ale šok to musel bejt pořádněj. Když se jeden smíří s tím, že umře jako vězeň, je to asi pěkný vzrůšo, když se nakonec zachrání."

To byl Waltersův hlas. Když se Hesketh prodíral k vědomí, upoutalo jeho pozornost spíše známé zabarvení hlasu než slova. Druhý hlas navázal nitku hovoru, ale on ho neposlouchal, jen se snažil rozpoznat, čím se liší od Waltersova.

"Zvlášť po takové době," souhlasil druhý. "Nikdy jsem o podobném případě neslyšel. Nechal jsem prohledat kartotéku pohřešovaných v té době, ale přinesli mi jenom prázdný papír, a s civilisty si naděje moc nedělám - aha, my o vlku a vlk za humny... Díky, Lale."

Cosí zašuftlo a hlas pokračoval.

"Ano, tohle vypadá slibně! Abdul Hesketh, hlášen jako pohřešovaný z transportu 62965, asi před třiceti lety. A navíc -"

"Civilní rozvědka!" vykřikl Walters vzrušeně. "Tak my nejenom že dostáném zpátky někoho od Charnogů, ale on to je člověk, kterej je přímo vycvičeněj k tomu, aby nám i nich něco pověděl! Tomuhle se říká štístko, žejo, pane?"

"Myslím, že přichází k sobě," řekl druhý hlas varovně a Hesketh si vzpomněl, že před chvílkou se mu zachvěla víčka; žluté světlo ho oslepovalo, na rozdíl od modravého osvětlení Charnogů, na které byl zvyklý, ale viděl, že pokoj vypadá čistě a je velký, a nos mu pověděl, že voní jinak než

jeho cela. Nemocnice, vzpomněl si. To je ono - nemocnice.

"Cítíte se už dobře, Heskethe?" zeptal se Walters.

Hesketh si olízl rty. "Ano," odpověděl, podařilo se mu otevřít oči a udržet je tak. Vedle postele, na které byl natažený, se rýsoval Waltersův obličej; a vedle něj další, o něco unavenější tvář.

"To je komodor Vozdov," vysvětlil Walters. "Řídil útok, při kterým jsme vás vysvobodili od Charnogů."

Vozdov se usmál. "No tak, Heskethe," řekl, "jste asi nejšťastnějším mužem v historii, že. Právě jsme si říkali, že jsme nikdy dřív neslyšeli o někom, kdo by od Charnogů byl zachráněn. Měl jste asi pořádně krušné časy, ale už je to pryč."

"Nebylo to tak zlé," řekl Hesketh. Komodorův hlas, stejně jako u ostatních, byl moc hlasitý a řezal do uší. "Krmili mě, bylo mi teplo, dovolili mi, abych měl vodu na mytí."

"Ale drželi vás zavřeného v tom chlívku dvacet osm let!" protestoval Walters. "To je - to je nelidský!"

"Charnogové nejsou lidé," řekl Hesketh bezvýrazně.

Vozdov se vzpamatoval rychle. "Jistěže nejsou," souhlasil chlácholivě. "No, myslím, že ze všeho nejdřív vás bude zajímat, co se stalo za tu dobu, kdy jste byl zavřený. Zjistíte, že situace se změnila, to mi věřte. Ženeme je na ústup skoro všude. Ale díky vám očekávám, že naše konečné vítězství bude ještě blíž."

"Díky mně?" Hesketh byl zmaten; abstraktní pojmy jako vítězství mu dělaly potíže.

"Přece nikdo jinej zatím neměl tak fantastickou možnost Charnogy sledovat," upřesnil Walters. "A vy jste byl v civilní rozvědce, že jo, než jste - ehm, než vás zajali?"

Hesketh neřekl nic. Maličko se zamračil.

"Pro tuhle chvíli toho zatím necháme," řekl Vozdov k Waltersovi. "Ale hned jak doktor dovolí, tak ho ke mně přiveďte, chtěl bych, aby si vzpomněl na všechno, co s stalo. Myslím, že čím dřív začne vést normální lidský život, tím lépe pro něho."

Hesketh zavřel oči.

Doktor se jmenoval Shu; byl malý, trochu omšelého vzhledu a mluvil tičným hlasem. To samo o sobě stačilo, aby ho Hesketh měl raději než Vozdova nebo Walterse, a poslušně se nechal obléci, oholit a vyšetřit.

Byli tam ještě další lidé, ale ti se na něj nijak přímo neobraceli. Jednou za-

hlédl svůj obličej v zrcadle a překvapilo ho, jak velice se podobá ostatním, už dávno zanechal pokusů pamatovat si rozdíly mezi rysy jednotlivých tváří. Zdály se mu stejně neosobní jako přístroje, na kterých Shu zkoušel jeho nervové reflexy, zjišťoval metabolismus, studoval křivky encefalogramu.

Zelený nemocniční župan hřál. Ale tvrdý chirurgický stůl - ne tvrdší než jeho známá, ošoupaná akcelerační palanda - byl nepohodlný, a ovzduší výlučnosti ho zlobilo, takže byl skoro rád, když Shu vypnul proud z posledního přístroje a podíval se přímo na něj.

"Jste v pořádku," řekl potichu. "Přinejmenším v lepším stavu, než by se dalo čekat. Jste trochu v šoku a vaše reflexy pomalé, ale fyzicky jste fit stejně jako já."

Hesketh mlčel a Shu po chvílce váhání přešel místnost ke stolnímu komunikátoru. "Prosím poručíka Walterse," řekl a bubnoval prsty do stolu, dokud se neozvala odpověď.

Když Walterse uslyšel, Hesketh se lekl, rozhlédl se a čekal, že ho uvidí; pak se vzpamatoval a uklidnil se. Ne docela.

"Waltersi, zajděte laskavě na nemocniční oddělení, myslím, že komodor Vozdov chtěl, abyste k němu Hesketha přivedl."

"Za chvílku jsem u vás," řekl Walters.

Zatímco čekal, podíval se Hesketh na aparát, který lékař předtím použil. Zvláštní. Přístroj mu nebyl úplně neznámý; spíš mu připadal jaksi příliš známý.

Byl skoro rád, když se objevil Walters, srdečný a hlasitý jako dřív. Nasledoval ho bez protestů a nesnažil se zapamatovat si cestu, kterou Šli, a Walters ho vedl koridory, do výtahů a z výtahů, až dorazili do rozlehlé kanceláře, jejíž stěny byly přímo obložené komunikátory a kontrolními světly. Tady, u komodorského stolu, seděl Vozdov.

"Pan Hesketh je připraven s vámi mluvit, pane," řekl Walters.

Komodor odhodil hromádku papírů stranou a otočil se na sedadle. Ukázal na židli; Hesketh seděl nepohodlně, protože jeho židle byla o dobrých šest palců vyšší než akcelerační palanda, na kterou byl zvyklý.

"Stal se z vás velice důležitý Člověk, pane Heskethe," začal Vozdov a zamračil se. "Přirozeně jsem ohlásil ústředí, že jste byl zachráněn, a už se tam nemůžou dočkat, až nám všechno řeknete, jak jen budete moci. Jistěže, nakonec to všechno budeme muset analyzovat, ale bude trvat dva týdny,

než vás dostaneme před ty správné počítače, takže zatím se budeme muset snažit pracovat co nejlépe s tím, co tu máme."

"Nerozumím," řekl Hesketh.

"Ne?" zdálo se, že Vozdov je upřímně překvapený. "Řekl bych, že jsem to řekl dost jasně. Podívejte se na to takhle: až do dneška se nám nepodařilo dostat někoho zpátky z péče Charnogů. Až do dneška jsme tu neměli nikoho, kdo je pozoroval z první ruky. Přímá informace o nich stojí za to, aby križník třídy B vybočil z bojové linie a byl vyslán nejvyšší rychlostí zpátky na základnu. Což jsme udělali. Kvůli vám -" Vozdov mrkl na hodinky, "-čtyři tisíce záložních bojovníků a jedna z nejsilnějších lodí naší flotily letí pryč od rozvíjející se bitvy a už je to skoro

osmnáct hodin. Možná teď chápete, jak jste důležitý."

"Tahle loď?" řekl Hesketh. Pak spěšně dodal, aby nevypadal hloupě: "Je to loď, ne? Není to planetární základna?"

Vozdov v tu chvíli ztratil řeč. Walters se na něj rychle podíval a vpadl do pauzy: "Jasně, všechno se x>d vašich

časů trochu změnilo, Heskethe," řekl. "Je to loď, jistě. Co jsme získali pohon Sun Ping, to už je dvacet let, tak od ty doby nemaj naše možnosti hranice.

Myslím, že kdybysme chtěli, mužem hýbat planetama."

Hesketh nereagoval. Walters protáhl obličej a pokrčil rameny.

"Dobře," řekl Vozdov ztěžka. "Víte, co vaše vědomosti pro nás znamenají, Heskethe. Jste tím jediným, kdo je pro naše záměry lepší než živý Charnog. Jste unikát. Jste neocenitelný. Jste nepostradatelný. Hozumíte?"

Hesketh přikývl, protože měl pocit, že se to od něj očekává. Pak řekl: "No -, a zoufale se snažil vzpomenout si na něco, co by o svých vězmtelích mohl říct.

"Plazí se," nadhodil s nadějí. "Slýchal jsem, jak se sunou chodbou, když mě chodili krmit."

"Ano, my víme, že se plazí," souhlasil Vozdov trpělivě. "Vывodili jsme to z jejich stavby těla. Je to jediný způsob, jak se mohou pohybovat. Ale tohle nechceme. Nemůžeme držet Charnoga v zajetí na živu tak dlouho, abychom prostudovali jeho způsob myšlení - jeho psychologii, krátce řečeno. A tu nutně potřebujeme znát."

"Udržovali mě v teple," řekl Hesketh nejistě. "Bylo tam tepleji než tady. A dávali do výlevky v rohu vodu. Byl tam kohoutek, kterým jsem musel otočit..."

"To je zajímavý. Museli pro to vyvinout novou techniku," řekl Walters pomalu. "Voda přece na jejich metabolismus působí jako žírá vina. Ale myslím, že tohle víme už padesát let."

Vozdov zavrčel: "Dobrá. První fakt: dali si velkou práci s tím, aby Hesketha udrželi naživu. Ale to bychom uhádli z prostého faktu, že je teď tady. Co dál?"

"Co vzduch?" navrhl Walters.

"Ano, byl tam vzduch," souhlasil Hesketh. "Jak jinak myslíte, že bych mohl dýchat?"

Walters nebyl zvyklý poslouchat, jak se někdo obrací na komodora tímto způsobem; zdálo se, že se nad tím spravedlivě rozhořčil. Vozdov ho pohledem usměrnil a znovu trpělivě promluvil na Hesketha. "Jak vám vzduch zajišťovali?"

Hesketh pokrčil rameny. "Byl tam pořádek. Nevím, odkud přicházel. Nebyl vidět."

"Nejspíš mu přiváděli kyslík přes starý zásobní tank," řekl Walters. "Ale to bylo všechno. Trochu jsem si lokl vzduchu v té místnosti, pane. Smrděl!"

"A samozřejmě jsme chodby profoukli kyslíkem, abychom všechny, kdo přežili, zabili," zabručel Vozdov. "Taký vám dávali jídlo, že?"

"Ano. Pravidelně." Heskethův žalu-

dek se pořád bouřil. Na druhé slovo položil důraz.

"Ach!" řekl Vozdov. "Jak často?"

* Možná bychom z toho mohli vyvodit dobu oběhu jejich domovské planety. To by mohlo být velmi cenné." s očekáváním se na Hesketha podíval.

"Každých dvanáct hodin," řekl Hesketh. "Přesně, každých dvanáct hodin."

Ti dva zase zklamaně povadli. "Museli bychom vzít v úvahu dobu oběhu ručiček na hodinkách, který měl u sebe," naříkal Walters. "Viděl jsem^ že pořád šly, když jsme ho brali na palubu. Za celé ty roky se nepředběhly ani neopozdily o víc než pár minut."

"Udělal to někdo?" zeptal se Vozdov vyčítavě a Walters se zatvářil omluvně.

"Promiňte, pane. Ale já jsem si toho všiml - porovnával jsem je s mýma. Opozdily se o osm minut a několik vteřin."

"Hmin. Dobře, myslím, že už jenom fakt, že mu nechali hodinky, něco znamená," zahučel Vozdov. "Ještě něco* Heskethe?"

"Ne. Nemůžu si na nic vzpomenout."

"Má to znamenat, že vás tam odvedli hned potom, co vás zajali, a tam vás nechali zamknutého a nikdy se už na vás nepřišli podívat?" naléhal Vozdov. Ke konci už podle lidských měřítek skoro křičel; Hesketh, který si sotva stačil zvyknout na normální lidský hlas, byl ohlušen a poslední slova stěží slyšel.

"Tak to nemohlo být, pane" řekl Walters nevýrazně. "Pokud mě nekla-me paměť, tak mezi tím, co jeho loď hlásili jako pohřešovanou a dobou, kdy podle něho začalo zajetí, je mezera sedmi měsíců. Nemohl být celou dobu v záchranný kapsli - zásoby by mu nevydržely dýl než měsíc nebo šest tejd-nů, i kdyby tam byl sám. A on si byl úplně jistě tím, jak dlouho v cele byl, a hodinky mu šly, jak už jsem řek."

"Oukej, pane Heskethe," řekl Vozdov přísně. "Co se s vámi dělo těch sedm měsíců?"

Hesketh se zamračil. "Nepamatuju se," řekl prostě. "Bylo to tak dávno."

"No, tak se určité pamatujete, jak jste se tam dostal?"

"Aha, aáio! Když loď vybuchla, vlezl jsem do kapsle. Měl jsem štěstí!"

"Pěkný štěstí," řekl Walters hořce. "To až když jsem vypálil zámek u vaší cely."

"Poručíku!" okřikl ho Vozdov, a Walters s pobouřeným výrazem zmlkl. "Pane Heskethe, věřte mi, my si uvědomujeme, jak velkou zkouškou jste prošel. Uvědomujeme si, že po vás

žádáme mnoho, ale to jenom proto, že máte mnoho co dát. Je v nejvyšším zájmu vaší rasy, abyste si vzpomněl."

"Bylo to dávno."

"Jako když mluvíš do dubu!" vzdychl Vozdov. "Co říkal Shu, Walter-si?"

"Říkal, že kupodivu je po všech stránkách v dobrý formě."

"No, tak ho odveďte zpátky s mým poručením a informujte doktora Shu, že ve formě po všech stránkách není. Díky tomu, že jsem toho vězně dostal, jsem už prakticky slíbil Základnu M 31, a budu vypadat jako hlupák, jestli maříme čas. A vy taky."

Walters vstal kývl na Hesketha, aby udělal to samé, a pak se vraceli stejnou cestou do nemocnice. Walters nemluvil; pochodoval chodbami a vypadal, jako by z něj zrychlování lodi odsávalo profesionální slušnost.

"Tak co, doktore?" vyptával se Walters. "Myslíte, že se mu Chamogové dostali do mozku a nějak ho zabloko-vali?"

"Pochybuji," řekl tiše malý doktor, když krátce Hesketha prohlédl. "Pravděpodobnější je, že během dlou-hého zajetí vědomě potlačil nepříjem-né vzpomínky. Jedině tak mohl zůstat normální tak dlouhou dobu. Myslím, že komodor se pokouší věc uspěchat. Dejte mu den nebo dva, ať si zvykne na to, že je člověk a není úplně sám. Pak možná některé bariéry padnou."

"Takže co doporučujete?"

Shu si chvíli kousal spodní ret. "Třeba mu ukažte loď a představte ho co nejvíce členům posádky. A mohl byste - ale nejdřív mě upozorněte, než to uděláte - mohl byste ho vzít do záchranné kapsle a ukázat mu, že to není char-nogská cela, ale prostředek útěku."

"Doktore," ozval se najednou Hesketh, "je tu někde místo, kde bych mohl být trochu sám?"

"Jistě," přikývl Shu. "Přidělil jsem vám kabinu hned vedle nemocničního oddělení. Číslo 421. Pojd'te, ukáži vám, kde je. Moje kancelář je jenom několik dveří od ní, takže jestli mě budete potřebovat, kdykoli do ní nahlédnete, a pokud tam nebudu já, bude tam ošetřovatel. Vidíte, tady -"

Hesketh vešel do kabiny a zavřel dveře.

"Tak. Já -- začal Walters. "On není ani trochu vděčný, že jsme ho z té díry vytáhli!"

"Asi jsme pro něj neudělali přesně to, zač by měl být vděčný," řekl Shu mírně. "Nespěchejte na něj! Je záznak, že zůstal vůbec při smyslech."

"Vy to musíte vědět," řekl Walters. "Dobře."

Kabina nebyla Špatná. Byla tam sice jenom jedna palanda, ale byla na té straně, jak byl zvyklý, a byla tam výlevka a židle. Palanda byla moc vysoko, ale nevšiml si toho, protože hned, jak si lehl, upadl do hlubokého spánku,

Probudil se bezdůvodně, jen proto, že uplynul další díl Času, šel k výlevce a zase si lehl. Ale cosi ho rušilo. Tento pocit se nakonec vytrýbil v poznání, že má prázdný žaludek.

Spustil nohy k podlaze a s očekáváním se zahleděl na panel dveří; vědomí, že je tu důvod pro to, aby jídlo nepřišlo, úplně potlačil. Dlouho čekal jako socha, když tu se ode dveří ozvalo zarachocení,

Nehýbal se, protože jinak se nic nedělo.

Po chvíli se panel odsunul a dovnitř vstoupil Walters. Když uviděl Hesketha, oddychl si úlevou.

"Tak tady jste!" řekl. "Už jsme začínali mít strach. Doktor říkal, že vás neviděl několik hodin -"

"Mám hlad," řekl Hesketh bezvýrazně.

"Bodejť taky ne. Byl jste tu celé hodiny. Pojdte se mnou do jídelny, představím vás ostatním."

"Dobře," řekl Hesketh a vstal,

Walters ustoupil, aby mu uvolnil cestu, přitom zahlédl cosi ve výlevce u dveří. Ztěžka polkl, než mohl znovu promluvit. "Eh - na konci jsou záchody, víte," řekl. "Tam je to - eh - lepší... Asi nikoho nenapadlo vám to říct. Dobrá, tak jdeme."

Jídlna byla plná lidí; všechny obličeje si byly podobné až na nepatrné rozdíly ve zbarvení a jména se lišila úplně. Ta kombinace Hesketha zmohla a zvědavce brzo přešlo civění. Nakonec ho posadili ke stolu a přinesli mu bílý talíř s různými mnohobarevnými předměty. Nejdřív si ho nevšiml; od toho, co mu dávali Charnogové, se to lišilo vůní i vzhledem.

"Vždyť jste říkal, že máte hlad," řekl Walters překvapeně a Hesketh tedy napodobil počínání těch, kdo seděli blízko něj, vzal si z talíře cosi, co vypadalo méně odporně než zbytek, a nacpal si to do úst. Chuť byla nepříjemná, ale polkl to.

"Něco - k pití?" požádal Walterše, který pozoroval jeho počínání s neskryvanou zvědavostí. Muž se ihned rozzářil a zamával na obsluhu.

"Tohle vám udělá lip," řekl, když muž přinesl láhev. "To je nejlepší, co tu máme. Přimo ze Země."

Ve sklenici před Heskethem se objevilo cosi bledě žlutého a čirého. Hesketh ji po chvíli nedůvěřivě zdvihl. "To - to není voda," řekl.

"To si pište, že není! Je to naše nejlepší bílý víno. Okuste - je dobrý." Walters se k němu povzbudivě naklonil.

Hesketh znechuceně sklenici odložil. Jak má vysvětlit, že v jeho osobním vesmíru existovala jenom jedna bledě žlutá tekutina - opravdu, jediná tekutina kromě vody - a to byla použitá voda? "Ne, nepil jsme nic kromě vody - hodně dlouho. Asi bych ani neměl."

Zdálo se, že se Waltersovi ulevilo, když uslyšel nepochybně racionální vysvětlení Heskethova zvláštního chování. "V tom máte asi pravdu," souhlasil. "Dobrá, číšníku - přineste džbán vody."

Potrava utišila Heskethův žaludek a další sousta mu už nedělala potíže. Potom ho Walters vzal na prohlídku lodi.

"Co kdyby smě začali s pohonnou jednotkou?" navrhl a tak začali u pohonné jednotky - byla to rozlehlá místnost naplněná zkrocenou energií, která spala a čas od času se s prasknutím probudila do podoby obrovských osamělých koulí.

"To je pohon Sun Ping," vykládal Walters. "Jak už jsem říkal, hnul by planetou, kdybysme chtěli."

Pak šli do skladu zbraní.

"Na každé střele je napsané jméno jednoho Charnoga," řekl Walters. "Pokud jména mají. Jak to je?"

"Myslím, že nemluví," řekl Hesketh. "Takže asi nemají jména."

Walters pokrčil rameny. "Nakonec jetořuk."

Šli do navigátorské kabiny.

"Základny Charnogů," řekl Walters a ukázal na pás světél na astrální mapě. "Svítily Červeně - nebezpečí. Zjistili jsme, kde jsou rozmístěny pomalu všechny základny v tomhle sektoru. Za vašich časů vzdálená budoucnost, co Hesketh? Tehdy se bojovalo prakticky naslepo."

"Která - kde jsem byl já?" vyzvídal Hesketh.

"Tady," řekl Walters a ťukl na zelené světélko. "Ode dne, kdy jsme vás zachránili, je pořád zelené. A tohle, myslím, bude taky brzo zelené. A tohle taky."

"Vemte - mě prosím do mé kabiny," řekl Hesketh, Walters se překvapeně zamračil a poslechl.

Ale vrátil se a vytáhl Hesketha do údržbářských dílen, řídicí sekce, vylodovací sekce, sekce planetárních lodí, rekreačních místností a do -

Hesketh ztratil přehled.

Nakonec zjistil, že je zpátky v kanceláři u Vozdova, a že ten důstojník s unaveným obličejem mu dává stejné

otázky jako předtím. "Na to už jste se mě ptal," řekl Hesketh pevně.

Vozdov se zamračil a poslal pro doktora Shu.

"Takhle se nikam nedostaneme," oznámil mu popuzeně a Shu zavrtěl hlavou.

"Komodore, představte si, že jste na jeho místě. Hesketh celých dvacet osm let myslel na sebe jako na jedince. Nemůžete čekat, že se u něj okamžité obnoví rasová identifikace. Celou tu dobu jeho podvědomí nebylo obtěžováno problémy s přežitím. Nakonec se osobní prospěch znovu vyrovná prospěchu rasovému a pak uvidíme, jak se bariéry začínají hroutit."

Obrátil se k Waltersovi. "Už má v posádce nějaké přátele?"

Walters protáhl obličej. "Řek bych, že nemá zájem. Mám dojem, že i já jsem mu ukradenej."

"Myslel jsem, že touhle dobou by se měl alespoň začínat identifikovat," mumlal Shu. "Ale v takovém ojedinělém případě -"

"Předpokládám ale, že ví něco, co má pro nás cenu?" vložil se Vozdov do hovoru,

"Téměř určité," řekl Shu. "Můžete se vsadit, že v těch chybějících sedmi měsících zase Charnogové dělali co mohli, aby z něj dostali informace, které oni potřebují. Takže -"

"Myslíte, že je dostali?" zajímal se Vozdov.

"Je to možné," pokrčil Shu rameny. "V tom případě může mít v podvědomí pocit viny. Jestli si uvědomil, že byl nepříteli užitečný, může se považovat za zrádce. Taková myšlenka je dost odpuzivá na to, abychom mohli předpokládat, že své vzpomínky potlačil."

"Ale určité máme techniku, jak takové potlačování odstranit?" prohodil Walters a Shu rozhodně přikývl.

"Jistě! Ale kdybychom prorazili jeho duševní obranu násilím, strhli bychom zároveň oporu jeho duševní rovnováhy. Pamatujte, že si na ni dlouho zvykal. Mohli bychom pak zjistit, že je z něj nepříčetný člověk."

"Takže budeme dál čekat," řekl Vozdov.

"Přesně tak."

Do ticha, které následovalo, vtrhlo slabé, ale vytrvalé bzučení. Vozdov otočil spínačem na stole.

"Slyším."

"Na hranici dosahu detektoru se přibližuje neznámé plavidlo, pane," ozval se slabý hlas. "Patnáct osm na sto šest. Posílám vám křivku kursu na obrazovku."

Na plastikovém obdélníku vloženém do desky stolu ožila zářivě modrá

křivka; Vozdov ji chvilku studoval a pak řekl: "Žlutá pohotovost." Pak přes rameno k ostatním: "Běžte pryč."

Šli.
"Měl byste sebou hodit, Waltersi," řekl Shu. "Vezmu Hesketha s sebou, protože jeho kabina je blízko nemocničního oddělení."

Kdesi ve spletenci chodeb se rozlehl pokašlávání ampliónů a pak uslyšeli: "Pozor! Přibližuje se charnogský křižník, dvanáct na devět nula pět na sto jedna. Červená pohotovost. Červená pohotovost."

Shu se rozběhl a Hesketh se chtěl nechtě pustit za ním.

"Co - co se děje?" lapal po dechu.

"Co myslíte? Když udržuje takový kurs, tak bude určitě útočit." Shu se hbitě prosmekl kolem rohu. "Doufám, že je to malá loď. Takhle daleko za přední linií je to pravděpodobné. Nejspíš průzkumník -"

Do chodby znovu vpadl hlas z ampliónu: "Hrozí útok! Hrozí útok!"

V Heskethově mozku cosi cvaklo a zarazilo ho v běhu. "Kapsle," zasípal bez dechu, "kapsle - nějaká kapsle - kde je kapsle?"

Poslední slovo skoro křičel, ale Shu si sotva všiml, že se Hesketh zastavil, a už mu zmizel za rohem z dohledu. Heskethovo poslední zaběhování se rozplynulo ve vzduchu.

Stál na křižovatce a zmateně se točil od chodby k chodbě. Končetiny a obličej se mu nekontrolovatelně chvěly; na Cele inu vyrazil pot a tekl mu do očí.

Pak přišel dunivý náraz, který pootočil loď kolem její podélné osy, a on se překotil vzhůru nohama. Hlavou narazil na roh tvrdé stěny a několik minut zůstal ležet v bezvědomí.

Když se probрал, do očí mu tekl pot s krví, a mozek mu zatemnila nesnesitelná bolest. Vyhrabal se na nohy a rozhlédl se. Na pohled se zdánlivě nic nezměnilo; pokud ten obrovský výbuch někde způsobil škodu, pak to nebylo tady.

Jeho pozornost upoutalo číslo výrazně namalované na dveřích. Připadalo mu známé a on si vzpomněl, že měl kabinu s číslem. Tady byla čísla kolem sedmi set, nebyla mu k ničemu. 421 - to bylo ono.

Kdosi k němu přibíhal. Rychle se rozhlédl oběma směry, uviděl toho, který dunivými skoky křižoval chod-

bu. "Kde je kabina 421?" zaječel Hesketh.

Muž se ve spěchu sotva zastavil. "Běž o tři paluby níž a pak po žluté ke třetí křižovatce a pak je to pátá vpravo, třetí vlevo a znovu doleva!"

A byl pryč.

Hesketh se pokusil zafixovat si ve svém zmateném mozku mužovy pokyny. Začal nazdařbůh, a po několika krocích došel ke žluté značce. Zamířil dolů a pevně se držel, zadržel.

Jít ke třetí křižovatce - nebo to byly paluby?

I tyto pomíchané vzpomínky z něj vyprchaly dřív, než došel ke konci žluté a ta se změnila v červenou. Před očima mu tancovaly kruhy, chvílemi se zkroutily do podoby čísla 421 a jindy se přehodily na 412 nebo 214 pak se zase ztratily z dohledu. Jeho puls se začal zrychlovat a čas od času se zeď po levé straně, podél které šel, otočila a udeřila ho do hlavy.

Kdosi zahrnul kolem rohu a narazil do něj. "Ses v pořádku, kamaráde?" naléhal čísi hlas.

Hesketh zoufale hledal slova. "Kabina 421, prosím?"

"Nemocniční oddělení? Paluba D,

zahneš doprava a pak druhá odbočka vlevo a budeš přímo před ním. Nemůžeš to minout."

Muž zmizel.

Hesketh se dopotácel o kousek dál. Objevil se kdosi další. Hesketh zachrčel svou otázkou: "Kabina 421_s prosím?"

"Tohle je Čtyři jedna dva," řekl ten člověk a ukázal rukou. Nasouval hlavu do přílby s bojovým hledím a nevšiml si, jak je Heskethovi. "Ale jestli hledáš Duhé, tak ten je zrovna na svém místě u děl."

Potácející se Hesketh zkusil dveře, na které mu muž ukázal. Byly zamčené. S námahou zaostřil zrak, zjistil, že to není číslo 421 a rozhořčeně se obrátil, aby se muže zeptal, co to má znamenat. Ale ten byl pryč.

"Pozor," ozval se znovu ampliόν, "Zpráva o rozsahu škod. Zásah veden zezadu do střílen v levé přední části velkou střelou. Ne vybuchla a..."

Poznání, co měl náraz znamenat, vtrhlo Heskethovi do mozku. Divoce se rozhlížel vlevo a vpravo a hledal červeně natřené dveře, které označovaly vchod do záchranné kapsle, ale žádné neviděl, a pak se schoulil do klubíčka a snažil se zahnat zpátky do hlubin mozku nově probuzené vzpomínky.

"- nezpůsobila větší škody," pokračoval ampliόν a nebral na Hesketha ohledy. "Útočník dostal dva přímé zásahy, zůstává pozadu a pohybuje se nejistě. Konec."

Hesketh byl pořád skrčený v pozici zárodku, když tu zaslechl pomalé kroky, dvojité, těžké. Opatrně otevřel oči.

Blížili se k němu dva ošetřovatelé ve skafandrech, mezi sebou nesli nosítka, na kterých ležel těžce zraněný muž; krev prosakovala prostěradlem.

Hesketh se vztyčil na nejistých nohou a řekl: "Kabina 421, prosím?"

První ošetřovatel se na něj užasle podíval. "Kterej blbec tě poslal do nemocnice po vlastních v takovémhle stavu! Hej, pojď s náma!"

Poslušně je následoval, když ale vstoupili do nemocniční chodby, zahlédl Číslo, po kterém se tak sháněl, a vyrazil k němu. Jakmile za ním dveře kabiny bezpečně zapadly, vrhl se tváří dolů na palandu.

Co se to s ním dělo? Ta závat', překotný puls, záplava potu, jakýsi - (divný - pocit v žaludku, ani plnosti, ani prázdnoty nebo tlaku, nebyl podobný Žádnému pocitu, který cítil v útrokách po všechny ty roky...?

Celou věčnost jen ležel, neodvažoval se pohnout a chvílemi naříkal. Pak se otevřely dveře a dovnitř vstoupil

doktor Shu, následován sestrou, která nesla sterilizátor a obvazy.

"Co je s vámi, Heskethe?" vyzvídal doktor. "Ošetřovatelé mi řekli, že vypadáte dost zle."

Hesketh se napůl otočil na bok a cosi zachrčel. Mohlo to být slovo: "Pomoc!"

Shuovy profesionální prsty prohmatávaly Heskethovu zkrvavenou hlavu. "Je to škrábanec," řekl a dodal k sestře: "Nepotřebuje obvaz - jenom vyčistit."

"Moje - moje vnitřnosti," zaúpěl Hesketh a Shu se zamračil. Vytáhl ze sterilní schránky destičku a rychle ji přitiskl Heskethovi na kůži předloktí; pak ji odtáhl a vložil pod objektiv kapesního diagnostika. Hvízdal.

"Snězte tohle," řekl a vyklepl z tuby pilulku. "To vás dá za chvíliku dohromady. Jste úplně obvykle nachlazený. Asi jste byl v poměrně sterilním klimatu a tam jste ztratil hodně odolnosti. Ale nic strašného to není."

Hesketh do sebe nějak dostal pilulku bez chuti a Shu se otočil zpátky. ke dveřím.

"Nechod'te pryč Čí!" vykřikl Hesketh.

"Poslouchejte, Heskethe, v oddělení mám Šedesát mužů, které jsme vytáhli z ruin na přídi. Udělal jsem všechno, co jste potřeboval, a nemůžu mařit Čas tím, že vás budu držet za ruku!"

Pak se trochu obměkčil. "Myslím, že je povzbudivé, že už nechcete být sám. Nebojte se - tahle pilulka vás za šest hodin postaví na nohy -"

Dvěma zahřměl hlas. Vozdov. "Shu, co tam k čertu děláte? Máte operovat Turru Singha!"

"Ano, komodore," řekl Shu a znovu se obrátil k odchodu. "Právě mu dávají anestézii."

Hesketh si nemohl vzpomenout, kdy byl naposledy nemocný. Teď ho virus rychle dostal do deliria a mírného komatu, ze kterého se probral o mnoho slabší a s hlavou hučící novými vzpomínkami. Přinutily ho vykřiknout a otevřít oči, a pak zjistil, že u postele stojí ošetřovatel.

"Už byste měl být v pořádku, pane Heskethe," řekl muž. "Šel byste laskavě k doktorovi do kanceláře?"

"Ne," řekl Hesketh a obrátil se.

Muž zmateně vycouval, ale za chvíli byl zpátky, tentokrát v doprovodu Vozdova a Shua. Komodor stál v pozadí a sršel vztekem, zatímco doktor Hesketha nespěchavě vyšetřoval. Pak ustoupil a stáhl si sterilní rukavice.

"Vydrž to," řekl velice unaveně. "Horečka pominula a infekci ináme pod kontrolou."

"Tak dobrá!" Vozdov přistoupil blíž. "Slyšíte, pane Heskethe?"

Hesketh neodpověděl.

Vozdov se už nedokázal déle ovládat. "Je úplně jedno, jestli chcete poslouchat nebo ne, poslouchat prostě budete!" vybuchl. "Vytáhnz z vás vše - , ko, co budu moct! Vůbec se mi nelíbí pomyšlení, že díky tomu, jak jste důležitý a nenahraditelný, si s náma zahráváte podle toho, jakou máte momentálně náladu. Právě před chvílí jsme při útoku Charnogů ztratili Čtyři, čt' výborných lidí a doktor bojuje, aby udržel další tucet mužů naživu. Víte o Charnozích dost, aby se válka dala zkrátit, a myji zkrátíme bez ohledu na to, co chcete vy!"

Shu unaveně vrtěl hlavou, chtěl Vozdova utiřit, ale ten se k němu rezolutně obrátil: "Už toho bylo dost, doktore! Waltersi! Nestůjte na chodbě jako blbec a pojďte sem. Řekl jsem vám, že chci, aby se tenhle Člověk začal zajímat o situaci..."

"Pane," bránil se Walters, "dělal jsem, co jsem moh. Ale nedokázal jsem se mu vůbec dostat na kůži."

"Tak ho seberte a ukažte mu mrtvolu a rozbitou příď! Jestli mu tohle nepřipomene, zeje Člověk a že má ke své rase nějaké povinnosti, tak mu to připomeneme násilím! Dobrá," skončil a tón jeho hlasu se snížil. "Heskethe, vstaňte a běžte s Waltersem."

Hesketh nevěděl, co se po něm chce, ale vycítil v hlase autoritu, a tak poslechl.

"Se mi zdá," řekl Walters hořce, když se protahovali přístupovou chodbou napůl zatarasenou sesypaným za řízením, "že tě víc než vlastní lidi zajímají ti bastardi, co tě drželi pod zámek! Já jsem znal ty kluky, který ted'ka tahaj tamvocad' tuhý a rozbitý na kousky. Byli to mí dobří přátelé, Podívej!"

Walters přiskočil k jednomu muži ve skafandru, chytil ho za rameno a obrátil ho, aby viděli, co nese v náručí: nohu, ruku a hlavu, které k sobě nepatřily. "Tohle provedli ti tví kapaa-rádi Charnogové -jasný?"

Muž ve skafandru zase pokračoval chodbou dál i se svým příšerným nákladem. Hesketh pozoroval, jak oděná? zí, a znovu pocítil nával nevolnosti. "Co - se přesně - stalo?"

"To už je lepší. Projdem komorou a já ti to ukázu."

U vchodu do přechodové komory, která se nořila do vzduchotěsně uzavřené poškozené sekce, stál strážný; Walters vysvětlil, jaký má úkol, a dostali povolení ke vstupu. Ve sluchát-

kách skafandru zněl jeho hlas Heskethovi cize, ale smysl pochytíl,

"Vidíš tu velkou černou věc v prostředku toho bordelu?"

Heškethovy oči nebyly zvyklé orientovat se v takovém zmatku, jaký spatřily; napřáhl ruku a ukázal na cosi velkého, černého a zlověstného, co vyčuhovalo z haldy zničeného zařízení. "Tamto?"

"Přesně tak. Dáreček od tvejh kamarádů, rozumíš? Raketa s hlavicí tak velkou, že by bohatě stačila roznést naši loď po půlce vesmíru. Kdyby ji nezarazilo ochranné pole, už by smě si to plachtit do pekla někde na půl cesty mezi naší trasou a nejbližší základnou. Byly by z nás mrtvolky, včetně tebe, a byla by to prácička tvejh kamarádů. Jasný?"

Hesketh se neklidně ošil. "Mně už se to kdysi stalo," řekl. "To muselo být dřív, než - než byl ze mě vězeň... Ale copak oni tu už nemají žádné záchranné kapsle?"

Úzkostlivě čekal, co Walters odpoví. *^fAle jo, máme záchranné kapsle. Jestli se jim tak dá říkat. Uvidíš je po celé lodi. Je to už ale přežitek. Jaká je šance, že se dostaneš do kapsle, kdyby takováhle střela fakticky vybuchla? Pche! Lodi jako je ta naše by trvalo několik dní letového času, než by pročesala celou oblast, kde by se po takovém výbuchu mohl náhodou něj akej trosečník vyskytovat - a myslíš, že by se někdo unavoval hledáním lidí, o kterých vůbec není jistý, že přežili, když loď místo zachraňování může sestřelovat Charnogy? Nebud' blázen."

"Já - jsem si myslel, že se kapsle dají lokalizovat rádiem," řekl Hesketh nesměle.

"Ale jo, dají. To je určitá šance. Ale loď by se musela dostat hodně blízko ke kapsli, aby signál zachytila, a v každém případě šok při odpálení často rádio vyřadí z činnosti. Ne, záchranná kapsle je dneska zbytečná ná-maha."

Změnil téma, "No tak? Viděls dost? Začneš konečně mluvit?"

"Nevím, co bych mohl říct," hájil se Hesketh a Walters znechuceně mávl rukou.

"Tak to budeme muset zjistit my," řekl a vedl ho zpátky ze zničené sekce do útrobu lodi.

Jak se vraceli chodbami, minuli také červeně natřené dveře; Hesketh se zarazil a zaujatě se na ně zahleděl.

"Jo, to je záchranná kapsle," řekl mu Walters. "Kapsle pro dva lidi, v podobné jsi přežil. Ty jsi přežil! Na rozdíl od těch chudáků v dělostřelecké sekci - z těch je teď i s železem jedna kaše."

Hesketh si jeho zlosti nevšímal, zkusmo přezkoušel mechanismus dveří a ty se odsunuly. Hleděl dovnitř. Vzhled se téměř nezměnil od toho, co znal; Walters přece řekl, že kapsle jsou přežitky, a kdo by se namáhal ho vylepšovat?

"Spokojený?" zeptal se Walters kousavě po delší chvíli. Hesketh dveře zase neochotně zavřel.

"Prosím vás, vezměte mě do mé kabiny," požádal a Walters proběhl chodbou k nemocničnímu oddělení. Ale když se Hesketh dostal na dohled kabiny 421 a dychtivě k ní zamířil, s překvapením zjistil, že mu kdosi svírá paži.

"Ne tak zhurta," procedil Walters mezi zuby. "Nejdřív pěkně k doktorovi do kanceláře."

"Ale - proč? Už je mi dobře - nachlazení je pryč -" protestoval a snažil se vyprostit se, ale Walters si uměl se vzpurníkem poradit a dostřkal ho ke dveřím.

Uvnitř za doktorovým stolem seděl Vozdov a podepisoval formuláře, které doktor předtím vyplnil. Oba zvedli hlavy, když Walters s Heskethem vstoupili.

"Tak co?" uhodil okamžitě Vozdov. "Srovnalo ho to trochu?"¹

"To bych neřek, pane," řekl Walters sklíčeně. "Zajímal se akorát o záchranné kapsle."

"Návrat do dělohy," řekl tiše Shu a vyplnil další formulář. "Heskethe, zatímco jste byl pryč, dívali jsme se, jak umírají lidé. Právě jim píšu úmrtní listy. Znamená to pro vás něco?"

"Prosím vás, dovolte mi vrátit se do mé kabiny," řekl Hesketh. "Už je mi dobře."

"Tak to bysme měli," řekl Vozdov unaveně. "Shu, už mám toho čekání po krk. V hlavě toho chlapa je informace, kterou musíme získat, a vy se k ní dostanete. To je rozkaz."

Shu už neměl sílu protestovat.

"Sérové! Quincatlane!" křikl Vozdov a do kanceláře přispěchali dva ošetřovatelé. "Odved'te ho do operačního sálu. Doktor vám řekne, co s ním uděláte."

Heškethovy paže se ocitly těsně u těla a on sám byl násilím veden ke dveřím, odlišným od těch, než kterými vešel. Jakmile spatří, co bylo za nimi, začal křičet.

Ale nikdo si jeho protestů nevšímal. Položili ho na tvrdý operační stůl a do paže mu vpíchl jehlu. Do jisté míry se uklidnil; přestal křičet a puls se utišil. Ale kdesi hluboko při víru al oči hrůzou před tím, co by mohly vidět.

Vozdov si přitáhl židli a sedl si ke stolu; Shu dal několik tichých příkazů ošetřovateli, ti přivezli stolky s přístroji a připevnili Heskethovi na spánky a do vlasaté části hlavy přísavné konektory.

"Proč křičel?" zeptal se Vozdov.

Shu si přešel rukou po čele. "Patrně proto, že se mu to stalo už dřív."

"Myslíte v době, kdy ho měli Charnogové? Nu což, jaký je v tom rozdíl? Tentokrát pomáhá vlastní rase, ne?"

"Logika takového příkazu se nemusí nezbytně líbit podvědomí," řekl Shu

a podle hlasu bylo znát, že se to nelíbí ani jemu. Nicméně pokračoval v přípravách. Nad Heskethovo čelo připevnili metronom, na konci jeho kolmého kyvadla zářilo malé světélko a to vyrazilo z Hesketha další výkřik. A další. A další.

Znovu vpich jehly, a potom tma.

Probudil se a zjistil, že leží na palandě ve své kabině, a Shu spí na židli vedle něho. Šok z probuzení Hesketha okamžitě vzburcoval a začal se divoce ohlížet po hypnotickém zařízení, které na něj použili.

Doktor se zavrtěl a otevřel oči.

"Nebojte se, Heskethe. Pro tuhle chvíli je to pryč."

Hesketh se uvolnil, ale jeho pozorné

oči se dál upíraly Shuovi do obličeje jako oči chyceného zvířete, které sleduje svého věznitele.

"Je mi to líto," pokračoval Shu nepatřícně. "Ale muselo to být. Křičel jste - víte o tom?"

Hesketh si uvědomil, že má hrdlo vyschlé a rozdrásané. Zkusil promluvit, ale bolelo to.

"Vypijte to - uleví se vám," podával mu Shu sklenici plnou bílé tekutiny, která předtím stála na okraji nádržky. Hesketh si nedůvěřivě vzal, ale když nápoj okusil, bolest pominula.

Vrátil sklenici a mumlal díky.

"Nelíbí se mi, co musíme dělat," řekl Shu. "Víte to? Ale - když vás Charnogové chytili, museli vás prohlížet, studovat a hodně se od vás dozvěděli.

Nemohl jste tomu zabránit. Pouhý fakt, že jste byl živou, dýchající lidskou bytostí, jim možná řekl víc, než o nás věděli předtím. Náhodou jedna ku milionu jsme vás dostali v pořádku zpátky. A -" bezmocně rozhodil ruce.

"Radši bych vás nechal na pokoji, dokud se sám nevzpamatujete. Nakonec by k tomu došlo. Ale oni říkají, že potřebují od vás informace hned, a komodor mi nařídil, abych -"

"Bude to pokračovat?" zental se Hesketh.

"Ano, obávám se, že ano. Snažíme se lokalizovat vzpomínky na několik určitých měsíců, které jste prožil před mnoha lety, a vy jste je sám před sebou schoval tak dobře, že nám to může trvat dost dlouho, než je všechny najdeme." Shu už nedokázal déle vzdorovat upřenému Heskethovu pohledu a musel se zadívat na prázdnou zeď.

Otevřely se dveře; dovnitř nahlédl ošetřovatel a řekl: "Komodor Vozdov se dává poroučet, doktore, a je prý připraven k dalšímu sezení."

"Vyřídil jste mu, že Hesketh připraven není?" odpověděl Shu otázkou, aniž otočil hlavu.

"Ano, pane." Doktor vstal. Hesketh se na něj vyčítavě díval. "Zatraceně, Heskethe! Přál bych si, abychom měli jinou možnost, opravdu."

"Já vím," řekl Hesketh překvapivě. "Kde je Vozdov?"

"Předpokládám, že v operačním sále," Ve dveřích dal přednost Heskethovi a oba vyšli na chodbu.

Vozdov byl skutečně v šale; netrpělivě přecházel sem a tam. Když doktor vstoupil, vyštěkl: "Kde jste? Už jsme s ním ztratili dost času!"

Hesketh mlčky zkoumal místnost. Vypadala stejně jako předtím. Metronom byl nachystaný, aby mu začal tikat nad čelem a uvedl ho do transu. Pomalu ten těžký předmět zdvihl a hodil ho po Vozdovovi.

Udeřil komodora do hrudi a po uderu následoval moment užaslého ticha. Pak Vozdov zareagoval.

"Co, ty zbábělej zrádče -"

Jeho pěst vylétla k Heskethovu obličeji, ale do cesty jí skočil Shu. Nebyl dost rychlý; rána ho zasáhla naplno, takže se zapotácel přes celou místnost a držel se za rameno.

"Komodore, jestli to uděláte ještě jednou," řekl, jakmile bolest ovládl, "podání základně důvěrnou zprávu o vašem chování a navrhu, abyste byl zbaven velení. Rozumíte?"

"Co jste to říkal?" dožadoval se komodor nevěřičně odpovědi.

"Slyšel jste dobře." Shu si mnul boľavé rameno. "Jestliže to bude nezbyt-

né, prohlásím vás za psychologicky nezpůsobilého k výkonu takové funkce. Myslím, že velení podpoří můj návrh, až jim řeknu, že jste ohrozil při četnost nejcennějšího muže, který žije. Tak co, už se dokážete ovládat, nebo vás budu muset odtud vykázat?"

"Ale -" zdálo se, že Vozdov nemůže věřit vlastním uším. "Přece jste viděl, co udělal!"

"Viděl," odsekl Shu ledově. "A bylo to naprosto oprávněné."

Hesketh, který konečně pochopil situaci, se najednou na malého, tiše mluvícího doktora usmal. "Líbíte se mi!" řekl zřetelně.

Shu se dokázal v odpověď ušklíbnout. "Dlouho vám to nevydrží. Lehněte si, ano?"

Hesketh zaváhal a podíval se na Vozdova. Zamračený komodor se už vzpamatoval natolik, že si sedl/a Hesketh nerozhodně vylezl na stůl.

Znovu zapnuli metronom a všechno začalo nanovo.

Tentokrát po probuzení zjistil, že je pořád na sále. Vozdov mluvil a za řeči si potěšené mnul ruce.

"Tak jsme se konečně někam dostali! Copak jsem vám to neřikal, Shu?"

Hesketh obrátil hlavu, aby se podíval na Shua, který se tvářil znechuceně. "Ano, pokročili jsme," uznal. "Přesto si nejsem jist, jestli je to potěšující zpráva."

"Na tom nezáleží," mávl rukou Vozdov. "Na základně budou rádi, až jim to sdělíme. Trochu je popíchne, až se dozvědí, že tak dlouho podceňovali znalosti Charnogů o lidské psychologii, ale takový rozruch není občas na škodu."

"Tak jen do toho a podejte hlášení," řekl Shu. "Po něm vás povýšení nejspíš nemine."

Vozdovovi zmizel spokojený úsměv z tváře jako námraza na slunci. "Co jste říkal, doktore Shu?"

Zdálo se, že doktor neslyší, ale mumlá si jakoby pro sebe dál: "Tedy v případě, že Hesketh se na základnu dostane s mozkiem pohromadě..."

Najednou si všiml, že Hesketh má otevřené oči, a přispěchal ke stolu. "Nu," řekl starostlivě, "chyt' se mě za ruku, odvedu vás do kabiny."

"Copak to nemůže udělat ošetřovatel?" řekl Vozdov.

"Můžu to udělat já," řekl Shu a pomáhal Heskethovi na zem.

Hesketh se dopotácel ke své palandě a zhroutil se na ni. Shu nad ním stál a oči měl plné soucitu.

"Museli s vámi zacházet moc špatně," řekl. "Skoro stejně špatně, jako

my... Ale je samozřejmě omlouvá neznalost."

Hesketh ležel tiše, i když osaměl. Zjistil, že si začíná vzpomínat. Připomněl si tikající blýskavou věc, která se mu vynořila kdesi na pokraji periferního vidění - a nebyl to Shuův metronom. Připomněl si jakési věci, které mu připevnili na tělo. = - a nebyl to Shuův encefalograf. Připomněl si hlasy, které na něj mluvily, byly hrubé, nezřetelné a zněly jako umělé.

Usnul jen proto, aby ho pronásledovala noční můra.

Sotva se probрал, už pro něj přišli, a potom probíhalo všechno podle zavedeného koloběhu: trans, probuzení s pálením v krku, krátké intermezzo při četného vědomí, a chvíle zapomnění, po kterém toužil jako po požehnané úlevě.

"Jak to, že může být k Chárnogům

tak netečný po tom, co s ním museli provádět?" zajímal se Vozdov po jednom sezení.

"K čemu by mu byla nenávist po celých dvacet osm let?" řekl Shu sklíčeně. "Nemohl nic dělat."

"Mohl se aspoň těšit, že jednou uteče," navrhl Vozdov.

"Prý že uteče!" pronesl Shu hořce a neradostně se zasmál.

"No tak proč nemá vztek aspoň teď, když už je zachráněný?" naléhal komodor dál a Shu se na něj krátce, ostře zadíval.

"On začíná mít vztek, to je pravda."

"To jsem rád!" řekl komodor a Shu viděl, že smysl jeho poznámky zůstal bez povšimnutí.

Sezení pokračovala. Po každém byla Heskethova hlava čistší. Jak prohlásil Shu, znovu začínal pociťovat vztek; ale to nebylo všechno.

Po posledním sezení se zvědavě podíval na malého doktora.

"Vám se opravdu nelíbí, co děláte, že?" zeptal se s náznakem zvědavosti v hlase.

"Nenávídím to," řekl Shu upřímně.

"Nebojte se," řekl Hesketh, "Teď už to nebude dlouho trvat."

Shu se na něj překvapeně zahleděl. "Jak to můžete vědět?" zeptal se. "Začínáte si vzpomínat vědomě? Kéž by - pak bychom se vás mohli normálně ptát, místo abychom ve vaší hlavě dohlavali."

"Tečí už to nebude dlouho trvat," opakoval Hesketh a proklínal se, že už řekl příliš mnoho. Nedokázal se ale zastavit. "Já - já jsem uprchl dvakrát, víte."

"Utekl jste dvakrát," opakoval Shu. "Jednou z vraku lodi a jednou ze základny Charnogů."

"Ne," řekl Hesketh a zamračil se. "To nebyl útek, že? Myslím tehdy, když za mnou přišel Walters."

"Přesně tak," souhlasil Shu. "Byla to záchrana, ne útek."

"Tak jsem to myslel," řekl Hesketh a Shu vypadal zmateně.

Jistě, pomyslel si Hesketh, utekl jsem dvakrát. Skutečně jsem utekl dvakrát.

"Nu," pronesl Shu konečně, "ať už to trvá jak dlouho chce, to nejhorší máme za sebou."

Hesketh si naprosto jasně uvědomoval, že to nejhorší má za sebou. Ale to, co zbývalo, bylo taky hodně nepříjemné, a nebýt té nové čistoty, která se mu rozhostila v mozku, pak by se tomu, co se s ním dělo, poddal. Ale takhle bojoval dál, ačkoliv nyní se poměrně ochotně podroboval pokračující rutině: trans, probuzení, dřímota, trans...

Postupovali velmi pomalu. Hluboko, hluboko v nejskrytějších zátočinách Heskethova podvědomí byly zamknuty vzpomínky, které jeho mysl v sebeobraně potlačila tím, že je překryla ninoha ochrannými vrstvami. Vzpomínky na to, co se s ním dělo, se vracely poměrně rychle, i když se při tom jeho mysl trhala, ale to, co bylo ukryto až dole, bylo mnohem důležitější - vzpomínky na věci, které provedl on sám, mimo volně, a jak se s nimi vypořádával.

Každou vzpomínku odkrývali pomaleji, než tu předchozí, a Vozdovova nepřelivost rostla ze dne na den.

Přišel Čas, kdy vyvřela na povrch, a on začal na Shua křičet: "Na Základnu je to už jenom dva dny a vy jste ještě nestačil vyčistit tu žumpu, co v hlavě má! Co mi řeknou, až -?"

"Právě," řekl Shu a oči se mu proměnily v ocel. "Bojíte se, že vám Hesketh nakonec to povýšení nevyslouží; začínáte se bát, že vás vlastní nedočkavost napálila. Bojíte se, že můžou zjistit, že když jste trval na tom, aby se věci urychlily, jste lidstvu navždycky znemožnil přístup ke znalostem, které jsou pohřbeny v Heskethově mozku. A to se možná stane - nemohu to tvrdit úplně kvalifikovaně. Ale určitě vím jedno - pokud budete s Heskethem zacházet tak jako dosud, zničíte ho."

Hesketh toporně slezl z chirurgického stolu a přešel k Shuovi, který vypadal na pokraji zhroucení. "Není to tak zlé," utěšoval ho. "Už je po všem."

"Co tím myslíte?" Vozdov, který nevěděl, co Shuovi odpovědět, a byl rád, že může zaměřit pozornost jiným směrem.

Hesketh mu věnoval pohled plný pohrdání a dál promlouval k doktorovi: "Je tu jedno východisko, víte," řekl. "Přece v tom nechcete pokračovat, že ne?"

"Kdyby nebylo jeho," řekl Shu a kývl směrem k Vozdovovi, "nikdy bych s tím nezačal."

"To jsem si myslel. No, tak půjdeme. Do záchranné kapsle."

Shu překvapeně zdvihl hlavu. "Vy - vy si myslíte, že takový podnět by vám nyní vrátil paměť?"

"Mohl by," řekl Hesketh opatrně. "Každopádně je to východisko, co říkáte?"

"Tak úplně vám nerozumím," odpověděl Shu unaveně. "Ale určitě to stojí za pokus. Zkusím cokoli, jenom když se to nebude podobat poslednímu sezení! Heskethe, je mi to líto - měl jsem pocit, že jsem z vás zaživa stahoval kůži."

"To je v pořádku,"¹¹ řekl Hesketh. "Byla to jeho vina, ne vaše."

Vozdov zrudl, ale Shu ho pohledem umlčel. "Dobře, Heskethe," řekl. "Nedaleko odsud, na palubě C, je kapsle, ta bude stačit. Ještě jednou to zkusíme..."

Předtím fungovala bez chyby, pomyslel si Hesketh.

Vyšli z kanceláře, Shu napřed, za ním Hesketh a nakonec zachmuřený Vozdov, Heskethovi se v hlavě cosi vyjasnilo; naplnilo ji nové poznání, nový záměr.

Došli ke kapsli a on svůj záměr uskutečnil.

Proti Vozdovovi nezvedl ruku od doby, kdy po něm hodil metronom, i když po tom často zatoužil. Teď to udělal; mrštně se otočil a udeřil hrnou dlaně komodora do krku. Vložil do rány všechnu sílu. Vozdov nemohl ani

vykřiknout, protože měl roztržštěný hrtan a jeho kousky ucply průdušnici.

"Co -?" hlesl Shu, který si příliš pozdě uvědomil, co se stalo.

Hesketh se na něj překvapeně podíval. "Myslel jsem, že víte, o co jde!" řekl. "No, nevádí. Za okamžik porozumíte. Pojďte!"

Shu se nepohnul, jen na Hesketha zíral, zatímco mu hlavou vířily divoké myšlenky. Nesměli se opozdit, uvědomoval si Hesketh - kdo ví, kdo by mohl přijít a chytit je? Nejdřív musel jednat a všechno vysvětlit potom.

Udeřil tedy doktora omluvně do brady, chytil ho, když se hroutil a protáhl ho vchodem do záchranné kapsle. Pečlivě ho uložil na palandu, kterou nechtěl sám pro sebe, pak zavřel dveře a aktivoval odpalovací spínač.

Jakmile byla kapsle odpálena, vstal z palandy, na kterou se předtím položil, a spokojeně se rozhlédl. Znal své okolí tak dobře, že bylo téměř jeho součástí. Což v jistém smyslu byla pravda.

Pouze jediná věc ho tady popuzovala, rádio, které vyčnívalo ze zdi. Škubl s ním, bylo ale připevněné příliš bezpečně, než aby je dokázal vytrhnout; stoupl si na palandu a kopal do rádia tak dlouho, dokud nepovolilo. Převržené dráty zajiskřily.

Nacpal vysílač pod palandu, aby ho neměl na očích, posadil se a čekal, až se Shu probudí.

Po několika minutách se malý doktor pohnul a zasténal, a Hesketh k němu konejšivě promluvil: "Už je to v pořádku, doktore. Všechno je v pořádku."

Shu se posadil a rozhlédl se. Poznal, co se stalo. "Já nebetyčný, slepý hlupák!" řekl se zájmem. "No jistě! Říkal jste, že jste utekl dvakrát, že? Jednou z vraku přepravní lodě a podruhé pozornosti Charnogů. A pokaždé jste si útěk spojil se záchrannou kapslí. A já si myslel, že v tom druhém případě máte na mysli útěk z kapsle," Začal se smát.

"No, tak už je to jasné. Trochu je rozčílíme, protože budou muset obrátit loď a vyzvednout nás, ale až zjistí, jco se stalo, nebudou nás hledat dlouho - náš signál..."

Při posledních slovech zapátral pohledem po rádiu.

"Nebojte se," řekl Hesketh, který nepochopil, proč Shu najednou schoval obličej do dlaní a proč se mu třesou ramena. "Brzo nám přinesou jídlo. Všechno bude v pořádku."

*přeložila Linda Bartošková
ilustroval Martin Zhouf*

Robocop

Kdo, co je Robocop?

Rpbocop, to je především název amerického filmu, který je mnohým čtenářům lkarie nepochybně známý. Podle scénáře tohoto filmu vznikla i kniha, kterou napsal Ed Nahá. Tato informace by vás mohla zanechat v klidu, nebýt toho že -jenž brzy bude její české vydání na našem trhu! Román ROBOCOP Eda Nahy vydává nakladatelství ***. Redakce nám poskytla dvě kapitoly románu na ukázkou, abyste se mohli napínavým textem potěšit dřív, než bude kniha na trhu (a to se stane, jak věříme, co nejdřív).

Kdo a co tedy je Robocop?

Je to hrdina příběhu ze Starého Detroitu, jehož děj se odehrává zhruba za padesát let po naší současnosti. Starý Detroit je i v té době pustým rejdištěm organizovaného zločinu a policisté jsou tu odstřelováni jako lovná zvěř. A právě do tohoto okrsku je přeložen drsný chlapík Murphy. Nevede se mu o nic lip. Stačí ještě navázat jakés takés citové pouto k parťáčkovi Lewisovému, ale pak mu gang Clarence Boddickera ustrlí jednu končetinu po druhé, takže zbyde jen jakési cerebrální torzo (této nemilé příhody je věnována naše první ukáзка). Nezapomínejme ovšem, že touto dobou je již věda mnohem dál.

Tedy je na čase říct, že celý Detroit ovládá společnost OmniCon. Má ambiciózní plány se Starým Detroitem; jde o přestavbu v prosperující Delta Cftý. OmniCon je také zodpovědná za bezpečnostní služby ve městě. V čele společnosti stojí čestný a mravní, leč starý boss. O nástupnictví soupeří Dick Jones a Bob Morton: každý z nich má své řešení, pokus jde o bezpečnost ve Starém Detroitu. budoucnosti. Oba počítají s nahrazením živých a křehkých policistů špičkovou technologií. Morton hodlá vy tvořit ze zbytků skutečných policajtů jakési výkonné kyborgy. Jones je pro plnou robotizaci. Dále však: zatímco Morton to se Starým Detroitem myslí vcelku dobře, Jonesovi jde o rozšíření trhu s drogami. Ve svém tajném životě je totiž šéfem riarkomafie, šéfem sfistýma rukama.

Murphyho torzo znamená bod pro Mortona: Jeho lidé na ně naroubují špičkovou techniku, a tak vznikne kyborg ROBOCOP. Je vybaven neuvěřitelnou rychlostí a silou, jeho zbraně mají automatické zaměřování a zabudovaná kamera natáčí každou akci, takže vyrábí znamenitý průkazní materiál. Jediným zranitelným místem je hlava, byť kryta helmou, přece jen je víceméně lidská (prvního nasazení se týká druhá ukáзка). Zůstaly v ní i nejasné stopy emočního života a stíny vzpomínek. RO-

BOCOP si tedy postupně vybavuje bolestné detaily své lidské smrti, zasahuje ho stesk po ženě a synovi, po přátelství s parťáčkem Lewisovou, trápí ho problémy vlastní identity (tu však posléze Ann Lewisová prokoukne). ROBOCOP se stává hitem Detroitu. Postupně zneškodňuje řadu epizodních zločinců, teče přitom krev, vystřikují mozky a vybuchují tanky benzinových pump.

Mezitím Jones zlikviduje svého soka a ROBOCOPOVA patrona Mortona. ROBOCOP dál deptá epizodní ničemy, ale cíleně pase po bandě svého částečného vraha Clarence Boddickera. Načape ji v kokainové laboratoři. V barvitě přestřelce odstraní část členů a Boddickera zatkne. Ten se mu však vysměje a oznámí mu, že pracuje pro Jonese a oba tedy jsou lidmi OmniConu a že bude do rána z basy venku.

ROBOCOP má ve svém komputru zabudovaná příkázání. První zní: prosazovat zákon. Nemůže tedy přistoupit na cynické návrhy Boddickera, strčí ho do lochu a jde zatknout Jonese. Ale ouha. ROBOCOP má zakódováno i čtvrté, tajné příkázání: nikdy nejednat proti zájmům společnosti OmniCon. Jones je ve společnosti muž č. 2 a ROBOCOP zjišťuje, že jeho schopnosti jsou před Jonesem paralyzovány. Tak tak že unikne před Jonesovým vynálezem, ED 209, který na něj autor pošťal.

ROBOCOP je mechanicky těžce poškozen, ale za pomoci vercajku a Lewisové se dává v garáži dohromady. Jones vyplatí Boddickera z vězení a dává mu jasný pokyn: zlikvidovat ROBOCOPA. Nutno střílet na hlavu.

Boddickerova banda má už palebnou sílu letadlové lodi, když se utká v poslední bitvě s ROBOCOPEM a Lewisovou. Robo nakonec zlikviduje všechny, ale Lewisová je kriticky zraněna.

Zbývá vyřdit Jonese, který znovu triumfuje před správní radou i starým bossem OmniConu. Robo mu přetrhne řeč a přehraje bossovi důkazy Jonesových zločinů. Jones se pokusí vzít si šéfa jako rukojmí, ale starý pán, ač v ohrožení života, má pevné zásady a oznamuje Jonesovi, že má padáka. To je voda na Robův mlýn, protože padají zábrany dané příkázáním č.4. Může teď s Jonesem klidně vyrazit zed' a to taky učiní.

The Endje vskutku happy. Lewisová se uzdravuje, v ulicích vzkvétajícího Starého Detroitu je bezpečno. Robo hledí ke hvězdám a drbe za ušima služebního vlčáka. Robův duševní život tedy nadále košatí. Lze ho tudíž uznale obdivovat, ale taky milovat způsobem, kterým kráska miluje Zvíře...

(Ukázka z románu)

6.

Murphy se opíral o bok TurboFára a zkoumal vypálené budovy kolem. Před dobrým desetiletím byl Starý Detroit pořád ještě pulzujícím místem; chudý, ale plný rodin i starousedlíků, kteří tu žili po generace.

Měsíc nad ním se zjevoval a zas mizel v tmavých, hrozivých oblacích.

Pohlédl k jedinému stánku s občerstvením v celém bloku. Plavovlasá Lewisová" zaplatila dvě kávy kreditkartou, Murphy si uvolnil revolver v pouzdře a procvičoval si triky, jak rychle tasit.

Lewisová dorazila s kávou. Murphy provedl známý pistolnický fígl, protlačil zbraň dvakrát na ukazováčku a vrazil zpět do pouzdra.

Lewisová mu podala s úsměvem kelímeček. "Rychlý a šikovný ručičky, Murphy."

Murphy se plaše usmál. "Můj syn sleduje ten seriál o policajtovi - T. J. Lazer. A tenhle kluk Lazerů to dělá pokaždý, když sejme nějakého lotra."

"A ty zkrátka nechceš syna zklamat, co?"

"Pro mladýho jsou vzory v rodině důležité."

Lewisová srkala kávu a uculovala se: "Dyt' jo."

Murphy pokrčil rameny: "No. A taky mi to dělá dobře."

Lewisová pohlédla vyzývavě na nového parťáka: "Ženáč, co?"

"Jo."

"Šťastně ženatý?"

Murphy chvíli přemýšlel. "Asi jo."

"Asi?"

"No, šťastnej jsem. A mám i kliku. Totiž, mám rodinu, kam můžu přijít, když mám padla, je to tak? Taková prevence proti zšílení. Jen někdy je to taková dřina..."

"Fyzicky, nebo psychicky?"

Murphy si usrkl kávy: "Probouzím se unavenej, Lewisová. Celej život dělám, poldu. Dal jsem se na to, protože jsem chtěl spasit svět."

"Postarat se dobrým lidem o bezpečí na ulici," přikývla Lewisová.

"Tak nějak. Ale víš, čím dýl to děláš, tím víc tě to deptá. Jednoho dne zjistíš, že už jen šlapeš vodu. Každý den akorát doufáš, že z toho vyvázneš celá. A že nebudeš muset nikoho provrtat."

"Já vím," řekla Lewisová. "Já to přece vím. Jen si představ, co je to být sama. Vracím se každý den domů ke kočce."

"Ty máš ráda kočky?"

"Nesnáším je!"

Murphy se usmál: "Sebetřýzeň čtyřadvacet hodin denně, co?"

Lewisová dopila kelímek: "Možná jsem v pořadí."

"Jednou jsem chtěl psa. Ženě se to nezdálo. Ani synovi.. Nikdo ho nechtěl chodit věčnit. Nakonec si kluk koupil rybičky."

"Rybičky jsou fajn," podotkla Lewisová.

"Už jsi někdy zkoušela naučit rybičky poslouchat?"

"Je s nima určitě peklo i ve spřežení," usmála se Lewisová.

Murphy jí to vrátil. Měla hezký úsměv.

Murphyho najednou napadlo: "Hej, jsem tu hned. Musím zavolat ženě."

"To nepůjde," řekla Lewisová a ukázala hlavou k desce vozu. Zakvílelo pípátko. Deska se rozsvítila. Lewisová strčila dovnitř oknem hlavu. Začaly vyskakovat informace, V rozsvícených souřadnicích mapy se objevil pohyblivý modrý bod.

SlužSpoj se rozkvákal: "Všem jednotkám v dosahu. Probíhá akce 211. Mapa, tabule 107, sektor 16. Bílá dodávka severním směrem."

Murphy se pokusil dostat kolem Lewisové na řidičské sedadlo: "To se týká nás, vážená kolegyně."

Lewisová se usmála a vklouzla za volant: "Honem nasadit, pane kolego, nebo vám ujeďu."

Murphy cosi zlostně hučel a obíhal nažhavené TurboFáro. Skočil na sedadlo pro spolujezdce a Lewisová na to dupla. Auto se odlepilo od stánku s občerstvením. Za ním vířil závoj prachu a písku.

Murphy se naklonil k SlužSpoji: "Ústředno, jednotka 154 reaguje na výzvu."

Pozoroval pulzující modrý bod klíčující mezi souřadnicemi sektoru zobrazeného na desce.

Hlas dispečera v SlužSpoji byl klidný a působivý: "Víme o vás, stočtyřiapadesátko. Podezřelí jsou ozbrojeni a podle všeho mimořádně nebezpeční. Použití silných trhavin při loupeži v..."

Murphyho tékaly myšlenky. Náhle ho napadlo, že měl Jan zavolat mno-

hem dřív. Nevěděl přesně, proč ho to napadlo. Pokrčil v duchu rameny a vrátil se myšlenkami k chraplavímu příjimači.

Pár bloků před TurboFárem burácely ulicemi Starého Detroitu pošramocená bílá dodávka nacpaná muži, zbraněmi a ožehlými pytli s penězi.

Clarence Boddicker uvnitř měl starosti. Na vysokém čele mu vyskočily vrásky. Podíval se na hrubého, maličkého chlapíka u volantu. Byla to vychcaná bestie jménem Emil. Vzdychl. Emil bude pořád jenom zvíře. Přejel očima své kumpány v dodávce. Všechno kretění. Jak jenom moh člověk s takovým fištrdnem a rozhledem na sebe nabalit takovou bandu kreatur. To je cena, kterou Člověk platí, když chce udělat velkou ránu.

Leon, vysoký pajdavec, seděl s koleny přitáženými pod bradu. Tvrdý, ale nedisciplinovaný černý chlapík Joe si nasupeně pozoroval nohy. Chán, bulík z Hong-Kongu, jehož obličej vypadal jako počítačový kurs neurotických tiků, zkoušel nedávat najevo strach. Obloustlý Bobby a slušňák Dongie si vyměňovali nervózní pohledy.

Clarence praštil do nosu pach spáleného papíru. Zalomcoval jím vztek, Emil teď tiše protahoval dodávku postranními uličkami. Clarence vybuchl. Otočil se na Bobbyho: "Kdo ksakru připálil ty prachy?"

Bobby, jehož IQ se blížilo objemu jeho vlastního pasu, se nedal: "Sem přece musel vyhodit ty dveře do luftu," krčil rameny. "Vo co ti de?"

Clarence pochopil, že rozumná debata tu nepřípadá v úvahu. Vyhlédl předním oknem.

"Teď je to stejný, ko by je měli poznačnit," ty pitomče. Jsou nám na nic. Na nic!" Poslední sykávkou jeho projevu zasyčela vzduchem jako útočící zmiže.

Aby si utřídl myšlenky, sehnul se k podlaze a popadl hrst ohořelých bankovek. Hodil je Bobbymu do ksichtu. Bobby pokrčil rameny podruhé. "No co? Někdy to vyjde, jindy ne."

Clarence teď neměl na vztek Čas. Emilovi se za volantem rozklepaly drůbky: "Clarenci. Nalepili se na nás poldové."

Clarence se mrkl do zrcátka. Vážně tam uviděl TurboFáro hnát se za dodávkou. Rychle se na ni dotahovalo.

"Nemám dneska svůj den," zamumlal. Zabíjet mu nevadilo, pokud to bylo v plánu. Ale zabíjet jen tak, to byla otrava. Ztráta energie, kterou by se dalo využít jinak a mnohem výhodněji.

"Dupni na to, Emile," povzdychl si.

Za dodávkou přibíjela Lewisová pedál plynu k podlaze. TurboFáro protínalo tmu. Měsíc zakryly mraky.

"Zapni to," zavelel Murphy.

Lewisová stiskla knoflík a tvář ghetta byla ihned nasvícena pulzujícím stroboskopem z TurboFára. Ticho noci rozbouřila ječivá siréna. Murphy se naklonil k SlužSpoji: "Ústředno, pronásledujeme podezřelé z akce 211. Žádáme o podporu."

"Máš ji vidět," zamumlala Lewisová.

V drneající dodávce si Clarence cpal do pusy jednu žvýkačku za druhou. Zuřivě žvýkal. "Už mě začínaj otravovat," zašeptal.

Za ním nervózně dřepěli členové jeho gangu. Samej měkkýš, pomyslel si Clarence. Emilovi jektaly zuby. Samý poserové.

"Tenhle křáp nesetřese dva turbomotory," upozornil Emil.

Clarence si povzdychl, V Emilově rodišti se určitě brali jenom ty nejbližší příbuzný. "No tak zpomal," poradil Emilovi Clarence.

Řidič vejral na šéfa s otevřenou hubou. "Co šlíš?"

Clarence ho obdařil krokodýlím úsměvem: "Emilku. Prosim tě. Drž ksakru hubu a dělej co říkám. Bobby, ke dveřím."

Dodávka začala pomalu zpomalovat.

Murphy seděl v TurboFáru vedle Lewisové. Chloupky na Šíji se mu zježily. Tohle smrdí. Vytáhl revolver z pouzdra. Lewisová jela co to dalo. "Zpomal trochu," řekl Murphy.

"Proč, dotahujeme se na ně," odpověděla Lewisová.

Murphy ji zpražil pohledem. Trhla sebou, jako by dostala facku.

Vzadu v dodávce si gangsteři chystali zbraně. Vypadalo to, že dnes chtějí sejmut další uniformovaný. Namířili hlavně na zadní dveře, Někde u nich seděl Bobby, připravený rozkopnout je jediným pohybem svojí dinosaurí hnáty.

Clarence se zhluboka nadýchl. Čtyři. Tři. Dva. Jedna. "Teď," zařval. "Nadělejte z nich řešeta."

Bobby rozkopl dveře. Ostatní zdvihli automaty a vypálili dávku. Zadek dodávky se zaplnil kouřem. Vyšlehl z ní vějíř horkého olova. Clarence mžoural do kouřové clony. Neslyšel zvonění roztržitého předního skla. Neslyšel kvílení pneumatik. Necítil roztrhané maso.

Kouř se postupně vytratil. Clarence a jeho lidi zírali ven skrz zadní dveře. Žádný policejní vůz tam nebyl. Jen

holá vozovka. Stovky a stovky metrů prázdné ulice. Leon se kysele obrátil na Emila.

"Myslel jsem, žeš něco říkal vo policajtech."

"Jo, byli tam. Já je viděl."

Než to Clarencovi došlo, zjevilo se TurboFáro. Skokem opustilo levý chodník a prosmýklo se kolem otevřených zadních dveří.

Lewisová za volantem stiskla zuby, když Murphy zahájil palbu na bílou dodávku. Instinktivně sklonila hlavu, když vzduchem prosvíštěly dvě odražené nábojnice, TurboFáro se odpoutalo od dodávky.

"Jsi v pořádku?" zaječela,

"Bez obav," odpověděl Murphy, "Řek bych, že jsem jednoho trefil."

Clarencovy lidi v dodávce opravdu zachvátila panika. Bpbbby si svíral krvácející nohu. "Dostal jsem to, kurva. Dostal jsem to."

Joe a Chán vypálili na policejní vůz další dávku. TurboFáro znovu zmizelo.

"Lidi," zamumlal Joe, "tohle je děsná mela."

TurboFáro udeřilo bez výstrahy znova, tentokrát z pravé strany. Do pravého boku dodávky zabušila sprška střel. Clarencovi lidi se vrhli na laciný koberec a náboje neškodné cvakaly okov.

"Moje noha," řičel Bobby. "Krvácí!"

Clarence sedel a v duchu soptil.

"**Drž** hubu, Bobby. Musím přemejšlet."

Střela hvízdla kolem pravého zpětného zrcátka.

Joe se bez rozmyslu přehoupl přes Clarence a vypálil z pravého okna. Clarencovi to malení protrhlo bubínek. "Sed* sakra na prdeli, Joe," štěkl Clarence.

Joe věnoval Clarencovi nasupený pohled, ale udělal, co mu šéf navrhl. "Zavřít zadní dveře," nařídil Clarence.

Chán je rychle zabouchl.

Emil to kalil dál. Clarencovi se na tváři objevil úsměv. "Tak a mám nápad."

"Zase přidali," řekl Murphy z výhodné pozice v pronásledujícím vozidle.

"Mají nahnáno," hihňala se Lewisová, "dostali na fralL"

Přitiskla plyn k podlaze a nabírala rychlost. Murphyinu se na tomhle snadném vítězství něco nezdálo. Potichu si nabíl pistoli a nespouštěl oči z dodávky. Zrovna se chystal svěřit Lewisové se svými obavami, když na ně došlo.

Zadní dveře dodávky se rozlétly a vyletěla z nich vřešticí postava jistého Bobbyho Martina, povaleče,

Robocop není pouze úspěšný film a román, ale také neméně úspěšný softwarový titul firmy OCEAN, dostupný ve verzích pro většinu domácích počítačů.

vraha, narkomana a zvrhlíka. Bývalí temperamentně točila neživá postava komplikové ho vyhodili na ulici. hřmotného grázla.

"Ksakru," zasyčela Lewisová a Tak či onak, silou nárazu Lewisová zírала na tělo rotující vzduchem na čas ztratila kontrolu nad řízením. přímo proti řítícímu se TurboFáru. S "Vydrž," zaječela. Zoufale se pokoušela odporným žuchnutím narazilo na kouzlit brzdami i plynem, aby auto nepřední sklo a roztříštilo ho, takže si chytlo hodiny. TurboFáro se smykem Murphy s Lewisovou museli krýt blížilo k chodníku. Murphyinu div netvář rukama. Do TurboFára vy- vyskočily oči z hlavy. Před nimi byla stříkla krev a jakési rosolovité řada parkovacích automatů.

cucky. Bobbyho tělo rolovalo po "Doufám, že tohle jsou ty nový střese. Lewisová se mrkla do zpět- z umělý hmoty," drmolil, když se k němu zrcátka. Za nimi se na asfaltu auto sunulo.

TurboFáro vrazilo Čelem do automa-
tů a vyrvalo je z betonových úchy-
tů. Jako zázrakem náraz nezničil motory.
"Řekněme, že jsme slyšeli umělou
hmotu," řekla Lewisová.

Murphy se naklonil k SlužSpoji:
"Centrálo, pronásledujeme podezřelé
vozidlo. Došlo k přestřelce. Zraněný
podezřelý. Žádáme MediAir, roh Třetí
a Century. Žádáme přednostní nárok
na posilu. Ústředno, opakujte, proná-
sledujeme..."

Dispečer neodpověděl.

"Mockrát děkujeme," dodal Mur-

Lewisová pomalu zastavila.

"Co se stalo s dodávkou?" zeptala se.

Murphy studoval souřadnice na
mapě. Modrý bod prchal ze scény.
Tihle hoši možná jenom něco ukradli,
ale pokud jde o městské valky gangů,
jsou to profíci.

"Šlápni na to," řekl Murphy.

Lewisová nahodila dva turbomoto-
ry. Zaburácely do noci. Murphy se na-
táhl a típnul sirény i majáky. Teď byl
napjatý. Adrenalin tekł proudem. Byla
to situace jak vystřižená z Mellvilla:
boj kapitána Achaba s Moby Dickem.
Když tihle idioti dokázali obětovat jed-
noho ze svých, jen aby pozdrželi jeden
mizernej hlídkovej vůz, tak byli schop-
ni všeho.

Murphy se naklonil k SlužSpoji:
"Ústředno. Máme čerstvou stopu po-
deřelého vozidla. Směřuje k západu po
Websterově mostu."

Odpověď bylo ticho.

Murphy zaskřípal zubama. Zlozvyk.
Kvůli němu do něj Jan pořád ryla. Tvr-
dila, že jednou v noci takhle výkrese
v posteli jiskry a upálí sebe i ji. "Zahni
do devatenáctý ulice," zašeptal. "Je to
zkratka."

"Jak to víš?"

"Výrost jsem tu. Tímhle v tom
bloku. Bejvala to pěkná čtvrt'."

Lewisová kývla. Byla odhodlaná do-
hnat dodávku. Žáhla prudce doprava.
Pneumatiky zakvílely.

Murphy vzhlédl k obloze. Mraky se
teď trhaly. Zlověstný úplněk ozařoval
jejich vůz. Neměl z toho dobrý pocit.
"Ba i ten, kdo má ryzí srdce a říká
modlitby do noci."

"Co?"

"Kousek, co si pamatuj u ze starýho
filmu. O úplňku."

"Támhle je ta dodávka," zašeptala
Lewisová.

U rozlehlého opuštěného skladiště
stála bílá dodávka s otevřenými dveř-
mi a prázdná. Z nebes ji zalévalo ne-
přirozené, sinavé světlo. "Dojceť až k
ní. Pomalu," radil Murphy.

Lewisová navigovala TurboFáro až
k dodávce. "Nikdo."

"Jeď tamhle," řekl Murphy.

Lewisová zastavila hlídkový vůz u
boku skladiště a vypnula motory.
Murphy vyznačil jejich polohu do
počítačové mapy napojené na ústřed-
nu. Na monitoru se objevila odpověď:
VŠECHNY JEDNOTKY MOMEN-
TÁLNĚ NASAZENÉ. MOŽNÁ
ZMĚNA ZA DVACET MINUT.

Murphy se otásl. "Žádnej polda
není nikdy poblíž, když ho potřebuješ."

Oba si nasadili helmy. "Nemá cenu
riskovat. Aktivovali SlužSpoje zabudo-
vané do výstroje a vylezli z vozu.

Murphy ukázal směrem k hlavnímu
vchodu do skladiště. Lewisová kývla
a namířila pistolí na požární schodiště
do prvního patra. Murphy na ní mrkl.

SlužSpoj zachrochtal: "Udržuj spo-
jení," řekl.

Lewisová kývla a pod helmou jí
praskla žvýkačková bublina. "Prove-
du."

Murphy zmizel v hlavním vchodu
a Lewisová upřeně hleděla na vratké
kovové schody před sebou. Doufala, že
ji udrží. S lehkostí kočky se na ně vy-
houpla a vydala se nahoru.

Vnitřek skladiště se topil ve tmě.
Murphy pohledem tiše prozkoumával
prostor. Neměl z toho dobrý pocit, ale
teď už ksakru nemohli couvnout. Před
ním se rozkládaly kontejnery na zboží,
lidskou rukou zbudovaný labyrint. Vy-
razil uličkou beden. Prudce se zarazil.
Hlasy. Mužské. Asi šest nebo tak. Se-
vrhel rukojeť pistole a pomalu pokračo-
val. Pohlédl ke stropu. Doufal, že je
Lewisová v pořádku. Byla zatraceně
tvrdá, to jo, ale koneckonců je to jenom
ženská. Nemá ani šedesát kilo. Ne-
mluvě o tom, jak byly nebo silný ty
gorily, co se schovávají v těchhle kata-
kombách. Tiše se kradl klikatými
chodbičkami mezi bednami, nastraže-
ný, zda nezaslechne hlasy.

Murphy to zkusil. Vyšplhal se na
pyramidu přepravních klecí a zkou-
mal podlahu tak čtyři metry pod
sebou. Po Čtvrtou pyramidou od něj byl
žhnoucí rudý bod. Někdo tam kouřil.
Hloupá chyba. Svižně a tiše přeskako-
val z pyramidy na pyramidu, až nako-
nec balancoval nad dvěma muži.
Kouřili marjánku. Poznal toho úhoře
z dodávky. Vysoký chlapík slušného
vzhledu šlukoval s ním.

Murphy udělal pohyb, jako by na ně
chtěl zhora seskočit. Zaváhal. Nějak to
nevypadalo jako nejchytřejší řešení.
Ustoupil po bednách a slezl po halaba-
la sestavené stěně.

Vysoko nad ním, v patře, se Lewiso-

vá plížila podél zdi. Vedro tam nahoře
se nedalo vydržet. Rozepla si helmu
a připjala si ji na bok uniformy.
SlužSpoj si nechala pod bradou. Roz-
hodila si vlasy. Tak je to lepší. Roz-
hlédla se. Byla uprostřed
poloprázdných beden. Někde opodál se
otevřely dveře. Bez přemýšlení se při-
tiskla ke stěně. Byla to další z těch
nocí, Jídy litovala, že vzdala kariéru
dentistky. Uslyšela zvuk těžkého
dechu. Blízko. Tuze, tuze blízko. Sira*
žila se zavrtat do zdi. Uslyšela žaák-
vrčet zip. Ucítila moč. Někdo močil
přímo za rohem. Po obličejí se jí řinul
pot, když sledovala jak se jí k nohám
vine malá říčka moči. Jo, zubní hygie-
na, zrovna teď by to byla kariéra jako
zvon.

Lewisová Čekala, dokud močení ne-
přestane. Spatřila mladého černocha;
jak jde k otevřeným dveřím náklad-
ního výtahu. Ucítila příležitost, oběhla
horu beden a zaujala postavení u
druhé strany výtahu. Černoch, mok-
rou skvrnu na poklopci, kráčel k výtah
a hrál si se zipem. Lewisová po něm
bleskurychle vystartovala. Přiložila
mu pistolí k hlavě.

"Stát, ani hnout," rozkázala chlad-
ným, monotónním hlasem.

Muž se zastavil u dveří. Poklopec
měl pořád dokořán.

Zíral na mladou policistku. No
tohle.

"No tak, bude to? Ruce nahoru," šep-
tala Lewisová. "Pěkně v klidu, jo?"

Joe si výrazným gestem volné ruky
zabrkl na držadlo zipu. "Jasně kotě,
pěkně v klidu. Co kdybych si napřed
s dovolením zapnul tohle?"

"Dělej."

Počkal dokud neměl jistotu, že se
její pozornost soustřeďuje na rozkrok.
Pak si druhou rukou pomalu vytáhl ze
zadní kapsy zabijácky obušek. Lewiso-
vá netrpělivě vzdychala, ale nechala si
Joa hrát s poklopcem. Ani neviděla,
jak se zabíják blíží.

Joe se uchechtl, když jí ten tupý ná-
stroj praštil do obličejí. Lewisová "se
zapotácěla a začala se kácet pozpátku
do výtahové šachty. Zatínala prsty do
vzduchu ve snaze zachytit se něčeho,
něčeho pevného. Cítila, jak se jí v pádu
směrem k Šachtě vzdouvá podlaha; pod
nohama. Měla zastřené smysly, ale
přece jen v sobě našla dost duchapří-
tomnosti a přetočila tělo ve vzduchu
tak, aby dopadla na zem hluboko pod
ní nohama napřed. Dopadla, a dopad-
la ztěžka. Rozplácla se v louži černé
stojaté vody a smíru. Lapala po dechu.
Čelem jí projela prudká bolest., Vědo-
mí ji opouštělo. Ještě zaregistrovala,

jak se kolem ní prosmýkla krysa. Pak už byla jenom tma.

Joe nahlížel do šachty, Možná, jestli ta policajtká teda není na maděru, si s ní může trochu užít, než ji voddělá. pousmál se, vzal si svou automatickou pušku a vydal se ke schodům do přízemí.

Dougie s Emilem pořád ještě kouřili marjánku. Dougiemu to dělalo dobře, ale Emilovi? Měl potíže, Paranoia. Všechno mu vadilo, když se rozjel. Viděl stíny. Slyšel zvuky. Zdálo se mu, že ho lidi pozorují. Třeba zrovna teď.

Zíral na postavu poldy s vytasenou pistolí ani ne dva metry od nich. Podíval se na cigaretu v ruce. Tohle musí bejt dobrej materiál. Vrátil cigaretu Dougiemu. Ten však měl podle všeho stejnou halucinaci. A pak ta halucinace promluvila.

"Nazdar hoši," řekl Murphy.

Dougie sahal po pistoli. Daleko se nedostal. Murphy mu jediným výstřelem provrtal hrudník. Dougie se svalil na zem a svíjel se. Emil se snažil probírat třepáním hlavou. Pokud se nemýlí, tak halucinace nestřílejí z pistole. Šilhal po svojí automatické pistoli. Ležela u bedny půl metru od něj.

Murphy pokrčil rameny. "Pudeš se mnou, kámo, živej nebo mrtvej."

Emil nechal pistoli, kde byla. Murphy popošel a odkopl ji. Volnou rukou si sáhl dozadu na opasek a vytáhl odtud želízka. Snažil se zakrýt, že se mu chvějí ruce. Nebyl rád, že musel střílet. Tím se prozradil. Sklonil rty ke SlužSpoji: "Lewisová. tady je situace. Hej, madam. Slyšíte mě?"

Emil těkal vypoulenýma očima sem a tam. Murphy působivě zavrčel hlubokým hlasem: "No tak, frajere. Znáš pravidla. Ruce na temeno!"

Murphy vykročil, aby Emila spoutal. Za sebou uslyšel až povědomé cvaknutí "ka-čung". Otočil hlavu a vzhlédl. Chán mu mířil automatem přímo na čelo. Po Murphyho pravém boku se zjevila Leonova rákosovitá postava. "Dovolíš nám, aby smě si ho půjčili, Emile?"

Leon zabodl Murphymu pistoli do nadbřišku. "Co takhle zahodit kvér, Poldo?"

Murphy zaskřípal zubama, když mu Leon přiložil hlavě k týlu. Pomalu sklonil ruku s pistolí a nechal Matebu vypadnout. Přitíhl se k němu Emil.

"Ses můj, fízle."

Slova mu zmrzla na rtech. Ze stínu zazněl pevný, klidný hlas. "Ne, ještě ne."

Clarence Boddicker si setřel krůpěje potu z vysokého čela a usmál se: "Sun-

dejte mu helmu. Rád bych si našeho hrdinu prohlídnul živýho."

Emil strhl Murphymu helmu z hlavy. Murphy zíral na Clarence. "Rád tě vidím," řekl Clarence upřímným hlasem.

V koutku duše měl Murphy strach o Lewisovou. Doufal, že vyvázla. Doufal, že zavolala pro posily. Doufal, že...

Hlaveň pistole mu vrazila do brady. Otřesený se skácel na zeď z beden. "Rozšoupneme se" zazubil se Clarence.

Deset metrů odtud se na dně výtahové šachty probírala Lewisová. Uslyšela tiché hlasy. Pomalu pohybovala tělem, V každém kloubu se hlásily jehličky bolesti. Žádná zlomenina. Pomalu se vyhrabala na nohy. Podlaha přízemí se vznášela tři metry nad ní.

"Sakra," zasyčela.

Kolem nohou sejí prosmýkla krysa. Na takovém místě nebylo radno okounět. S rozběhem vyskočila a zachytila se pohupujících se kabelů slizkých od smíru* Pomalu začala šplhat, s nohama zaklesnutýma kolem kluzkých kovových lan. Začaly jí ujíždět ruce. Sliz jí tekł mezi prsty. Žuchla sebou zpátky na dno šachty. Prohlížela si ruce. Krvácely a byly odřené.

"Hergot," zaklela. Znovu se dala do šplhání. "Murphy," šeptala namáhavě, "kde jsi, když tě potřebuju?"

Clarence nakopl Murphyho ze strany do obličeje. Pod jeho pravým okem se rozštěbila šeredná rána. Šéf gangu nenuceně obcházel ležícího policistu, automatickou pušku ležérně přehozenou přes rameno. Každou chvíli napřáhl špičku boty a vrazil ji Murphymu někam do nataženého těla, jako když řezník zkoumá kus prvotřídního hovězího.

"Ses dobrej polda?" Clarence se naklonil a zkoumal policistovu jmenovku. "Praporčíku Murphy.

Murphy zůstal zticha a díval se Jak se Clarence šklebí. "No jasně," řekl Clarence. Musíš bejt nák dobrej polda, když ses sem dostal docela sám.

Clarence se přívětivě usmál. Než mohl Murphy zareagovat, sundal automat z ramene a vrazil mu ho s rozmachem do břicha. Murphy se za ně chytil a skrčil se. Násilím přemáhal slzy bolesti. Má-li umřít, nedopřeje tomu hajzlovi to potěšení vidět ho pokořeného.

Najednou mu to došlo. Asi zemře, Ztěžka polkl. Předtím bylo tohle pomýšlení abstraktní. Něco, čím se bude zabývat v budoucnosti. Teď ho takhle možnost zasáhla plnou silou. Pomyslel na Jan a Jimmyho. Proklínal se, že nezavolal domů.

Clarence se naklonil Murphymu nad obličejem. "Kde je tvůj parťák, Murphy?"

"Ta byla tam nahoře," blížil se zlehka Joe. "Vyřídil jsem ji."

Murphy se pokusil posadit. Nebylo to nejchytřejší. Clarence mu opřel svou podrážku o hrud' a srazil ho zpátky. "Vsadím se, že tě to štve," řekl Clarence. "Asi si teď nemyslíš, že sem nák zvlášť příjemnej společník, co?"

"Vopravdu si myslím, že ses špína," řekl Murphy.

"Smysl pro humor," šilenecky se zachechtal Clarence. Za ním se zahihňala celá banda. "Smysl pro humor. To je osvěžení."

Vší silou dupl Murphymu na pravou paži. Končetina se o betonovou podlahu úplně zploštila. "Mám takovej problém, Murphy. Vy mě nemáte rádi. Ani jsem to od vás nečekal. Víš, Murphy, policajti mě nemaj rádi."

Pomalu položil ústí automatu Murphymu na pravé zápěstí. "A tak já... nemám rád poldy."

Bezstarostně se usmál a stiskl spoušť. Smysly se Murphymu rozkolísaly, jak mu po pravé straně proběhla hluboká vlna bolesti. Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak mu uletěla pravá ruka od paže. Odhodil Clarencovi nohu, popadl pahýl své pravačky a sevřel ho. Ze zápěstí nu v rytmu tepu stříkala krev. Pokusil se promluvit. Nešlo to. Jako by měl spečené hlasivky. Bolest v pravačce ho uvrhla do hlubokého šoku.

Pomalu se vyškrábal na nohy. Civěl na Clarence a rychle pomrkal. Tak tohle byli poldobijci. Šakalové. Clarence se ke kymácejícímu se poldovi otočil zády, hodil si automat přes rameno a s pískáním odcházel. Zastavil se a otočil se ke svým gangsterům: "A teď je váš."

Vrávorající Murphy stál před ostatními. Emil, šmejd s tváří fretky, zdvihl automat a vypálil. Náraz tlakové vlny vymrštil Murphyho půl druhého metru do vzduchu. Při letu vzduchem pod sebou Murphy uviděl, jak mu z pancíře vyhrézl hrudník.

Přistál vsedě, asi tři metry od gangsterů. Viděl, jak se mu nohy křečovitě škubou. Cítil se jako loutka, které pomalu přestřihávají nitky. Ztrácel zrak. Hala mu před očima plula sem a tam. Všiml si, že Chán a Joe zdvihli automaty. Vzduch kolem něj jako by explodoval.

Bok jeho obrněné kombinézy se rozprskl a jednoduše odlétl do tmy. Murphy se zuby snažil uchovat si vidění. Všechno to vypadalo jako něj a-

ký opilecký sen. Obrazy se zároveň zrychlovaly i zpomalovaly.

Div se nesmál, když k němu přišel Asiat, namířil mu automat přímo na rameno a vystřelil. Celá pravačka mu v přemetech odprejskla od trupu. To je úžasný, pomyslel si Murphy. Teď už byl za hranicí bolesti.. Jeho ustřelená ruka se pořád točila jako kolo štěstěny v nějakém televizním kvizu. Zahrajeme si na flašku? Fant je ruka.

Jeden z gangsterů posunul Murphy-mu helmu do týla. Druhý ji sestřelil a vzal s ní i kus Murphyho skalpu. Další dvě rány a Murphy koukal, že se mu rozpadávají nohy.

Trup jako by mu zachvátil podivný, divoký rytmus, něco úplně nového, téměř nadpřirozeného. Pokusil se postavit ne roztráštěné údy. Cítil, jak padá na znak.

Mozkem se mu rozlehla hromová rána. Zvuk vlastní hlavy, která narazila na beton. Zíral přímo nad sebe. Hala tam už nebyla, aspoň ne v detailech. Spíš se nad ním vznášela podstata skladiště.. Rudý flek. Kovově modrý flek. A jedna, dvě bedny, vyjádřené hnědým flekem.

A pak tam byly obličej. Viděl Clarence s vysokým čelem, toho podnikavého šaška. Bestialního Emila s divoce pomrkávajícíma očima. Vyčouhlého Leona, křupana s instinkty zabijáka. Chladnokrevného a bezcitného Joea, jemuž z černých lícních kostí kape Murphyho krev. Žlutého, cynického Chána, jak se tiše směje.

Murphy otočil hlavu na bok. Muži se vznášeli před ním. Joe sklonil pušku a rozhodl bezmocně rukama. "Došla mi šťáva."

Clarence pokročil dopředu, vytáhl z opasku pistoli značky Desert Eagle 44m, nonšalantně ji namířil Murphy-mu na hlavu a zlehka stiskl spoušť. Murphy cítil, jak mu náboj proniká do levého spánku. Cítil, že mu vzadu odletěl kus hlavy. Vzduch nad ním teď jako by ochladí. Clarence zastrčil pistoli zpátky za opasek. Ani ji neprotočil, tak jako T. J. Lazer. Murphy by se byl usmál, kdyby ovládal svaly. Gangsteři evidentně nemají úroveň.

Clarence se pohnul ke svým kumpánům. "Dobrá. Je po srandě. Musíme zmizet."

Postavy mužů se rozpustily ve tmě. Murphy si zničehonic vzpomněl na výraz tváře svého umírajícího otce, jak ležel před lety ve svém pokoji. Murphy teď chápal jeho humor. A taky ocenil ten ironický osten v pojmu "akt nahodilého násilí". Mohlo být nahodilé pro pachatele, ale určitě ne pro oběť. Vydal

vzdech. Cítil, že se mu tělo cuká v kosti tříští cích křečích.

Jak hloupý způsob smrti. Vážně k smíchu.

Zem se pod ním jako by zahřímala. Kroky. Zamrkal a zoufale se snažil zaostřit vidění. Sledoval, jak se Lewisová zastavila půl druhého metru od jeho rozbitého těla. Murphy vzdychl. Tak jízda přece jen dorazila.

"Ach, Murphy," řekla Lewisová něžně.

Před skladištěm se rozeřvala dodávka a odfrčela do tmy.

Lewisová si klekla k Murphymu. Pokusila se mu obejmout pažemi hlavu. Lebka se mu rozpadala. Nevěděla, za co vzít. Sklonila se k mikrofonu SlužSpoje. "Příslušník neschopen boje," mumlala. "Opakuji. Příslušník neschopen boje. Ústředno, ihned pošlete MediAir... parták schytal spoustu střel."

Murphy se uvnitř usmal. Zmýlil se v Lewisové. Je silná. Přežila to. Co na tom, ze je to ženská? Většina chlapů by si teď vyzvracela útroby, ale ona je tu a stará se. Zachtělo se mu obejmout ji. Ale měl jen jednu paži.

Nejasně zaslechl dispečerův hlas. "Hlídko, uklidni se. Pomoc je na cestě."

Lewisovou podráždil jeho nezúčastněný hlas. "Sám se uklidni, ty hovado! a hned sem pošli MediAir, než budeš sám jeden potřebovat. Jasný?"

"Jasný."

Lewisová se posadila se zkříženými nohama vedle Murphyho cukajícího se těla. Usmála se na něj. Po tváři jí stékala jediná slza. Murphy na ní zíral. Rysy měla střídavě mlhavé a ostré. Na chvíli to byla jediná žena, o kterou měl kdy zájem. Hluboko v hrudi mu zabučel smích. V hrdle se mu změnil v pomalý, sípavý zvuk.

Díval se Lewisové do očí a zkřivil zbytek rtů do úsměvu. Snažil se přinutit hlasivky k poslušnosti. Rád by Lewisové pověděl, co se v něm děje. Rád by jí vysvětlil, jaké to je, když z tebe uniká život, ztrácíš spojení s vlastním tělem a svět se rozplývá do série abstraktních tvarů.

Významně se na ni podíval. "Parchant!" To bylo celé jeho sdělení.

10.

Robo seděl v cele předběžného zadržení a sledoval hemžení techniků a Roosevelta s Tylerem. Všichni měli v nikách psací desky a nějaké seznamy. Uvědomoval si, že se jím všichni velice vzrušeně zabývají, a přitom si vůbec nevšímají jeho přítomnosti. Hla-

vou mu projela náhlá myšlenka. Je to uklidňující, být považován za pouhou věc. To si přece pamatuje? Ne, kdepak. Před ním rázoval Morton sem a tam a potil se. Byl rozjařený. To bylo nezvyklé.

Tyler pokynul technikům. "Vyzkoušejte zaměřovači terč."

Tyler ukazoval perem na všelijaké předměty v místnosti. Záchodová mísa. Krabice. Mortonova noha. Robo je všechny sledoval pohledem. Jakmile na některém z nich utkvěl, objevila se před ním řada zelených čar. Spojily se a vytvořily kulatý terč.

"V pořádku," vyštěkl technik.

Robo našloupcal Tylerovým úsečným povelům a otázkám. Technici odpovídali svou litaní "v pořádku".

Hlavou mu probíhaly zelené Čary a grafy. Nechápal, k čemu slouží, ale usoudil, že jsou integrální součástí jeho fungování. Za několik okamžiků se Tyler obrátil k Mortonovi: "Je připravený."

Morton se usmál, až mu zuby zatrnuly: "Výborně. Můžete nás nechat o samotě?"

Tyler, Roosevelt i ostatní se vytratili. Morton se sklonil k Robovi. Robo měl před očima jak jeho postavu, tak jeho životopisné údaje, které mu běžely přes obličej. Morton položil Robovi otcovsky ruku na rameno. Robocope," spustil, "jaké máš základní instrukce?" Robovo zorné pole pokryla řada vět. Pečlivě je předčítal v pořadí, v jakém mu vyjžděly z mozkového centra: "Instrukce Jedna: Služ ochranně veřejnosti. Instrukce Dvě: Udržuj zákon. Instrukce Tři: Braň nevinné. Instrukce Čtyři..." Robo zaváhal. "Instrukce čtyři podléhá utajení."

Morton z něj sundal ruku. "Výborně. Znamenitě."

Robo zamrkal. To si pamatuje? Ne. Je to jen fráze.

Morton mu pokynul. "No, pojd'."

Člen vedení OmniConu ho zavedl do hlavní kanceláře stanice. Zastavil se před vyvýšeným stolem seržanta Reeda. Robo si byl vědom, že ho sleduje malá skupinka techniků. Všichni ho sledovali pohledem. Zdálo se, že je populární.

Reed odmítal vzít jejich přítomnost na vědomí, dokud Morton nepromluvil: "Potřebuje auto."

Reed se ani neobtěžoval vzhlednout. Hodil po Mortonovi svazek klíčů. Letěly mu na čelo. Robo bez přemýšlení natáhl bleskově ruku, jediným lehkým pohybem stopil klíče a zas ruku svěsil. "Děkuji vám, seržante Reede," řekl Robo zdvořile.

Reed pohlédl s neVolí na obrovskou postavu. "Vždy k službám," ušklíbl se.

Morton ukázal Robovi ke dveřím: "A po nich, hochu."

Robo přikývl, prošel chodbou a vyšel hlavním vchodem. Čekali na něj TurboFáro. Robo před ním chvíli postál. Primitivní dopravní prostředek, náchylný k poruchám a ve vyšších rychlostech ne zcela ovladatelný. Pořád byl ale ještě atraktivnější než ostatní služební auta. Vypadal jako nový a byl parádně nablýskaný. Na kapotu svítil měsíc. Ani jedna prohlubeň v kovovém povrchu.

Robo vlezl do auta, zažehl motory a odburácel do noci. Soustředěně sledoval grafy blikajících displejů na přístrojové desce. Navigoval vůz matně osvětlenými ulicemi. Povšiml si, že většina této čtvrti je pokročilém stádiu rozkladu. Rád by věděl, jak a proč došlo k takovému zchátrání. A když už se tohle místo dostalo do tak zuboženého stavu, proč sem nikdo jednoduše nepřišel, nedal to tu do pořádku a nevedl do původního stavu?

Rozšířil si zorné pole a prodloužil si dohled. Sledoval vozovku před sebou a nejružnější údaje na displejích přístrojové desky. Projížděl ulicí, kde bylo pořád ještě v provozu několik obchodů. Rozcuchaný mladík v pocínaném kabátě se potácivě plácal po chodníku. Robo začal vyhodnocovat údaje. Smysl pro rovnováhu narušen. Přiblížil si objekt k detailnějšímu pozorování. Zorničky rozšířené. Reakce způsobené drogami. U nosu zaschlý hlen. Rty suché a okoralé. Váha přibližně 50 kir logramů. O patnáct kilo méně, než má běžný muž této výšky. Závěr: stav vzniklý zneužíváním farmaceutických látek. Nezákonné druhy. Pravděpodobný předmět zneužívání: Kokain, možná heroin.

Robo zahrnul za roh a dával si dohromady fakta.

Za pultem svého obchůdku s alkoholem seděl šedesátiletý Tony Alvarez a sledoval televizi nahoře na polici. Miloval tuhle show Bixbyho Snydera. To se mě netýká. Náramně legrační chlapík. Pokaždý schytal nejmíň deset dotů do obličeje. Bixby poznamenal něco o klasifikaci frňáků a Tony se rozřehtal.

Jeho žena Elvíra se otočila od pokladny a sledovala, jak se manžel chláme. Šedesátiletý dědek a pořád se chová jako harant. Pokrčila rameny. No jo, v každém chlapovi, je kus malého kluka.

Když byla Elvíra otočená zády, provedl desetiletý Petey Davidson svůj

tah. Natáhl ruku a tiše štípl Snickersovu čokoládovou tyčinku. Vrazil ji do kapsy, zrovna když se Elvíra obracela zpátky.

"Tak co, Petey, vybral sis něco?"

Petey pečlivě zkoumal stojan se sladkostmi. "Ne, pani. Este ne."

"Za chvíli zavíráme, Petey. Tak se rozhodni."

"Ano, pani." Petey se na ni zazubil. Kráva. Z rypáku jí trčej chlupy.

Elvíra se usmála na mladého muže v kabátě, který se vpotácel do obchodu. Byl pěkně zrychtovanej. Elvíra si povzddechla. Tahle čtvrt' už není to co bývala. Nový zákazník přistoupil ke stojanu s pornočasopisy a prázdnými očima zíral na ohmatané výtisky před sebou. Jeho pohled se Elvíře nelíbil. Trásl se. Po čele mu stékal pot.

Petey se přes rameno ohlédl po has- trošovi. Ušklíbl se. Hadrák. Dospělí jsou pošahaný. Jestli ten pošuk vyrobí něj akej zmatek, možná se Petey ovi podaří čmaj žnout další čokoládovou tyčinku. S nadějí toho Člověka pozoroval.

Elvíra mrkla na Tonyho. Měl už toho kluka v merku. Neznámý popadl časopis Rozhívaný anální lesby a pospíchal k pokladně. Praštil s výtiskem na pult. Petey hodil po trosce okem. Oči se jí zkroutily jako větrníky.

Elvíra udržela úsměv na tváři: "Můžu ještě s něčím posloužit?"

Trhan jako by přemýšlel. "Jo", odpověděl nevýrazným hlasem. "Vyber kasu a prachy dej do pytlíku."

Elvíra nepochopila: "Prosím?"

Hadrák vytáhl zpod kabátu čínskou brokovnici AR-56 s upilovanou hlavní. Petey zahlédl blýskavou zbraň a zkusil vycouvat. Chuť na tyčinky ho rázem přešla.

Feták si k upilované hlavní přióval bajonet a zašermoval jím Elvíře před nosem. Tony zkameněl pod zapnutou televizi.

"Naval prachy," mumlal neznámý rozrušeně. "Všecky. A žádný kraviny."

Otočil se k Tonymu. "Kde je sejf, dědku."

Tonymu se chvěly rty: "My - my žádnéj nemáme."

Elvíra začala strkat peníze do pytlíku. Lupič pozoroval Tonyho. Elvíra stiskla malé tlačítko v zásuvce pokladny a zapla tak nezvukové poplašné zařízení. Aspoň v to doufala. Už ho pět let nepoužili.

Neznámý popadl Peteyho za krk. Petey vytřeštil oči, když ucítil, jak ho špička bajonetu šimrá za levým uchem. "Otevřte sejf, starouši, nebo vám tady mladýho po kouskách rozvším po stojanu z bonbónama," zave-

lel somrák.

Petey zavřel oči. Šmarjájóze. Jestli z tohohle vyvázne se zdravou kůží, už nikdy neukradne žádnou tyčinku. Tony se sesypal. "Nech toho kluka na pokoji," zasípál. "Otevřu sejf."

Tony se vydal k obrazu Ježíše, co visel za pokladnou. Byl to jeden z těch velkých mrkajících portrétů. Odsunul obraz stranou a začal si hrát s kombinací čísel v zámku sejfů na stěně. Byl nervózní. Byl starý. Prsty měl ztuhlé. Báł se, že každou chvíli uslyší Peteyho vrískat.

"Vodiš mě za nos, dědku," zavrčela kreatura. "Máš na to tři vteřiny. Jedna. Dvě..."

Postrčil Peteyho před stojan s bonbony. Elvíra zaječela. Hadrák odjistil a zamířil na desetiletého kluka.

Elvíra zavřeštěla ještě jednou.

Tentokrát ji nevydělil lupič.

Vylízanec si všiml, že mu Elvíra kouká přes rameno, otočil se včas, aby uviděl Roba vrazit skrz zavřené dveře do krámu. Lupič strnul.

"Co to ksakru je?" zadrmolil. Byl to polda. Ale polda to nebyl. Byl to stroj. Ale vypadal jako člověk. Feták namířil na poldu pušku.

S Robem to ani nehnulo. "Můžeme to udělat dvěma způsoby," oznámil Robo noblesně. "Po dobrém a po zlém."

Elvíra s Tonym šli k zemi a feták vystřelil tři dávky. "Vlez mu na hrb, fízle."

Broky zabubnovaly Robovi na prsním pancíři a odrazily se všemi směry. Petey pozoroval, jak smrtelně raněná láhev saponátu padá na podlahu. Vzadu v krámku se rozprskla žárovka. Přepínač kanálů začal jančit a program se šestkrát změnil.

"Kurva, no tohle?" mumlal lupič.

Robo pokrčil rameny. "Dobrá. Tak tedy po zlém."

Vydal se k násilníkovi. Vyděšený feták začal pálit naslepo.

Elvíra s Tonym se chytli za ruce, když se jim ani ne půl druhého metru od hlavy rozletěly lahve s džinem. Robo se při útoku ani nezastavil.

"Chhhrrr," zaryčel lupič a vrhl se proti Robovi s bajonetem. Vrazil mu ho do slabiny. Stáhl ho zpátky. Bajonet teď vypadal jako maličká harmonika.

Robo popadl hadrákovu zbraň do obrovské ruky a zploštil hlavěň. "Teď je řada na mně."

Robo se rozehnal lupičovou puškou jako basebalovou pálkou. Pažba vyhledala majitelovu čelist. Lupič se rozletěl dozadu Čtyřicetakilometrovou rychlostí. Cestou sebou bral stojany. Přistál na masivních dveřích mrazáku

hlavou napřed. To, co z ní zbylo, nestálo za řeč.

Elvíra á- Tony pomalu vykroukl za pokladnou.

Petey se vyškrábal na nohy a zíral superpoldovi tam, kde měl jakousi tvář. "Páni," vydechl uznale.

Robo promluvil do SlužSpoje: "Ústředno. Žádám o odvoz zadrženého..."

Podíval se dozadu. Lupič se pořád ještě hýbal. Nepatrně. A Médi Air. Ulice South Pine 174. Jasný?"

"Rozumím," zachrochtal SlužSpoj.

Robo se otočil k majitelům krámků: "Myslím, že vás už nebude obtěžovat."

Tony se podíval na pomlácené tělo zavrtané do skleněného průhledu mrazáku. "Řek bych, že už dá pokoj všem."

Robo přiložil dva kovové prsty k helmě a nedbale zasalutoval. Otočil se vypochoďoval z obchodu. Petey ho sledoval s vyvalenými očima.

Obrátil se k Elvíře a vyndal z kapsy čokoládovou tyčinku: "Hrn, kolik stojí tahle, paní?"

Tony vzal ženu kolem ramen: "To je pozornost podniků, Petey."

"Je, děkuju, pane Alvarez!" a Petey pelášil z krámků. Stihl ještě zahlédnout TurboFáro mizející v postranní uličce. "Ten chlap je lepší než T. J. Lazer," řekl si.

Robo nasměroval TurboFáro do předzobných a nevkusně osvětlených ulic pochybné zábavní čtvrti. Tlusté, nalíčené prostitutky obojího pohlaví se opíraly o kandelábry u obrubníku. Několik šmejdů ho z chodníků častovalo posměšnými posunků, když projížděl kolem. Od hledí se mu odrážely neonové poutače: DĚVČATA! DĚVČATA! DĚVČATA!

Robo pečlivě sledoval jak tu pakáž na ulici, tak přístrojovou desku. Na souřadnicích mapy před ním se rozblíkal jasně modrý bod. Čtyři bloky odtud. Robo zapnul bez rozmýšlení všechny spínače. Za vyly sirény. Zableskla se červená a modrá světla. Robo dupl na plyn. Turbomotory se rozječely. Tam někde právě dochází ke zločinu. A to bylo v Robově okrsku nepřipustné. Bylo to proti duchu instrukcí č. 1 a 2.

Čtyři bloky odtud, v tmavé uličce, se mladá žena v roztrhané blůzce zoufale snažila dovolat pomoci. Kohokoli, kdo by jí pomohl proti dvěma grázlům, co jí byli v patách. Hubenější, rychlejší z obou lotrů ji zakrátko dohnal, podržel ji zezadu a sápal se prackama po polonahých řadrech. Upustila kabelku a snažila se mu vyškubnout. Padouch ji pustil a mlsně si prohlížel její

postavu. Otočila se, ale než se rozeběhla, padla do rukou druhému primitivovi.

"Hele kotě!" oddychoval, "jenom klid. Nechceme ti ublížit."

Ženě se chvěly rty. Tvář měl jen několik centimetrů od její. Ztěžka oddychoval. Hlava jí poskočila dozadu. První lotr ji popadl za vlasy.

Začal na ně slintat a v ruce s mu objevila kudla. "Nák moc vlasů na můj vkus. Líbí se mi holčičky nakrátko."

Prasák vepředu ji zmáčkl: "Jasně. Mně taky.... Co ji takhle trochu ostříhat, než se zblížíme?"

Lotr za ní s cvaknutím vyhodil čepel ze střenky. Pomalu ženě upízlal obrovský chuchvalec vlasů. V měsíčním světle se jí na tváři zaleskly slzy. Měla vztek. Vyděšená. Ponížená. Dřív, než si uvědomila, co dělá, vrazila loket té kryse vzadu do slabin a pokusila se kolenem zasáhnout rozkrok toho grázla, co jí svíral ramena.

Ten s ní zuřivě zalomcoval, zatímco jeho kumpán kničel bolestí: "Zlato, ty mě zlobíš!"

Vytasil svůj vlastní nůž a přidržel jí ho u hrdla: "Nezlob mě, zlato."

Zasmál se a pozoroval, jak jí po tváři stékají třpytivé slzy. Zamžoural. Slzy se už netřpytily. Měsíc, který jí osvětloval tvář byl totiž začleněný... zacloňný obrovským stínem.

Uličkou zaburácel hromový hlas: "Nechtě tu ženu. Jste zatčeni."

"Co to kur..." Grázl přidržel ženu a otočil se. Uličkou krácel ten nejhrozi-
vější policajt, jakého kdy viděl. Vypadal jako polda. Ale chuži měl jako... no, jako voják, nebo tak. paže měl mocné jako... Šmejdova puška. A ta stála za to.

Oba lotři se přimkli k sobě a ženu přidržovali před sebou.

Robo viděl, že čas domluv vypršel. Přepnul si svůj režim z Projevu k veřejnosti na Zaměřovači operace. Zdvihl pistoli.

Zmetek, co držel ženu, se za ni přikrčil a držel jí čepel u hrdla. Robo analyzoval situaci. Probíral své zaměřovači terče a hledal výstřel, kterým by bezpečně minul ženu a prorvstal násilníka.

Počítač odpověděl; "Žádný neexistuje."

Robo nechal pistoli zdviženou. Přepnul si zaměřovači režim na trojrozměrné počítačové znázornění situace. Hlavou mu projížděly zelené Čáry a Číslice. Propočítával se správný úhel výstřelu a ideální dráhu letu střely.

Zmetkovi držícími dívku to nešlo do hlavy. Proč se ten polda nestáhnul?

Mám přece rukojmí. "Nehraj to na mé, hajzle. Podřežu tu Čubku od ucha í uchu."

Robo neodpovídal. Neznatelně se pootočil a vypálil do zdi po své levici. Slyšel, jak se střela odrazila nahoru směrem k pravé zdi. Ping. Další rachtivý odraz. Ted' směrem dolů. Žena-rukojmí zaječela. Robova střela se násilníkovi zaryla zezadu do hlavy a obličej se mu odlepil od lebky a přilepil se ženě zezadu na halenku.

Chlap se bezvládně zhroutil na zem. Nůž neškodně zazvonil o chodník. Žena odběhla k domům a zachytila se zdi. Druhý grázl stál s nožem v ruce a civěl na Robocopa s otevřenou hubou.

Robo se k němu otočil. "Řekl bych, Že jsi ted' na řadě."

Zmetek upustil kudlu a pomalu zdvihl ruce k měsíci. Robo k němu klidně dofrčel a přiložil mu svou Adevítku k lebce. Sáhl si na záda a vytáhl želižka. Jedno zacvakl šmejdovi kolem pravého zápěstí, přitáhl ho k dopravní značce, obemkl jeho pažemi kovový sloupek a zacvakl želižko i kolem levého zápěstí.

"Tak," řekl Robo.

Vzlykající žena příběhla k Robovi. Vrhla se mu kolem krku. Robo se k ní otočil a zapnul svůj Pouliční analyzátor stresu v hlase. Rozeznal vztek. Úlevu. Strach. Náklonnost.

Náklonnost?

"Ach bože," vzlykala žena. "Ach bože, byla jsem tak vyděšená. Takový strach. Nevím, jak vám mám poděkovat."

Robo ji jemně odstrčil, "Utrpěla jste hluboký emoční šok. Teof je důležité, abyste byla s lidmi, kterým důvěřujete, paní. Mohu uvědomit Tísňové středisko pro znásilněné, bude té-li si to přát."

Do uličky se svým. autem zatočili Lewisová a Starkweather. Ve světle reflektorů se objevil Robo se ženou. Lewisová u volantu obdivně zavrtěla hlavou. "Třeba snídá baterie, ale jako polda je zatraceně dobrej. Dvě zatčení během piji hodiny."

"Neni vo nic lepší policajt než můj mixér," vrčel Starkweather. "Co tady pořád trčíme?"

Lewisová vycouvala s TurboFárem z uličky. Nevěděla jistě, jestli se jí zamlouvá představa kyborga v mužstvu, ale jedno bylo bez debat: jak se pověst o Robovi roznese ulicemi, bude Starý Detroit vypadat jako docela nové místo.

Stanislav Švachouček

Partneři

"Už nás mají!" povzdechl si Gert Varga tiše, aby ho neuslyšel jeho parťák AI Pandson.

Stoupl si před obrazovku radaru, na níž se objevil pravidelně pulsující bod, a zakryl ji tělem. Utřel si pot, který mu náhle vyrazil na čele, a několikrát se pomalu nadechl.

"Co kdybychom si ještě odskočili na Cassidor?" zeptal se téměř klidně.

AI překvapeně zvedl hlavu od pultu počítače.

"Co je to za nesmysl? Vždyť jsme skoro doma!"

"Něco jsem si tam třeba zapomněl," ušklíbl se smutně Gert.

"To bych to měl otočit?" zeptal se AI a zavrtěl chundelatou hlavou.

"No, já nemyslel otočit..."

"Ty chceš skákat odtud?"

AI přelétl pohledem displeje informující o stavu lodi, její poloze a kursu. Zvedl přední tlapu a drápy se poškrábal na hlavě. Gresto by u obyčejného pandy možná vypadalo komicky, ale u intelektualizovaného působilo přirozeně.

AI byl po intelektualizačním zásahu chytřejší než průměrný člověk, pravděpodobně chytřejší než Gert. Jeho gesto bylo prostě lidské.

"Neblázní, člověče," řekl, "víš sám, že takhle blízko planetární soustavy bych to počítal půl dne. Je tu moc gravitačních vlivů. Podíváme se domů a pak..."

"Tak to otoč, ale rychle!" vyvriskl Gert, až mu přeskočil hlas.

Zkušeni piloti obvykle reagují okamžitě. AI však jen položil pravou tlapu na klávesu ovládání.

"Co se děje?" zeptal se klidně.

"Neptej se a otoč to!"

"Nemám důvod," pokrčil masitými rameny AI..

"Tak to udělám sám..."

Gert skočil do svého pilotního křesla a sáhl po pákách. Tím se jeho společníkovi odkryl výhled na obrazovku radaru, u svítícího bodu se objevil červený kroužek označující kolizní kurs objektu,

Medvědí tlapa na klávese se nepatrně pohnula. Na obrazovkách se objevily údaje o kursu objektu a prognóza sblížování.

"To je loď při standardním přibližovacím manévru," konstatoval spokojeně AI a znovu pohnul klávesou. Kabinu zaplnil šum radiopřijímače. Počítač skoro okamžitě naladil příslušnou frekvenci.

"...identifikujte se. Tady hlídkový křižník strážní služby. Vypněte motory a identifikujte se. Tady.."

Alova tlapa na klávese se opět pohnula. Ztichlo bzúčení motorů a rozsvítla se kontrolka vysílačky.

"Tady..." řekl medvěd, ale větu nedokončil.

Všechny obrazovky a kontrolky na jeho ovládacím pultu zhasly. Gert si přepnul ovládám na sebe.

AI překvapeně zvedl hlavu.

"Co to má..." chtěl protestovat, ale motory se znovu ozvaly typickou vibrací a medvěd ucítil, jak ho přetížení tiskne do křesla. Gert vypnul vysílačku a prováděl úhybný-manévr.

Když loď dokončila obrát, medvěd se nečekaně obratně vymrštil ze svého pilotního křesla. Jediným skokem se přehoupl pře& poklop kryjící vstup do vzduchového uzávěru ústřední spojovací šachty a dopadl na podlahu vedle Gertova pilotního křesla. Muž stiskl jedno z tlačítek. Zahřměly startovací motory a zrychlení srazilo Ala na všechny čtyři.

Z opěradel pilotních křesel se vy-

mrštily bezpečnostní pásy. Člověka přitáhly do měkkého čalounění, na druhém místě cvakla přezka naprázdno.

"Měl jsi zůstat v křesle," křičel Varga ze všech sil, aby přeřval hluk motorů.

"Co to vyvádíš?" domáhal se vysvětlení medvěd. Před očima se mu objevila modrá kolečka a cítil, že každou chvíli omdlí. Drápy se mu bezmocně rozjely po kovových plátech a jeho tělo těžce žuchlo na podlahu.

Startovací motory konečně ztichly* ale jemná vibrace hlavního agregátu rozechvívala loď dál. Měkká dlaň zrychlení odstrčila Ala do rohu kabiny. Hned potom opět krátce zařvaly startovací motory a málem z medvěda vyrazily duši. Jeho tělo zbavené ochrany pilotního křesla bylo za chvíli plně modřin skrytých pod kožešinou, všechno ho bolelo.

"Ptal jsem se, co to znamená," zařval, když přetížení pominulo.

"Vrať se do křesla a já ti to vysvětlím."

"Tak mne nech vstát," zabručel AI. Nemotorně se zvedal a tápal kolem sebe po opoře. Stěna, u níž ležel, byla plná ovladačů regenerátoru vzduchu a potravy. Neměl se čeho zachytit. Nakonec zařal drápy do čalounění Gertova íkřesla a přitáhl se. Jedna tlapa sklouzla po koženec.

AI se chytil přezky Gertova bezpečnostního pásu. Plastikové víčko pod jeho tlapou odlétlo jako tříska. Tlapa dopadla znovu a silné drápy vyrvaly z mechanismu vratnou pružinu.

Gert sledoval tuto nečekanou demonstraci nadlidské síly s vytřeštěnými očima. Silné ocelové pero, které se dalo vyjmout a namontovat jen v dílně s pomocí zvláštního přípravku, vytrhl

medvěd jen tak, jediným pohybem. Energie utajená v pružině byla taková, že se uvolněné pero zaseklo hluboko do hliníkového rámu pilotního pultu.

"To se ti povedlo, teď se odtud nedostanu," řekl muž vztekle a sáhl po řídicích pákách, aby medvěda srazil přetížením zpět na podlahu.

Vzduchem se mihlo něco chlupatého a hrozný úder odhodil jeho ruce stranou. Medvědí tlapa dopadla na přepínač funkcí pultů, přehodila ho do druhé krajní polohy a bez průtahů ulomila.

Obrazovky před Gertem zhasly.

Medvěd se s hekáním dovlekl na své místo. Odepnul přezku a jeho pásky zmizely ve šterbinách opěradla. Usedl, přelétl pohledem displeje svého pultu a položil tlapu na klávesu ovládání.

Vibrace hlavního motoru utichla. AI nepatrně pootočil klávesu. Rozsvítila se kontrolka vysílačky.

"Tady k 1286, posádka Varga a Pandson," řekl unaveně medvěd. "Hovoří Pandson. Motory jsou vypnuty. Jsme připraveni ke stykovému manévru, situace na palubě je pod kontrolou. Potvrďte příjem. Konec."

Pod klávesou zacvakaly přepínače. Kontrolka vysílačky zhasla a do kabiny vtrhl strohý šumem podbarvený hlas.

"Rozumím. Situace pod kontrolou. Začínáme přibližování."

"Co to znamená?" zeptal se příškrce-ným klasem Gert.

"Taky jsem se tě takhle ptal," usmál se nevesele AI. "Neodpověděl jsi mi. Takže já tě teď, Gerte Vargo, zatýkám jménem Galaktické strážní služby pro důvodné podezření z obchodu s narkotiky. Cokoliv od této chle řekneš nebo uděláš, může být použito proti tobě. Podle zákona tě ještě musím upozornit, že přiznání je polehčující okolnost."

Gert chvíli seděl nehybně. Pak se vrhl na řídicí páky a začal jimi cloumat ze všech sil.

Marně.

AI ho mlčky pozoroval.

Páky pohybovaly snímači. Kontakty tlačítek a dorazů cvakaly, ale pult byl mrtvý. Pro elektroniku palubního počítače přestal existovat.

Jedině táhlo katapultu fungovalo mechanicky. Jeho pohyb by přímo od-pálil roznětku nálože odpojující pilotní

kabinu od strojové a nákladní sekce lodi.

Gertova ruka na okamžik zaváhala nad plombou.

AI mimoděk zadržel dech. Odpálení pilotní kabiny by sice nemohl zabránit, ale pro jeho zajatce by se tím nic nevyřešilo. Kabina by byla bezmocná a snadno vylovitelná, stejně tak loď s kompromitujícím nákladem. Pro Gerta by byl výsledek stejný a ztratil by poslední naději, že se mu podaří najít nějaký způsob, jak loď donutit k útěku.

Ruka nad spouští katapultu se pomalu dotkla plomby. Prsty se sevřely kolem červeně natřené rukojeti, ale jejich stisk po krátkém zaváhání zase povolil.

Oba se na sebe podívali.

"Tak ty jsi policajt," napůl se zeptal a napůl konstatoval muž.

"Jsem kapitán Patroly," pokrčil rameny medvěd. "Policajti jsou jenom dole. Tady nahoře vládne Patrola."

"To je stejný," odsekl chraptivě člověk.

"Ne tak úplně."

"Tak mě nech utéct," zaprosil muž,

"Jak si to představuješ?"

Gert nerozpoznal odmítavý tón a v očích mu svítila naděje.

"Mohl bys vyskočit ve skafandru ven a já bych zkusil skok bez výpočtů. To bys mohl projkamaráda udělat."

"To je nesmysl. Zabil bys nás oba. i kdyby se ti to povedlo a já už byl tak daleko, že by mne gravitační vír nevtáhl do mimoprostoru, stálo by mne to postavení, možná práci vůbec. To mám riskovat zaměstnání kvůli kama-rádovi, který se mnou mlátí o podla-hu?"

"Tak mne pusť z křesla. Půjdu do strojovny. Ty se budeš katapultovat s celou kabinou. Jakmile se strojová sekce oddělí, vytáhnu pojistky reaktoru a shořím i s nákladem."

"Jednodušší bude, když zůstaneš sedět. Za pár minut tu bude člun z křižníku. Kolegové si tě odvedou a sdílad ti za obchod s drogami napají distribuci pro veřejné účely."

"Nesměji mne chytit!!"

Gert se začal zmítat v pásech jako šílený. Pokoušel se pevně popruhy přetrhnout, zkoušel se z nich vyvléct, holými prsty rval zablokovanou přezku,

"Nech toho!" okřikl ho AI. "Na to jsi měl myslet dřív. Je mi tě líto, zvykl jsem si na tebe. Ani jsem tomu nechtěl věřit, že bys byl namočený v takové špíně. Ale viděl jsem tě sám, jak jsi nakládal kontejner. Když ses vrátil do kabiny, nedokázal ses mi podívat do očí. Pak jsi pěkně v tichosti vymazal mé výpočty skoku pro návrat a vypočítal jsi to znovu pro hmotu lodi větší

o Čtyři tuny. Já jsem taní totiž započítal jen prázdný kontejner, jak jsi mi to ohlásil.

Kontejner má dva kubíky, takže pokud je plný, mohu ti podle hustoty říct, co v něm je. Divil bych se, kdybys vezl něco jiného. Nakládal jsi to u Arvada IV, kde jsou celé planety v rukou pěstitelů drog. Mohu ti říct, co tam je. Je to digan, čistý výtažek. Smrt pro dva milióny lidí. Největší svinstvo, které znám. Droga, která ničí mozek. Která zabíjí už při prvním použití. Přitom na digan umírá jen asi desetina lidí dobrovolně. Ostatní jsou oběti organleggerů, obchodníků s transplantaťtý. Osobně považuju za správné, že tě po soudu rozporcujou pro veřejné nemocnice. Je to ještě malý trest za to, co se dá napáchat s tím nákladem diganu, který vezeš."

Člověk se ještě jednou vzepjal v pásech a pak se zhroutil. Otočil hlavu k partnerovi "a odpívl si.

"A to tě nenapadlo, že inusím mít zatraceně pádný důvod?"

"Každý zločinec má pádný důvod. Peníze, strach, nebo něco jiného. Podstatné je to, že se staví proti společenství, ve kterém žije. Porušuje jeho zákony a ubližuje těm, kdo zákony dodržují."

"A kdo je podle tebe ten, kdo neporušuje zákony a ubližuje těm, kdo je dodržují?"

"To je nesmysl."

"To není nesmysl. Farmáři, kteří pěstují obilí a zeleninu Čistě, chápají hladu. Majitelé farem, kteří nakupují chemická hnojiva, pesticidy, herbicidy a feromony ve velkém, mají Plnou lékařskou péči. Když jim nějaký priotrávený orgán začíná vynechávat, přispěchá chirurg a vymění ho. Dokonce ani nečeká, až začne něco zlobit, zasáhne včas předem.

Pan majitel vypíše Šek a vše je inu prominuto. Nikdo se ho neptá, jak to dělá, aby žil. Nikdo nenaznačuje, že pro jeho život musel umřít někdo jiný. Platí si Plnou lékařskou a tím je řečeno vše. Plnou lékařskou si platí výrobci umělých hnojiv, jedovatých chemikálií a barev, majitelé atomových elektráren, hoteliéři, kteří nevyměňují prostěradla a filtry v klimatizaci, aby ušetřili, výrobci léků, po nichž se rodí mrtvé děti, majitelé skládek, kteří tam dovolují za tučné úplatky ukládat toxické odpady, výrobci limonád, kteří neposílají vodu na rozbory a sirupy a plyn berou od podniků, které šetří úplně stejně. Fabrikant, který vyrábí jedovaté pytlíky na dětské svačiny, žije tři sta let. Děti, které si nosily do Školy chleba v jeho pytlíčcích, se zajičkem, se nedožily vánoc. Slavný Winslow opil na oslavách svých

dvěstěpadesátých narozenin dvěstěpadesát tisíc lidí, ale stokrát víc jich zemřelo za volanty jeho nákladních aut a buldozerů na utržené ledviny. Proč si myslíš, že bere dobrovolně digan těch tvých deset procent?"

Muž si znovu odpívl.

"To jsou osamocení zoufalci. Lidé, kteří nikoho nemají. My, kteří nikdy nepoznáme Plnou lékařskou, jim říkáme *divocí*."

V našich kruzích^ kamaráde, to vypadá tak, že člověk žije, jak může. Když přijde jeho hodinka, zavolá obchodníky s masem a probeře to s nimi. Pohovoří s nimi klidně o stavu svého konta a svých orgánů. Buď na to má, pak je dobře. Nebo na to nemá, to je častější případ. Pak se snaží prodat se co nejdraž. Peníze nikdy neuvidí. Obchodníci neplatí předem. Dohodneš se s nimi, kdo dostane peníze a kolik ti strhnou za digan. Děti a příbuzní bývají zklamáni. Málokdo vynese tolik, kolik si sám myslí. Po rozporcování, nebo jak vy říkáte *distribuci*, se teprve ukáže, že jsou zasaženy i jiné orgány a jsou nepoužitelné pro transplantaci. Ty máš jako pilot Patroly Plnou lékařskou. Proto žiješ v jiném světě. Nikdy tě nenapadlo, že ti lidé, jejichž těla se nikdy nenašla, nebyli oběti bestialních vražd. Byli to ti, kdo se přesně podle zákonů dostali až na okraj života. Byly jich milióny a bude jich ještě víc, protože váš svět, svět těch s Plnou lékařskou, s nimi nemá slitování. Když jsi se mnou letěl, bal jsem se zpočátku, že si s tebou nebudu rozumět. Nikdy jsem nebyl tak dlouho sám ve vesmíru s intelektualizovaným. Ale to není hlavní. Teprve teď, když vím, že jsi polda, jsem pochopil, co nás rozděluje. Ty jsi tvor z jiného světa, ze světa, kde se může jíst všechno, co se prodává v obchodech. Nemusíš přemýšlet o tom, zdali tvé vnitřnosti snesou jednu sklenici piva, když jsi dostal žízeň. Nemusíš počítat, kolik jsi snědl tento týden chleba, když stojíš před pultem a máš v hrsti připravené drobné. Máš předplacená játra, ledviny, srdce, prostě jsi skoro nesmrtelný.¹ Medvěd pohlédl na displej počítače.

"Jen se vypovídej, máme dost času," řekl přezíravě.

"Panebože, teď tomu rozumím," zavzlykal muž. "Na tobě není cizí ta chlupatá kůže, ale to nepochopení!"

"Obchodníky se smrtí nechápu a chápat nechci."

"To je tím, že nemáš děti a nejsi chudý," vykřikl člověk a znovu zacloul másky. "Jinak bys věděl, co to je, když ti volají do práce, aby sis přijel do nemocnice pro dítě. Že prý už je mimo nebezpečí. Musí si jen pár dní poležet. Byla na takovém tom dobročinném ho-

lovizním představení, co je tam pro děti vstup zadarmo. Dělal to městská správa. Dostala od nějakého dobrodince starou promítací aparaturu vyřazenou z pornokina. Hned na tom prvním představení dostalo dvacet dětí epileptický záchvat. Ale proto to přece ten chlap vyhazoval, že kolísala frekvence. Většina těch dětí to přežila. Petra měla štěstí, byla mezi nimi. Za dva týdny se uzdravila. Mne zatím přesně podle zákona vyhodili z práce."

"Snad jsi s ní nemusel zůstat doma," pokrčil rameny AI.

"A jak jsem to měl udělat?"

Gert potřásl hlavou.

"Na nemocnici jsem nemě!> odtamtud ji vyhodili hned po prokázání povinné první pomoci."

"A co žena?"

"Žena zemřela na otravu dusitany, když byla holka ještě malá." . "Měl ses znovu oženit."

"A nechceš mi říct, kdo by si vzal chlapa, který skoro celý život pracoval jako laborant v teratogenních provozech a má na krku dceru, která je těžký alergik?"

"Ale práci jsi sehnal..."

"Dal jsem se najmout na tohle a uzavřel jsem vysokou životní pojistku."

AI se zamýšleně ohlédl na postavu spoutanou v křesle.

"Jak to myslíš?"

"V nemocnici mi jen tak mezi řečí řekli, že Petra má rakovinu slinivky. Má imunitní skupinu H. Na vhodný transplantát by Čekala ve veřejné síti nejméně pět let. Jenže ten doktor jí dával nejvýš tak dva nebo¹ tri roky.

Uzavřel jsem životní pojistku za všechny úspory, dal jsem Petru k sousedům a letěl. Modlil jsem se, aby mi motor bouchnul pod zadkem, abych se srazil s kometou. Sám jsem to nemohl skončit, vždycky jsme letěli dva a já nedokázal zabít jiného Člověka*. Nakonec jsem se nechal umluvit, abych se zastavil pro digan. Bylo to poprvé a bylo by to naposledy, kdybych mohl Petře koupit Plnou lékařskou.¹¹

Gert pokrkal, aby dostal slzy z očí.

"Ty si nedovedeš představit, s jakou důvěrou se na tebe dívá dítě. Jsi pro něj jediná skutečná jistota. Jsi jeho svět. Přitom jsi chudák, který tomu človíčkovi, co ti tak bezmezně věří, nemůže dát pár let života. Jsi bůh, který nemůže dávat život. Marne se vykupuješ hračkami, na jediný opravdový a tak samozřejmý dar, na život pro své dítě, na to nemáš."

Kdybych věděl, že jsi polda, byl bych to napálil někým mezi skály," uzavřel hořce Gert.

"Jak jsi přišel na to, že nemám děti?" zeptal se AI.

"A máš snad?"

"Mám, dva kluky."

Chvilí bylo ticho. Pak se opět ozval Gert.

"Zkus si to představit a dej mi šanci chci pnout tak, aby pojišťovna vyplatila Petře peníze."

"Jako zločinci ti pojišťovna nic nedá."

"Proto jsem chtěl uletět. Když mne nikdo nechytí se špinavýma rukama, bude to pojišťovna událost."

"Stejně by si to domysleli."

"To je jedno," Gert se vzrušeně naklonil dopředu, jak mu pásy dovolovaly. "Právník musí vycházet z presumpce nevinny a vyplatit plnou částku. Smlouva je dobře napsaná, mělo by to vyjít."

"Kdybys utekl, nepomůže ti to. v životě bys nesměl nikde vystrčit nos."

"To je jedno, hlavně když Petra dostane peníze!"

"Skok není spočítaný, mohli bychom se dostat kamkoliv..."

"Říkám, že to je jedno. Kdyby jí to pomohlo, už bych tu dávno nebyl."

AI pokýval chundelatou hlavou. Pozorně hleděl na displej palubního počítače, který sledoval pomalu se blížící křižník. Čísla v rozích obrazovky doplňovala počítačovou simulaci o údaje o relativní vzdálenosti a rychlosti sblížení obou lodí.

"Ještě nevypustili člun," řekl jakoby pro sebe.

Gert zatajil dech.

Tlapa na klávese se nepatrně pohnula. Někde v hloubi pultu cosi cvaklo.

Venku na stříbrném plášti rakety zhasla poziční světla. Kovové vřeten se změnilo v temný stín na pozadí hvězd. Loď se začala připravovat ke skoku.

Skelet rozechvělo hučení generátoru pole. Vzduch v kabině prostoupila vůně ozónu. Teplota začala stoupat. Spolu s ní rostl tlak ve vnitřnostech.

Oba piloti lapali křečovitě po dechu. Vzduch zhoustl jako lepidlo, {Sice jim nebyly schopny pohnout. Snad jediné ozón z probíjející izolace přinášel jakousi úlevu.

Raketu obklopila zprvu jemná, ale stále silící modrá záře. Zhušťovala se do světelné koule přímo před děly hlídkového křižníku. Na střelbu však už bylo pozdě. Přízrak lodi byl jen nehmotným odleskem něčeho, co nezarazitelně mizelo do jiné dimenze.

Do rozpáleného ticha kabiny *zazachotil* mechanismus bezpečnostních pásů. Přezka vymrštná výmetnou pružinou opsala krátký oblouk a zcvakla do zámku na druhé straně Alova křesla.

Medvěd nevnímal. Měl zavřené oči a jeho hrudník stažený pásem se křečovitě chvěl, v kabině bylo cítit pot a ozón.

Uplynula věčnost.

Uplynuly dny, týdny, měsíce, léta, staletí.

Někde blízko i daleko zároveň zazněl ohlušující úder.

Pole generátoru se zhroutilo. Loď přímo před hlídkovým křižníkem modře *zazářila* a zmizela.

Vynořila se v jiném bodě stejného nekonečného prostoru.

V kabině se stěny, přístroje i nehybné postavy v křeslech pokryly tenkou vrstvou jinovatky. Energie skoku s sebou odnesla i přebytné teplo.

Větší z postav se pohnula. Námraza na její srsti popraskala.

AI se rozhlédl.

Ze stropu ukápla kapka vody a lenivě se snášela k podlaze. Luminofovy začaly postupně zalévat kabinu bledým světlem. Krystaly obrazovek se zformovaly do prvních symbolů. Počítač rozsvítil obrazovku kruhového obzoru.

Ozvalo se slabé zasténání. Gert se probouzel.

Odkašlal si.

"Moc ti děkuju," řekl. "Nikdy ti to nezapomenu."

"Hned ti řeknu, kde jsme," zabručel medvěd. Napjatě se zadíval na displej a začal manipulovat s klávesou. Na obrazovce kruhového obzoru se objevila světélka vzdálených sluncí. Kolem nich se roztančily modré projekce souhvězdí. Počítač porovnával snímek s daty uloženými v jeho paměti.

"Proč jsi to udělal?" zeptal se Gert. Opatrně pohnul rukama a nohama. Několik kousků námrazy se odlouplo a sneslo k zemi.

AI pokrčil rameny.

"Jsem blázen. Bude to asi největší chyba mého života, ale v té chvíli mne napadlo, že máš možná pravdu."

"V čem?"

"V tom, že někdy můžeš pro děti obětovat život doslova a že to může být jistější než to každodenní plahočení a šetření."

"Neříkej mi, že kapitán Patroly má špatný plat!"

"Tobě by jistě stačil. Ale uvědom si, že my, chci říci intelektualizovaní, máme ve stejných funkcích stejné platy jako lidé. Jenže máme větší výdaje, protože se nám hodí jen nepatrné procento z toho, co se vyrábí pro lidi; Utrácíme za ručně vyráběné zboží jako ti nejbohatší z lidí, protože to jinak nejde. Ale my tak bohatí nejsme a navíc pracujeme mnohem kratší dobu."

"Tak vidíš, že se nemáte tak špatně."

"Tys mne nepochopil. Chtěl jsem říct, že člověk vydělává většinou od osmnácti do padesáti let. Já jsem začal

pracovat před rokem. Mám před sebou ještě tak pět nebo šest let práce. Ve dvanácti půjdu do důchodu a patnácti senedožiju."

Gert zavrtěl nechápavě hlavou.

"Tak kolik ti vlastně je, kapitáne?"

"Sedm."

"To by mě nikdy nenapadlo."

"Lidi moc nezajímá, co dělají intelektualizovaní, aby se uživil a kolik let života je intelektualizace stojí."

"To víš, každý má svých starostí dost."

"Právě... Já jsem taky chtěl klukům našetřit na Plnou lékařskou. Jinak to není život... Jenže to se za těch pár let nedá stihnout. Už jsem to vzdal, ale tys mne přivedl na nápad..."

"Chceš se stát pašerákem diganu?"

"Ne... ale mám taky takovou smlouvu."

"Jak to myslíš?"

"Myslím odškodné rodině za úmrtí živitele v době, kdy plnil úkol pro Galaktickou. Je to mnohem víc, než kolik bych dokázal našetřit."

"V životě by mne nenapadlo, že pilot Patroly může mít takové starosti/"

Medvěd mávl tlapou.

"Každý se stará jen o sebe. Myslím, že by tě taky asi sotva napadlo, že kapitán Patroly kradе ve službě potravinové koncentráty a nosí je domů dětem."

Na obrazovce se mihala souhvězdí, ale jejich modravé tečky bezmocně kroužily kolem hvězd na displeji. Počítač stále ještě pracoval.

"Tak už necháme toho skuhrání," navrhl Gert. "Odvaž mě. Ted' jsme oba zločinci na útěku před zákonem..."

"Ještě jsem si nezvykl," ušklíbl se AI. Rozepnul pás a zvedl se z křesla. Přešel po poklopu k místu druhého pilota. Chytil pružinu zaseknutou v rámu pultu a zapáčil. Hliník praskl.

Medvěd vytrhl pružinu z rámu a nasadil ji do drážky v přezce. Zatlačil, ale pružina sklouzla stranou. Zkusil to znovu. Teprve na čtvrtý pokus se ozvalo klapnutí a pero zapadlo na své místo.

Gert nedočkavě sáhl po přezce, stiskl knoflík a pás se rozepnul. Popruhy s přezkou zmizely se slabým zazvoněním ve výřezech opěradla.

Muž vstal a protáhl se, až mu v kloubech zapraskalo.

"To je blaho," pochválil si. "Připadalo mi to jako věčnost."

"Neměl jsi se mnou mlátit o podlahu."

"Myslel jsem, že se nám ještě podaří zmizet..."

"No tak to se nám povedlo..."

"Od tebe to bylo ohromné gesto. Budu ti do smrti vděčný."

"Hm," usmál se medvěd. "Třeba to nebude ani tak dlouho trvat..."

"Proč myslíš?" zeptal se Gert a neklidně pohlédl na obrazovky. "Jsme přece ve volném prostoru. Nic nám nehrozí. Jeden nebo dva skoky a jsme doma."

"Má to dva háčky. Za prvé teď domů nesmíme a za druhé nemůžeme skákat, protože nevíme, kde jsme."

"Než se nabije kondenzátor, počítač to zjistí," mávl rukou Gert. "Máme čas."

"Jen jestli to zjistí! Dělá na tom už nějak moc dlouho."

"Kde bychom mohli být..."

"Kdekoliv. Spustil jsem generátor se stejným nastavením, s jakým jsme skákali od Arvada k Zemi. Snad bychom mohli být někde na druhé straně. Jenže to už by počítač měl naši polohu dávno mít. Tam někde je Ganiťil a kolem je to perfektně zmapováno. Už by to měl mít..."

"Klid, prosím tě, klid". Když to neklapne podle viditelného spektra, dělají se ještě radiové snímky, gravimetrie a neutrinová analýza. Nakonec nám musí aspoň říct vzdálenost od jádra galaxie."

"Už nikdy neuvidím Tobyho a Miona."

"Kdo to je?"

"Moji kluci."

"No tak, no tak. Možná se to povede a vrátíme se."

"Už je nikdy neuvidím," zavzlykal AI a z oka mu vyklouzla slza. Zničeně klesl do křesla a zakryl si tlapou oči.

Gert k němu přistoupil a poplácal ho po ramenou.

"Neber si to tak. Určitě se nám povede skočit zpátky. Pak se usadíme někde bokem, prodáme loď, časem si opatříme falešné papíry a něco vymyslíme. Bude to chůť přestrojení. Já si nechám narůst vousy, ale co uděláš ty, to tedy nevím. Že by sis nechal ostříhat chlupy? Co říkáš?"

"Pitomče," ulevil si AI.

Oba se ohlédlí na displej počítače. Souhvězdí z něho zmizela. Porovnávání snímku a projekcí tedy bylo neúspěšné. Počítač právě prováděl vyhodnocování reliktního záření a neutrinovou analýzu.

"Už to bude," hlesl Gert.

AI přikývl. Oba napjaté sledovali displej, na němž vířila čísla. Údaje se řádce po řádce uklidňovaly, až se vyrovnaly do tabulky. Ta zmizela a vystřídal ji jediný Číslo.

"To jsme skoro v jádru galaxie," vydechl zděšeně Gert.

"Taky se mi to nelíbí," přisvědčil AI. "Nejhorší na tom je, že nevíme, kterým směrem je Země."

"Zkus nastavit skok zpět. Prostě jenom opačné parametry."

"Stejně se dostaneme úplně jinam,

tím jsem si jist. Navíc si uženeme sošlidní rychlost."

"Jak to můžeš vědět?"

"Existuje taková teorie," potřásl hlavou medvěd, "že při každém skoku dochází ke ztrátám. To znamená, že se loď vynoří vždy na nižší gravitační hladině a s větší kinetickou energií."

"Můžeš mi to říct srozumitelně?"

"Pokusím se," pokrčil rameny AI.

"Představ si, že stojíš na zledovatělém svahu. To je jako gravitace. Čím dál jsi od velkých hmot, tím výš jsi na tom kopci. Pokud jsi ve volném vesmíru, to je jako vrchol kopce. Skákat můžeš jenom dolů. Nahoru se nedokážeš odrazit, uklouzne ti to pod nohama. Proto se musíme z planetárních systémů dostávat vždycky pomocí klasických motorů. Trvá to dlouho, ale je to zatím jediná cesta, jak se vyšplhat na ten kopec gravitačního potenciálu. Když skočíš, dostaneš se na nějaké místo s nižší potenciální gravitační energií. Proto se po skoku vždycky vynořujeme poblíž planetárních soustav. Nikdy se ti nepodaří skočit do volného vesmíru, to dělají ty ztráty."

"To je ve skutečnosti výhoda, ne? Pomáhá to v navigaci. Člověk se vždycky trefí."

"Někdy je to výhoda, někdy ne."

"To by se dalo skákat rovnou mezi planety! Proč se to nedělá? Vždyť by to ušetřilo spoustu času!"

"Podle zákona o zachování energie se ten gravitační potenciál mění na kinetickou energii, na rychlost. Pokud se vynoříš někde poblíž planety, může se stát, že budeš mít v té chvíli a v tom místě takovou rychlost, že to nedokážeš vybrat a spadneš. Jeden takový pokus se prý s automatickou sondou kdysi dělal, ale zmizela a nikdo neví kam."

"Tak to by tu teorii vyvrátilo, ne?"

"Kdepak. Pokud se vynořila těsně u slunce cílové soustavy, tak byla její rychlost obrovská. Zmizela v něm tak rychle, že nestačila poslat signál, a slunce? To ani neblíklo. Taková loď, jako je naše, by pro něj byla jako plivnutí do moře. To se vůbec nepozná."

"Brř," oťásl se mimoděk Gert. "Ale my jsme se našťestí vynořili ve volném vesmíru. Jak je to možné, když jsme skákali z kraje Sluneční soustavy?"

"To není možné," klidně odpověděl medvěd. Položil tlapu na klávesu ovládání a vyvolal tabulku posledního měření.

"Podívej se," řekl. "Dole máš gravitační situaci. Je tam desetina g, to je víc než dvojnásobek skalárního součtu pro výchozí bod skoku. Všimni si, že hodnota neroste. To znamená, že letíme po úseku oběžné dráhy kolem něja-

ké velké hmoty, třeba planetární soustavy nebo slunce."

"Jenže tady nic není," zaprotestoval muž. Obrátil se k obrazovce kruhového obzoru, která ukazovala jen nepatrné světelné body v nepředstavitelné dálce.

"Přepni si na počítačovou simulaci," poradil mu AI.

Gert výmluvným gestem ukázal na mrtvý pult.

AI kývl a přitiskl tlapu na ovládací klávesu. Obrazovka kruhového obzoru zaplála barvami, v její pravé polovině se objevil kotouček jedovatě fialové barvy.

"A sakra," vydechl muž.

"Ano, černá díra," potvrdil medvěd, "Naštěstí je dost daleko, ale přesto bychom měli odletět o kus dál, do volného vesmíru."

"Nemáme dost paliva. Musíme si ho šetřit na přistání."

"Jak jsme na tom s generátorem?"

"To je lepší. Máme palivo tak na Čtyři skoky."

"Na celou galaxii je to málo," zakroutil hlavou AI.

"S trochou štěstí..."

"No právě..."

Oba se na sebe přátelsky zazubili. Usadili se v křeslech a AI položil tlapu na klávesu. Na displeji zazářila tabulka parametrů skoku. AI obrátil orientaci prostorových vektorů a ponechal původní výkon impulsu. Když se na obrazovce objevil signál připravenosti ke skoku, tázvě pohlédl na svého společníka. Ten přikývl.

"Nebudem to protahovat," řekl.

AI stiskl klávesu.

Ozvalo se hučení generátoru. Začpěl ozón a na Gertově tváři vyrazily první kapky potu. Těla obou pilotů se napjala pod náporem rostoucí síly pole. Prostor natahovaný na skřípeč se jim mstil.

Kabinou zavanul čas.

Chutnal po asfaltu dálnic, po slané vodě moří a po vodíku mezihvězdných cest. Zvonil železem kolejnic a titanem raketových motorů. Svítil světlem laserových telegrafů a zbloudilých komet. Pálil a dusil jako peklo samo.

Konečně pole dosáhlo kritické hodnoty a zmizelo.

V pilotní kabině mezi přístroji pokrytými námrazou zahučel ventilátor klimatizace a u jeho výdechů se jiskřivý povlak začal rozpouštět.

"Tak kde jsme tentokrát?" zeptala se první ze dvou ledových soch trůnicích v pilotních křeslech.

"To byl zase záběr!" zaúpěla druhá a pohnula rukou. Na zem se snesla ledová slupka z rukávu kombinézy.

AI neodpověděl. Předklonil se a setřel tlapou námrazu z displeje.

Počítač postupně ožíval, Objevila se tabulka, na níž bylo jedno Číslo zbarveno Červené, aby okamžitě upoutalo pozornost. Toto Číslo bylo mezi ostatními výjimečné tím, že se jeho hodnota pomalu měnila.

"Padáme," řekl klidné medvěď,

Oba piloti napjatě sledovali obrazovku kruhového obzoru. Sotva se rozsvítila, zaplála oslnivým jasem> Počítač rychle zařadil filtraci videosignálu. Protože poloha lodi se stabilizovala po ukončení skoku automaticky, objevilo se neznámé rudé slunce přímo ve středu obrazovky.

"Spočítej, kolik potřebujeme na vyrovnání," navrhl Gert.

Tlapa na klávese počítače vykonala několik téměř neznamenných pohybů. Na displeji se seřadila čísla.

"To by šlo," připustil muž, "Mohl bys katapultovat kontejner, ušetříme čtyři a půl tuny..."

Med věd kývl. Zadal povel a na displeji se rozsvítil schematický náčrt lodi. Její plášť se uprostřed rozdělil a uvnitř se objevil kontejner, Na další povel se od stěny nákladové sekce odlepila mechanická ruka a vyzvedla jej z lože. Mohutné válcové pouzdro se vysunulo ven a pomalu vzdálilo od lodi. Ruka se stáhla. Plášť rakety se zavřel a až do kabiny dolehlo kovové cvaknutí zámku.

AI okamžitě zapnul korekční motory a obrátil loď. Zahřměly startovací motory a z křesel se vymrštily přezky pásů. Na prsa se naválila olověná tíže.

Když se údaj na displeji ustálil, AI odpojil pomocné systémy.

"To jsi neměl dělat," ozval se Gert. "Nezbude nám palivo na přistání."

"Nejdřív se musíme dostat odsud, pak se můžeme starat o přistání," odsekl medvěď. "Když to nepůjde jinak, přistaneme na padácích."

Chvilí bylo ticho rušené jen jemnou vibrací hlavního tahu. Na displeji se pomalu měnily údaje o gravitačním potenciálu. Když hodnota poklesla na přijatelnou mez, stiskl AI klávesu a dal povel k orientační proceduře.

Loď se zachvěla. Počítač snížil tah motorů, aby odstranil vibrace trupu a provedl snímek oblohy. Pak opět zapnul hlavní tah naplno a začal mravenčí práci porovnávání hvězdných map ze své paměti s právě získaným snímkem.

"Nechceš něco k jídlu?" zeptal se muž.

"Ne. Já bych teď jíst nemohl, nemám na to nervy."

"Myslel jsem, že intelektualizování se dovedou lip ovládat..."

"Kdepak," odfrkl si AI. "Mezi lidmi se snažíme chovat vzorně, ale není to snadné."

"Tak proč nezůstanete v rezervacích?"

"A ty si myslíš, že tam se žije jako v bavlnce? Tam všichni lítají jako hadr na holi, aby vyšli s tím žebráckým grošem od státu, fňuká se tomu rezervace> ale je to v podstatě koncentrák pro tvory, kteří nedokážou udržet krok s dobou.

Jsou tam zvířata, která už nejsou zvířata, a lidi, co už nejsou lidi. Dnes už to není místo, kam si chodí děti povídat se zvířátky. Mluvicí zvířata zevšedněla. Dnes je to tábor bídy a smrti."

Medvěď praštil pěstí do pultu, až přístroje zadrnčely.

"Udělal bych všechno na světě, abych tam nemusel. Proto se učíme, studujeme a trápíme si ten už tak dost intelektualizací zničený mozek. Snažíme se být užiteční, abychom my a naše děti nemuseli do rezervace."

"Každý musí něco dělat; Aby se uživil, musí se nejdřív něco naučit," pokrčil rameny Gert.

"Já nemluvím o řemesle," zasmál se najednou AI. "Mv se učíme lhát/

"Cože?"

"Lhát," opakoval medvěď. "To dělá zvířatům největší potíže. Někteří se to naučí za pár týdnů, jiní to nezvládnou nikdy. Ale svět lidí je svět lži. Kdo mluví pravdu, nemůže v něm dlouho existovat. Takovým nakonec zbývá jen rezervace."

"To chceš říct, že jste se učili lhát v nějakém kursu?"

"Ne... normálně ve škole..."

"To si nedovedu představit!"

"Moc mi to nešlo," potřásl hlavou medvěď. "Byl jsem trochu natvrdlý. Pořád jsem nechápal, co po mně učitel chce. Byl to takový starší pán, moc hochný. Strašně mne mrzelo, že mu nerozumím. Měl jsem ho moc rád a hrozně jsem mu chtěl udělat radost. Trápil jsem se tím, jaké mu dělám starosti. Nechával si mne hodinu po škole a vysvětloval mi to, až chraptěl. Když jsem začal chápat, o co jde, nemohl jsem tomu uvěřit. Ten hodný starý pán po mně chtěl, abych říkal něco jiného, než skutečné je, něco jiného, než si myslím. Když jsem to pochopil, začal jsem ho nenávidět. Začal jsem se mu vyhýbat. Najednou mi byl s tím svým shovívavým úsměvem odporný. Snažil jsem se dělat, jako by se nic nestalo, v duchu jsem si říkal, že je správné, když takovému člověku lžu, zeje to spravedlivé. Jednou k nám do školy přišla policie vyšetřovat nějaké anonymní udání. Ptali se na učitele, jaký je to člověk. Ptali se také mne a já se ho nezastal. Tehdy jsem v jeho očích viděl, že jsem mu ublížil. Tehdy mi bylo krásně. Pomstil jsem se."

AI se odmlčel.

"A jak to dopadlo?" zeptal se zvědavě Gert.

"Nic nevyšetřili. Už ani nevím, o co tenkrát šlo. Je to dávnou," pokrčil medvěď rameny. "Dneska ale vím, že ten starý pán, kterému jsem se tak moc chtěl pomstít, pro nás dělal, co mohl. Dřel se s námi, aby nás naučil to, co je pro zvíře mezi lidmi stejně důležité jako pach nebezpečí v přírodě. Staral se o tós jako o svá vlastní mláďata. Své děti by taky nepustil do světa nepřipravené. Dal nám lež a to byl dar, který dovedu ocenit až dnes..."

AI se podíval na displeje a vytřeštil oči.

V orientační tabulce svítily podivné hodnoty, z displeje na ně hleděla Čísla znamenající jiný svět, než jaký znali.

Podívali se jeden na druhého a Gert vyslovil to, co je v té chvíli oba napadlo.

"My jsme snad přeskočili na druhou stranu galaxie..."

"Máme ještě dva skoky..."

Muž se posadil do křesla a sáhl po přezce pásu.

"Nějak mne ta chuť na jídlo přešla/" řekl. "Zkusíme to hned?"

"Proč to odkládat?" pokrčil rameny medvěď. "Nemusíme nic počítat, skáčeme naslepo," řekl.

Usedl do křesla, zavřel oči a tápavě stiskl klávesu.

V kabině se setmělo a vzduch prostoupilo hučení generátoru.

"Určitě se to povede," ozvalo se do tmy. "Kdyby nám to nevyšlo, to by na světě nebyla žádná spravedlnost..."

"Nám dvěma to vyjde," odpověděl druhý hlas. Zazněl sytý. Jen v posledním slově se trochu zachvěl, tam se s nejistotou skryla i naděje.

Loď se pokryla síti modrých blesků, která houstla a spojila *se v oslnivě zářící modravý plášť. Záře mohutněla, až vytvořila svítící kouli.

Malé modré slunce, které kolem sebe zažehl generátor mimoprostorového přesunu, se chvělo vnitřním napětím. Proudu energie se z emitůrů lodi vrhaly do bezčasové hloubky pole. Síly spojující konce nekonečného vesmíru se v něm spojovaly, dělily, násobily a umocňovaly, až se po povrchu koule rozběhly tisíce matové černých prasklin a pohltily ji.

Na místě, kde před chvílí dýchala teplem motorů ocelová loď, najednou nebylo nic. Loď zmizela.

Vesmír byl ve své nekonečnosti opět dokonalý, chladný a vyvážený. Stovky tun kovu v něm utonuly stejně samozřejmě jako dvě malé naděje, příliš nicotné a slabé proti jeho zákonům.

Miliardy sluncí svítily dál. Žádné z nich ani nebliklo.

Zdeněk Lorenz

Zhor

Jeskyně byla Černá, vlhká a prostorná, po jejím dně protékala se slabým šuměním podzemní říčka a různé otvory ve vzdálených koutech přiváděly dostatek vzduchu. Panovalo zde temné ticho.

Zhor ležel na břiše pokrytém rohovitým krunýřem, hlavu schovanou mezi růžicovitě stalagmity, pučící ze studeného vápencového povrchu jeskyně, a zíral do mokré tmy. Vše v této nejspodnější části jeskyně bylo studené a mokré, i zhor. Odpočíval. Dnes hodně pracoval. Celý den prosíval řídkými zakrslými sloupky houbovitých zubů písek říčky a zachycoval tak drobné ulity hlemýžďů, nesené proudem. Sytil se. Obstarávat si potravu byla jeho jediná práce, proto ji vykonával velmi pečlivě. Tecf ležel ve tmě a tence, jemně říhal. Dnes pracoval nezvykle mnoho. Zavřel a zase otevřel vypouklé oči. Nic z okolí se nezměnilo. Tma.

Posunul se na chrupavkovitých ploutvích o pár centimetrů vlevo, aby mu voda z nedozírné temnoty stropu jeskyně nedopadala na hlavu. Byl pilný zhor. Ostatní z jeho kmene vydrželi i celé týdny ležet ve tmě a nechat na sebe dopadat vytrvalé kapky

vody. Bylí i takoví, kteří svou chuť sytit se dovedli až tak daleko, že s maximálním úsilím zalezli doprostřed říčky, kde plavaly největší kusy potravy. Bučí byli strženi rotujícími víry a nesení chodbičkami, které voda vymílala ve skále a jejich krunýře praskaly nárazy o kamenné ostrůvky a stěny, nebo otevřenými tlamami tak dlouho prosívali písečný tok, až, nemohouce se pohnout a odplazit do mělkého bezpečného kouta, utonuli a věčný proud vody navál na jejich těla smutné mohylky. To všechno ale zhor nevěděl, nestaral se o to, pro něj existovaly jen dvě věci. Sycení a skorpaney. Tlusté jeskynní rýhy s nějakými ostrými výstupky na hřbetech. Nechaly se vláčet říčkou ze svých bydlišť, nemohoucí, slepě narážely, točící se ve vírcích, do sametových nozder syticích se zhorů a způsobovaly jim pálivé zánehy. Nikdo nevěděl, kde se tyto ryby berou. Připlouvaly z výše položené části jeskyně, bezvládné balíky, tápající, lapající po vzduchu, pohazované a smýkané napěněnou vodou jako suché listy.

Zaobleným koncem jazyka vyhrábl Zhor zpod krunýře za hlavou zrnko, které ho tam již dva dny tlačilo. Ne-

mohl tak učinit dříve. Neměl čas. Sytil se.

Skorpanea je divný živočich. Slepá a bezvládná připlouvá, nikdo neví odkud, a způsobuje zhorům bolest, jakoby jim chtěla předat nějaké poselství o něčem, co je v té výšce nad vodopádem, kam nikdo ze zhorů nikdy nevylezl, i když právě taní je zřejmě nejvíce chutných a šťavnatých ulit. Skorpaney jen volně proplovávají, nikdo je nikdy neviděl sytit se. Ale nějak přece vzniknout musely. Jsou zde jediným druhem živočichů, kteří by mohli něco prozradit o neznámém světě nahoře. Možná ani žádný není. Je to jen vymyšlený příběh, který bučeli starší zhoři při hromadném sycení, kdy říčka ještě sahala k Solným kamenům. Ale to už je dvě stovky let. To byl zhor ještě malá průhledná medůzka, s tečkou začínajícího krunýře uprostřed zad.

Odkud ty ryby připlouvají... Ta otázka trápila zhora v dlouhých přestávkách mezi jídlem, kdy nedovedl rozeznat, zda je noc či den a vlastně ani nevěděl, co to je den. Kdysi, u Solných kamenů, tam byli ti, kteří zažili Den. Velké světlo, sestupující z klenby... hýkali o tom přesvědčivě. Věřil jím však málokdo. Našli se odpůrci, kteří reptali, že zhoři byli vždy slepí, a proto povídačky o vidění velkého světla jsou mizivými výmysly. Jsme slepí, slepí a bezmocní, závislí na množství plžů v toku říčky... a co když říčka vyschne? ! Zhyneme tu bez nejmenší naděje zjistit, zda za to, že zrakem nerozeznáme, co je koleni nás, může hebká, vlhká a přirozená tma jeskyně nebo naše vlastní slepota.

Přejedl se... je nervózní a bude ho bolet trubice, když špatně stráví potravu. Proč mu jen leží v hlavě stále ta otázka, která se dělí na další a další malé zaludné a nově se rodící podotázky.

Nikdo z ostatních zhorů se nezabývá takovými nesmysly.... Zda jsou slepí, nebo ne... a nikdy na to ani ne-

přijdou.... Ani ty ne, zhor. Budeš tu ležet ve své mokré rodné jeskyni s kapající vodou v okoukání tmě a za vymezených několik stovek let zalezeš do proudu říčky a přestaneš dýchat. Nikdy se nedozvíš pravdu!!! Nikdy se nepřesvědčíš, jak to vlastně bylo a je - zašumělo zhorovi v hlavě.

Netrpělivě pohnul ploutví, z bublajícího toku se ozvalo tiché zabučení, jak nějakému zhorovi narazila připlouvající skorpanea do čenichu.

Zhor se nadechl při vzpomínce na nemohoucí tvory, vláčené celá staletí odkudsi někam., slepé, hluché a němé., a přitom jakoby přinášející tajemství zabalené do své odevzdanosti osudu.

Zhor pomalu, se smíšenými pocity, popolezl o pár centimetrů... Bylo jasné, že dnešní potravu už nestráví. Najednou mu to přišlo zbytečné a sám se té odvážné myšlenky po-lekaL. Přestože nikdy nic podobného nezažil, cítil, že dnes přišel poslední okamžik, vyřešit tu letitou záhadu. Začal lézt.

Pokud si pamatoval, nikdy za svůj život tak nepospíchal. Náhle, naplněn něčím elektrizujícím, sunul se ke břehům říčky.

Klouzal, ve tmě podvědomě cítil, jak vyděšení trávící zhoří v proudu obracejí nechápavě prázdné čenichy po zvuku, který sunutím vyvolal. Všechny síly svého těla vypnul k tomu výkonu. Přinese poselství... Řekne všem, jednou a provždy, zda jsou zhoří od narození slepí, nebo pouze oslepení tmou.

Sunul se proti proudu, tam, odkud připlouvaly omráčené skorpaney, plné tajemství. Ano, vždy to cítil. Skorpaney jsou na vyšším stupni než oni, díky svým ostrým výstupkům žijí déle, více zažily a více pochopily, a hlavně pocházejí odtamtud... Odněkud z výšin, kde leží odpověď na to, zda jsou zhoří slepí. Jeho tělo ve tmě kreslilo do věkovitého prachu a jílu jakýsi graf. Po obou stranách cítil, že leze vlhkým komínem.

Jednou se málem svalil na bok, protože si neuvědomil, že se terén pod ním příkře zvedá. Zachtělo se mu zpátky, ale touha po odhalení té otázky a případná zbytečnost namáhavé cesty rozhodla a posunul se opět o několik centimetrů. Něco v temnotě před ním drolivě zašramotilo, ale brzy okolí opět lehlo do černého bezzvučného ticha. Nevěděl, jak dlouho a jakou rychlostí lezl.

Krunýř měl pomačkaně oškrábaný.

Cítil, že po jeho levé straně je temný chlad, ve kterém voda říčky bublala s větší silou - usoudil proto na nějakou prolákladinu. Sklouzl trochu vpravo.

Šplhal pomalu, rohovitými spodky ploutví se přidržoval mokrého povrchu komínu. Jeho spád nebyl tak strmý, jak se původně zdálo. Jemný zvuk říčky se ztrácel a ticho začínalo být ohlušující. Unavený zhor se sunul stále dopředu, několikrát narazil do stěn komínu, který místy prudce zahýbal. Nikdy by nevěřil, že dokáže tolik pro něco, o čem není úplně přesvědčen.

V jednom okamžiku se mu zdálo, že tma zmlečněla, vzduch je čistší a svěžejší. Pod tělem mu zapraskaly suché, naváté kousíčky, hmatem podobné listům vodních rostlin, kterými

se krmil dole u říčky. Ale tma se opět stala neproniknutelnou a zhor, k smrti unavený, se rozhodl. Ještě jeden zákrut a obrátí se ke zpáteční cestě. Dolů bude klouzat snadněji a rychleji, možná objeví místo, kde bude více mlžů než na jeho původním.

Měl žaludek stažený vysílením. Jeden zákrut a zpátky. Zhoří jsou slepí a odsouzení k věčné jeskynní tmě. Žádný jiný svět neexistuje.

A právě v té chvíli mu sloup světla narazil s mohutnou silou do zakrslých oček, tisíce šípů probodl jejich panenky, otáčel bulvami v křeči poznání a naplnil mělké jamky nesmyslnými slzami.

Co to je? Vykrajuje mi snad neznámý nepřítel mé slepé oči? a co je to za kruhový otvor přede mnou, sálající studený oheň přes zvržené Částěčky prachu?

Zhor instinktivně sklopil hlavu a uviděl v prachu a uschlém navátém listí před sebou své chrupavko vité ploutve s rohovitými obroušenými konci. Pohnul svaem a ploutev před

ním se také pohnula. Byla to tedy jeho ploutev!

On vidí, není slepý! Nikdo u nich dole není možná slepý. Pouze žijí ve své umělé slepotě, ve tmě, která je obklopuje.

Posunul se blíž ke konci chodby a jas slunce ho zasáhl naplno. Očkama přivyklýma tmě zíral do sluneční záře a neuvědomoval si pronikavou bolest v hlavě. Potom se najednou něco zlomilo, sloup světla vybuchl v miliardy zelených slunců, zrůžověl, zhnědl a posléze zčernal.

Dosud nepoznaná bolest odhodila zhora na bok štoly, ve které poprvé a naposledy zjistil, že vidí. Hýkal, bučel strachy, ve své vnitřní tmě se točil a ztrácel orientaci, kudy sem vlastně přilezl.

Sklouzl po žebrech krunýře. Ploutve ztratily jistotu a pevnost chodby. Dostal se -na záda, klouzal stále větší rychlostí do nitra jeskyně, odkud pracně, centimetr po centimetru vylezl. Sjížděl takovou rychlostí, že mu vzduch svištěl kolem ušních otvorů a zdálo se, že příjemně ochlazuje zakalené osleplé oči. První záhyb zhora vymrštil tak prudce, že mu našlápl krunýř na zádech a zhor se převalil na břicho. Hlavou dolů vjel do druhého zákrutu, ten ho odrazil do vzduchu, rozčísil krunýř na ; boku a poslal zmatené tělo třetímu, který mohutným nárazem rozdrtil chrupavky ploutví na beztvornou hmotu.

Zhor, omráčený, ale stále vnímající, klouzal, padal a narážel na ostré výstupky skal, točil se, pak znovu dlouho padal a nakonec, jako rosolovitý balík, pokrytý špičatými, přirostlými kousky roztrštěného krunýře, posledním nárazem zčeřil poklidný tok podzemní říčky, kterou před časem opustil. Nechal se nést vodou spolu s malými plži a život z prasklin na těle pomalu vymýval proud.

Ve vodě zaznamenal vířivý pohyb jiného zhora, prchajícího z jeho blízkosti v hrůze před ostrými výstupky jeho rozbitého krunýře, tak snadno zraňujícími sametové čenichy sytících se soukmenovců.

Posledním zábleskem vědomí si uvědomil, kdo vlastně jsou ty občas říčkou proplovající skorpaney a chtělo se mu hlasitě hýkat a bučel, předat svou zprávu do ušních kornoutů ostatních zhorů. Chtělo se mu ryčet: "Co vy víte, co vy všichni tady kolem mne víte..."

Ilustrace Milan Fibiger